

**TERMÍNOVANÁ ZPRÁVA
ÚČELOVÉ DOTACE - GRANTU
ZA ROK 2010**

Ve smyslu Smlouvy č. DOT/19/02/003332/2009 o poskytnutí účelové dotace

Pražské komorní divadlo, s.r.o., Erbenova 1030/6, 150 00 Praha 5

Pražské komorní divadlo s.r.o., Erbenova 1030/6, 150 00 Praha 5, IČO: 26505240

Magistrát hl. města Prahy
Odbor kultury, památkové péče a cest. ruchu

Dr. S m o l k a

Jungmannova ul. 35/29
110 00 Praha 1

Praha, 21.6.2011

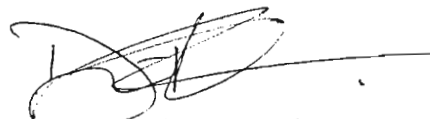
Věc: Termínovaná zpráva

Ve smyslu Smlouvy č. DOT/19/02/003332/2009 o poskytnutí účelové dotace - grantu uzavřené podle ust. § 51 zákona č. 40/1964 Sb.- občanský zákoník Vám v termínu do 30.6.2011 předkládám následující dokumenty a údaje:

- přehled činnosti v oblasti kultury a umění za rok 2010
- roční účetní závěrka za rok 2010 včetně cashflow za rok 2010
- přehled finančního majetku získaného v roce 2010
- položkový přehled příjmů a výdajů v roce 2010

Poznámka: roční účetní závěrka včetně daňového přiznání byla vytištěna přímo z PC a proto je na výtisku datum tisku a ne datum vlastního předložení, který byl do 31.3.2011.

S pozdravem

Dušan D. Pařízek
jednatel

v d i v a d l e K o m o r n í e ©
Jungmannova 1, 110 00 Praha 1
tel./fax: [+420]224 216 015
IČO: 26505240, DIČ: CZ26505240

Přílohy

Příloha č. 1

Pražské komorní divadlo, s.r.o., Erbenova 1030/6, 150 00 Praha 5

IČO: 26505240
DIČ: CZ26505240

Zhodnocení divadelní činnosti

období: od 1.1.2010- 31.12.2010

**Zpráva o splnění projektu „Provoz – podnájem Divadla Komédie
(informace o realizaci grantového projektu v rámci předběžného vyúčtování účelové dotace -
grantu za období 01.01. - 31.12.2010)**

Předkladatel: Pražské komorní divadlo s.r.o. (dále jen „PKD“)

1. Umělecký provoz Divadla Komédie za období 01.01. - 31.12.2010 v číslech

počet představení odehraných v kalendářním roce 2010	249
z toho -	
odehraných vlastním souborem	223
ve spolupráci s jinými soubory	5
hostujícími soubory (pronájmy)	6
odehraných na zájezdech	15
počet premiér realizovaných v Divadle Komédie	6
z toho -	
PKD vlastním souborem	5
PKD ve spolupráci s jiným subjektem	1
celkový počet návštěvníků	28 317

2. Zhodnocení umělecké činnosti Divadla Komédie v období 01.01. - 31.12.2010

V Německé sezoně 2009/2010 s mottem „Staří hrdinové, nové světy – noví hrdinové, staré světy“ se Pražské komorní divadlo soustředilo na střídání starého a nového světa v průběhu dvacátého století, na éru převratů a vzniku nových politických systémů, která začala obdobím mezi I. a II. Světovou válkou, trvala až po pád Železné opony, rozdělila a neustále dále rozdělovala Evropu a na celá desetiletí zasáhla i ty nejintimnější sféry lidského života.

První premiérou roku 2010 a zároveň předposlední premiérou Německé sezóny 2009/2010 byla inscenace Dušana D. Pařízka s názvem **Černé panny**. Česká premiéra proběhla v pátek 12. března 2010 na scéně Divadla Komédie. Původní text tvoří deset autentických monologů muslimských žen, žijících v Berlíně, které sestavili Günter Senkel a Feridun Zaimoglu na základě rozhovorů se zhruba padesáti ženami muslimského vyznání různého věku a původu, pocházejícími z různých sociálních skupin. Dušan D. Pařízek vybral a upravil pro své jevištní zpracování devět z nich.

Černé panny poskytují pestré spektrum úhlů pohledů na problematiku soužití dvou kultur a postavení žen uvnitř islámského světa. Prostřednictvím osobních příběhů se dozvídáme mnohé o hledání identity, o politických postojích, rozdílných pohledech na náboženství a fundamentalismus, o islámských tradicích, mystice, mezilidských vztazích a řadě dalších témat. Jako celek však tyto výpovědi poukazují především na to, že náš bezpečně uspořádaný svět se zakládá na nejednom omylu, ke kterým patří i mimo jiné dnes již neudržitelná představa o stydlivě zahalených a podrobených muslimských ženuškách.

Německou sezonu uzavřela 6. května 2010 premiéra inscenace Davida Jařaba **Lulu**. Tato hra Franka Wedekinda patří k jedněm z nejvýraznějších textů německého expresionismu. Modelové situace zobrazené v této hře se možná od počátku 20. století proměnily, ale podstata pokřivených vztahů a deformovaného pojetí intimity zůstává stále stejná. Předčasná dospělost, ukradené dětství či dokonce předčasné zatažení dospívajícího člověka do sexuálních a majetkových vazeb, mívají často fatální následky. Emoce i osobnost takového jedince bývají postiženy a chování často vykazuje hraniční stavy. Lulu je dítě, které bylo vtaženo do „dospělého světa“ a stalo se jeho obětí, lépe řečeno obětí mužů, kteří v ní viděli něco jiného než skutečně je.

Od roku 2008 se Divadlo Komédie snaží prostřednictvím původních divadelních her i adaptací literárních textů mapovat zlomové body v moderních dějinách střední Evropy. Po národním sebezpytu České sezony a politicky laděné Německé sezoně doplňuje Rakouská sezona tento cyklus zaměřený na hledání středoevropské kulturní identity o existenciální „Analýzu rozkladu“. Premiérou inscenace **Spílání publiku 2010** v režii Dušana D. Pařízka byla v pátek 10. září 2010 v Divadle Komédie zahájena poslední sezóna tohoto tříletého dramaturgického projektu s názvem MITTELEUROPA. Pravděpodobně nejznámější dramatický text rakouského básníka, prozaika a dramatika Petera Handkeho Spílání publiku vyzývá k přímé konfrontaci a přímé účasti každého, komu už nestačí jen z bezpečné vzdálenosti pasivně přijímat zážitky „z druhé ruky“ Tento apel ovšem není negací divadla – naopak: je výzvou bilancovat a přehodnotit možnost otevřeného dialogu, o který by divadlo vždycky mělo usilovat.

V pátek 15. října 2010 uvedlo Pražské komorní divadlo druhou premiéru Rakouské sezóny **Víra, víra, naděje** v režii Kamily Polívkové. Inscenací hry Ödöna von Horvátha se Divadlo Komédie připojilo k iniciativě Evropské komise, která vyhlásila rok 2010 jako Evropský rok boje proti chudobě a sociálnímu vyloučení. Tragikomický příběh mladé ženy Alžběty, která je tak trochu „jiná“ než ostatní, je ostrou kritikou společnosti v období úpadku. Dobročinných iniciativ a organizací přibývá, zatímco se solidarita a upřímný zájem o problémy druhých pomalu, ale jistě vytrácí. Zažité předsudky, drobná lidská selhání a řetězící se nešťastné náhody přivedou Alžbětu neomylně až do „bodu, ze kterého není návratu“. Podobnost mezi velkou ekonomickou a sociální krizí 30. let 20. století a současnou situací není náhodná. Mnohdy si ani neuvědomujeme, jak málo stačí k tomu, aby kdokoli z nás ztratil pozici respektovaného člena společnosti. Kamila Polívková přizvala ke spolupráci herce pražského divadla lidí bez domova Ježek a Čížek, kteří inscenaci obohatili o autentické výpovědi.

Poslední premiérou roku 2010 byla scénická adaptace prozaického textu Arthura Schnitzlera Snová novela, kterou do dramatického podoby přepracoval režisér David Jařab. Poprvé byla uvedena v úterý 30. listopadu 2010 pod názvem **Touhy a výčitky**. Touto inscenací, zabývající se vztahem muže a ženy a jejich tajnými i vyřčenými, naplněnými i nenaplněnými touhami, pokračuje osobní projekt Davida Jařaba v podobě analýzy existenciálních proměn intimity ve 20. století. Adaptací slavné Schnitzlerovy novely se tak uzavírá triptych napříč posledními dvěma sezónami, jehož dalšími dvěma pomyslnými součástmi jsou inscenace Weissenstein a Lulu.

Umělecká činnost týmu Divadla Komédie zaznamenala ve sledovaném období řadu úspěchů v podobě nominací a ocenění:

- v březnu byla **Martinovi Pechlátovi** udělena **Cena Alfréda Radoka** v kategorii „**Mužský herecký výkon roku 2009**“ (role Josepha Goebbelse v inscenaci *Goebbels/Baarová*); za roli Josepha Goebbelse získal Martin Pechlát také **Cenu Thálie 2009**
- **Cena Alfréda Radoka** v kategorii „**Divadlo roku 2009**“
- **nominace na Cenu Alfréda Radoka** v kategorii „**Nejlepší inscenace roku 2009**“ (inscenace *Goebbels/Baarová*, Oliver Reese / Dušan D. Pařízek)
- **nominace na Cenu Alfréda Radoka** v kategorii „**Ženský herecký výkon roku 2009**“ pro **Gabrielu Míčovou** (role Lídy Baarové v inscenaci *Goebbels/Baarová*)
- **nominace na Cenu Alfréda Radoka** v kategorii „**Scénografie roku 2009**“ pro **Kamilu Polívkovou** (inscenace *Lvíče*, Josef Škvorecký/Viktorie Čermáková)

Jako v minulých letech hostily významné české i mezinárodní festivaly, scény a partneři inscenace Divadla Komédie:

- **Velvyslancectví ČR v Berlíně** (inscenace *Hrdinové jako my*, 24. března 2010, světová premiéra)
- **Deutsches Theater Berlin** (inscenace *Goebbels/Baarová*, 9. a 10. června 2010)
- **Deutsches Schauspielhaus in Hamburg** (inscenace *Goebbels/Baarová*, 11. června 2010)
- mezinárodní festival **Divadlo v Plzni** (inscenace *Weissenstein*, 18. září 2010)

Divadlo Komédie dále hostovalo na řadě českých profesionálních scén:

- **Důl Hlubina Ostrava** (inscenace *Zajatci*, 29. května 2010)
- **Divadlo Bolka Polívky Brno** (inscenace *Staří mistři*, 31. května 2010)
- **Festival politické písně Sokolov** (inscenace *Zajatci*, 2. června 2010)
- **Divadlo Bolka Polívky Brno** (inscenace *Goebbels/Baarová*, 20. června 2010)
- **Klicperovo divadlo Hradec Králové** (inscenace *Weissenstein*, 27. června 2010)
- **Klicperovo divadlo Hradec Králové** (inscenace *Petrolejové lampy*, 27. června 2010)
- **Divadlo Bolka Polívky Brno** (inscenace *Hrdinové jako my*, 15. září 2010)
- **Karlovarské městské divadlo** (inscenace *Goebbels/Baarová*, 22. října 2010)
- **Městské divadlo Děčín** (inscenace *Lulu*, 5. listopadu 2010)

3. Přehled umělecké činnosti divadla Komédie v období 01.01.-31.12.2010

Hlavní dramaturgický plán 2010 - nové inscenace:

- **Černé panny** (Günter Senkel/Feridun Zaimoglu; česká premiéra 12. března 2010)
- **Lulu** (Frank Wedekind/David Jařab; premiéra 6. května 2010)
- **Spílání publiku 2010** (Peter Handke; premiéra 10. září 2010)
- **Víra, láska, naděje** (Ödön von Horváth; premiéra 15. října 2010)
- **Touhy a výčitky** (Arthur Schnitzler/David Jařab; premiéra 30. listopadu 2010)

Vedlejší dramaturgický plán 2010:

- **Večer Analogonu XXIV.** (16. května 2010)

Na repertoáru PKD zůstaly mimo premiéry ve sledovaném období inscenace:

- **Antiklimax** (Werner Schwab; česká premiéra 8. září 2003); nominace na Cenu Sazky a Divadelních novin (za sezónu 2003/2004)
- **Staří mistři** (Thomas Bernhard/Dušan D. Pařízek; světová premiéra 4. června 2004)
- **Zmatky chovance Törlesse** (Robert Musil/Dušan D. Pařízek; světová premiéra 15. srpna 2005 v rámci Salcburského festivalu); nominace na YOUNG DIRECTORS PROJECT Award Salcburského festivalu 2005

- **Vodičkova - Lazarská** (David Jařab a kolektiv; světová premiéra 1. prosince 2005)
- **Žižkov** (David Jařab; světová premiéra 19. října 2006)
- **Světánápravce** (Thomas Bernhard; česká premiéra 30. listopadu 2006); Cena Alfréda Radoka v kategorii Mužský herecký výkon roku 2007 a Cena MAX 2007
- **Tři zlaté vlasy děda Vševěda** (Karel Jaromír Erben/David Jařab; premiéra 10. února 2007)
- **Utrpení knížete Sternenhocha** (Ladislav Klíma/David Jařab; světová premiéra nové scénické adaptace 20. dubna 2007)
- **Proces** (Franz Kafka/Dušan D. Pařízek; světová premiéra nové scénické adaptace 3. září 2007); Inscenace roku 2008 v anketě Divadelních novin, Cena Alfréda Radoka v kategorii „Mužský herecký výkon roku 2007“, Cena Alfréda Radoka v kategorii „Inscenace roku 2007“, Cena MAX 2008, nominace na Cenu Sazky a Divadelních novin (za sezónu 2007/2008) v kategorii „činohra“ pro Dušana D. Pařízka
- **Nadváha, nedůležitost: Neforemnost** (Werner Schwab; česká premiéra 18. ledna 2008); cena MAX 2008
- **Karlovo náměstí** (David Jařab; světová premiéra 7. března 2008)
- **Snílci** (Robert Musil; česká premiéra 5. června 2008)
- **Petrolejové lampy** (Jaroslav Havlíček/David Jařab; světová premiéra nové scénické adaptace 29. září 2008)
- **Spiknutí** (Egon Hostovský/Dušan D. Pařízek; světová premiéra 2. prosince 2008)
- **Lvíče** (Josef Škvorecký/Viktorie Čermáková; premiéra 7. února 2009)
- **Zajatci** (David Jařab; premiéra 4. dubna 2009)
- **Ekologická pohádka** (Michaela Korcová a kolektiv; premiéra 23. června 2009)
- **Goebbels/Baarová** (Oliver Reese/Dušan D. Pařízek; premiéra září 2009); Cena Alfréda Radoka v kategorii „Mužský herecký výkon roku 2009“; nominace na Cenu Alfréda Radoka v kategorii „Inscenace roku 2009“
- **Hosté** (Oliver Bukowski; premiéra 31. října 2009)
- **Hrdinové jako my** (Thomas Brussig/Kamila Polívková; světová premiéra 24. listopadu 2009; česká premiéra 27. listopadu 2009)
- **Weissenstein** (Johannes Urzidil/David Jařab; česká premiéra 17. prosince 2009)

Další aktivity PKD:

- **soustavná spolupráce s „německým národním divadlem“:** 23. ledna 2010 byla v Divadle Komedie ve spolupráci s přední německou scénou Deutsches Theater Berlin uvedena repríza koprodukční inscenace **Zmatky chovance Toerlesse**
- prostřednictvím konkrétní inscenace vzniká prostor pro dialog mezi diváky, autory a odbornou veřejností; PKD realizuje pod titulem **Dialogy o...** diskusní pořady a setkání pro střední a vysoké školy, která doplňují hlavní dramaturgický program o společensky angažovanou analýzu témat; v roce 2010 proběhly **Dialogy o Hrdinech** (5. února 2010), **(Ne)kulturní politice** (3. března 2010); **Weissensteinovi** (25. března 2010); **Černých pannách** (30. května 2010); **Lulu** (12. října 2010); **Víře, lásce, naději** (21. října 2010)
- v rámci festivalu Tvůrčí Afrika aneb všichni jsme Afričani a Dnů frankofonie se v Divadle Komedie realizovalo představení **Haiti, má láska / Haiti, mon amour** (20. března 2010)
- ve spolupráci s občanským sdružením Helppes v rámci akce „Divadla pro Helppes“ uspořádalo PKD benefiční představení v podobě inscenace **Lvíče** (23. března 2010)
- ve spolupráci s Divadlem Miloco uvedlo PKD představení **Left, Right, Left!** (28. března 2010)
- 12. dubna 2010 hostovalo v Divadle Komedie představení **Kassandra** v provedení Fanny Ardant a Prague Modern pod záštitou Francouzského institutu v Praze
- 22. května 2010 a 23. října 2010 byla během jednoho večera uvedena pod názvem **PRAHA I–III** trilogie původních her Davida Jařaba **Vodičkova - Lazarská, Žižkov a Karlovo náměstí**

- 26. června 2010 opět s velkým úspěchem hostovalo v Divadle Komédie **Loutkové divadlo Československo**
- v rámci festivalu Nad Prahou půlměsíc se 28. října 2010 konalo představení **Černé panny**, po němž následovala diskuse na téma: *Žena a islám*
- ve spolupráci s občanským sdružením Nablízko a Monstrkabaretem Freda Brunolda byla v Divadle Komédie 30. října 2010 realizována premiéra inscenace **Jožkalipnikjebožíčlověkaneumíhát! No. 11** (repríza: 13. listopadu 2010)
- spolupráce s **Pražským divadelním festivalem německého jazyka** - inscenované čtení Tucho a K. (Kasemattentheater, Luxemburg; 9. listopadu 2010)
- v rámci festivalu Přelet nad loutkářským hnízdem se v Divadle Komédie realizovalo představení Divadla Alfa **James Blond** (7. listopadu 2010)
- v rámci festivalu Digitální kultury Reset 2010: Old Is New se představila vedle symposia Media - Performance - Paměť, projekce The First Theatre Snow Never: Processing Proces/s, úspěšná inscenace PKD **Proces** (2. prosince 2010)
- 11. prosince 2010 pak ve spolupráci s občanským sdružením **Ježek a čížek** uspořádalo PKD večer divadla lidí bez domova, kde se prezentoval kromě již zmíněného sdružení také slovenský soubor **Divadlo bez domova**; Ježek a čížek i Divadlo bez domova pracuje s lidmi, kteří mají bezdomoveckou zkušenost, ať právě prožívanou, či již překonanou; skrze divadlo a divadelní aktivity nabízí lidem bez domova možnost se tvořivě zapojit do kulturního dění

4. Ohlasy na uměleckou činnost Divadla Komédie v období 1.1.-31.12.2010:

CENY ALFRÉDA RADOKA ZA ROK 2009 - ANKETA KRITIKŮ: DIVADLO KOMEDIE A (O)HLASY KRITIKŮ

Divadlo Komédie v kategorii Divadlo roku a Martin Pechlát v kategorii Nejlepší mužský herecký výkon získali cenu Alfréda Radoka za rok 2009.

PRAŽSKÉ KOMORNÍ DIVADLO - DIVADLO KOMEDIE

Vladimír Hulec: „Divadlo evropské třídy navazující na éru Komorního divadla 60. let.“

Vladimír Just: „Patrně nejznámější stále české divadlo v zahraničí, což u činohry nebývá zrovna obvyklé. Zohlední tento fakt kdy v budoucnu výší dotace pražská radnice? Obávám se, že to by musela být osvětenější, tudíž jiná než ta současná.“

Jiří P. Kříž: „V politicky jednobarevné džungli hlavního města (...) drží pochodeň možného odporu: Jednu za druhou chrlí znamenité inscenace...“

Jana Patočková: „Dlouhodobá koncepční práce dramaturgicko-režijní, spojená s rozvíjením možností hereckého souboru.“

Věra Ptáčková: „Pro styl, pro umělecké mantinely, pro přesně volené výrazové prostředky.“

Jan Roubal: „Za neúmornou dramaturgii.“

Olga Vlčková: „Divadlo, které uvádí výborné inscenace a které je přesto, nebo právě proto populární mezi širokou veřejností.“

Marie Zdeňková: „Soubor se po letech náročné spolupráce vytříbil do vysoké herecké profesionality, aniž by ztratil na autenticitě a spontaneitě.“

MARTIN PECHLÁT (Joseph Goebbels)

O. Reese / D. D. Pařízek: Goebbels / Baarová

Zuzana Augustová: „...je expresivní, stylizovaný, přesto jsem se až styděla, když mě skoro dojímalý pasáže o dětech.“

Vladimír Hulec: „Mrazivě fascinující.“

Vladimír Just: „Antiúkol, z jehož čistého provedení by vynálezce Z-efektu a teoretik epického herectví pan B. B. musel mít obrovskou radost.“

Jan Kerbr: „Empatický sestup do psychiky monstra.“

Jana Soprová: „Soustředěná neokázalá drobnokresba vyšínutého charakteru.“

Marie Zdeňková: „Obludnost (včetně fyzického postižení) ztvárněna střídými hereckými prostředky. Působivost bez efektu, náznak lidského rozměru legendárního zločince bez útěšné omluvy.“

* * *

Zde se nacházejí další ohlasy kritiků směřující k Pražskému komornímu divadlu, nejen k dalším nominovaným - Goebbels / Baarová (Inscenace roku 2009), Gabriela Míčová (Ženský herecký výkon roku 2009), Kamila Polívková (Scénografie roku 2009).

Oliver Reese / Dušan D. Pařízek: GOEBBELS / BAAROVÁ

Roman Vašek: „Spojení dvou strhujících monologů, které nenechá vydechnout.“

Olga Vlčková: „Moderní inscenace, v níž postavy srdceryvně pláčou a diváci si k tomu zachovávají kritický odstup, čímž vyjadřují svůj nelhostejný občanský postoj.“

Johannes Urzidil / David Jařab: WEISSENSTEIN

Jan Kerbr: „Ztrojení hlavní postavy je i pro diváka oporou v této hřbitovní tragikomedii, pánové Jiří Černý, Martin Finger a Stanislav Majer hrají navíc jako z partesu.“

Olga Vlčková: „Duchaplné připomenutí předválečného fenoménu pražské německé židovské kultury...“

Josef Škvorecký / Viktorie Čermáková: LVÍČE

Marie Zdeňková: „Lehounkou, decentní rukou vyprávěný příběh střízlivé pomsty bez jakéhokoliv inscenačního přebytku. Minimalistická režie sympaticky a cele důvěřuje hercům.“

GABRIELA MÍČOVÁ (Lída Baarová)
O. Reese / D. D. Pařízek: Goebbels / Baarová

Olga Vlčková: „Herečka, která brilantně pracuje s technikou hereckého prožívání.“

IVANA UHLÍŘOVÁ (Jarina Cibulková)
J. Škvorecký / V. Čermáková: Lvíče

Vladimír Just: „Oskar za vedlejší roli.“

Jan Kerbr: „Sugestivní portrét mladé intelektuálky, zranitelné i zavilé zároveň.“

JIRÍ ŠTRÉBL (Klaus Uhltscht)
T. Brussig / K. Polívková: Hrdinové jako my

Vladimír Just: „Otřesná studie ne „endéerácké“ („stasi“), ale ryze české (estébácké), důvěrně známé, vlezlé bodrosti jako masky politického zločinu.“

KAMILA POLÍVKOVÁ (výprava)
J. Škvorecký / V. Čermáková: Lvíče

Vladimír Hulec: „Výprava s grácií a ironií jedinečně vystihující dandyovskou dobu socialismu přelomu 50. a 60. let i téma textu.“

Marie Zdeňková: „Již klasicky přesné, minimalistické kostýmní kreace, které herečtí interpreti PKD dovedou tak působivě oživovat, byly tentokrát doplněny adekvátní významovou a i estetickou čistotou scény.“

* * *

NAD MONOLOGY MUSLIMSKÝCH ŽEN SE NEJPRVE SMĚJEME, ALE PAK NÁS SMÍCH PŘECHÁZÍ

Pražské Divadlo Komédie se nejnovější inscenací Černé panny po čase námětově obrátilo do takzvané žhavé politické a sociální současnosti. Naposledy tak učinilo vloni hrou Davida Jařaba Zajatci, v níž stavem české politiky frustrovaná čtveřice našinců unese politika Václava Maníka a rozhodne se vyřídit si s ním účty „za nás všechny“.

Inscenace Černé panny je situována do Německa těchto let a tvoří ji úvodní dialog tří žen a šest ženských monologů. Režisér představení Dušan D. Pařízek takto adaptoval původní předlohu Güntera Senkela (1958) a v Turecku narozeného, v Německu však vyrůstajícího Feriduna

Zaimoglua (1964), která sestává z deseti monologů muslimek žijících v Berlíně. Monology autoři sepsali na základě zhruba půlstovky rozhovorů s muslimskými ženami různého věku, původu i sociálního postavení.

Tři ženy, čtyři plátna

V Komedii je řada titulů realizována v "komoře", tedy na jevišti divadla, na němž jsou vždy s dispozicí vyhovující potřebám dané inscenace, vystavěny jak hlediště, tak prostor k hraní. Inscenátoři tím uzavírají všechny zúčastněné do koncentrační "komory", kde je to všechno více na dotyk.

V případě Černých panen nabyla ona "komora" podobu arény obklopené ze čtyř stran jak řadami sedaček pro diváky, tak v horních partiích, nad sedačkami, čtyřmi projekčními plochami. Na každé straně arény se v první řadě hlediště nacházejí místa vyhrazená pro aktéry: jedním, pomocným, je Stanislav Majer "coby kamerové boží oko", rozuměj obsluha videokamery snímající především obličejy tří dalších, a hlavních účinkujících – těmi jsou kmenové herečky souboru Komédie Gabriela Míčová, Dana Poláková a Ivana Uhlířová. Ty spolu vedou úvodní dialog, který však nemá podobu klasických replik, nýbrž monologického oslovování těch zbylých dvou s úmyslem přesvědčit je o své vlastní životní strategii. A pak se každá herečka zvlášť převtěluje do určité ženy a vede svůj monolog, který publikum může sledovat jak "in natura", tak na některém z těch pláten nad hledištěm.

Právě možnost "vyzoomování" tváří na plátna je asi příčinou poměrně sedavého aranžmá jednotlivých výstupů, jen občasného vstoupení figury na jevišťátko uvnitř arény a provedení nějaké fyzické akce. O to výrazněji a důrazněji jednotlivé herečky pracují s mimikou a dikcí. Sedavé aranžmá se ostatně vnímat jako adekvátní tomu, že v náboženských otázkách, které každá z těch žen různou měrou a různým způsobem řeší, se klade důraz na slovo, že svým vlastním slovním slovem se ty ženy musí poměřit, srovnat se s obsahem slov božích. Dynamika slovního projevu, odlišnost hereckých typů a rozličná emotivnost jednotlivých monologů – a jinak řečeno: výborné herecké výkony - zajišťují, že oněch zhruba osmdesát minut uváděných bez přestávky není z diváckého hlediska sedavých a statických.

Bez sukni, bez šátků

Režisér Dušan D. Pařízek rytmizoval monology do sledu "od těla k duchu". Slovní a gestikulační příval sedmnáctileté prodavačky mobilů – dívky verbálně vulgární, ale v postojích tradicionalistické -, příval spontánně vychrlený Ivanou Uhlířovou, je vystřídán monologem poněkud promiskuitní, ironické, navenek zcela emancipované, ovšem neateistické ženy, kterou ztělesnila Dana Poláková. Následuje konec humoru a odvazu - Gabriela Míčová s kreací inteligentní, řízné, ambiciózní právničky, v názorech na vztahy mužů a žen zastávající zcela striktně náboženské postoje. V druhém kole monologů je každé z hereček přisouzena role až kontrastní k té předchozí, takže například z Dany Polákové vyvěrají tragické, zmučené, Boha oslovující ženy, jíž zemřel manžel na rakovinu a ona v hrůze stojí před perspektivou, že teď už nebude nic, že teď již bude muset nějak dožít. Druhé kolo monologů je zkrátka více než "k chlapům" natočeno k Bohu a víře.

Kamila Polívková oblékla herečky do zcela civilních, přesněji "západních" kostýmů, ani jedna nemá sukni, ani jedna šátek, byť je z obsahu slov zřejmé, že většina z vyprávějících žen je oděna právě takto typicky, že svá slova pronášejí právě v takových oděvech. Tento civilismus kostýmů vidím jako problematický, protože právě oděv je nedílnou součástí oněch slov, je jedním z elementů kulturního pozadí (ale možná i víc než pozadí), do něhož jsou ta slova a jejich významy vsazeny. Jakmile by tytéž věty vyslovovala žena v oděvu, který by souzněl s obsahem její promluvy, v tom okamžiku by k těm slovům přiléhaly i další konotace.

Režisér Dušan D. Pařízek zřejmě chtěl diváky nechat nahlédnout – v přeneseném smyslu – "pod burku". To naznačuje jeho výrok, že "prostřednictvím osobních příběhů se dozvídáme mnoho o hledání identity, politických postojích, rozdílných pohledech na náboženství a fundamentalismus, islámských tradicích, mystice, mezilidských vztazích a řadě dalších témat" a že jako celek "tyto výpovědi poukazují na to, že náš bezpečně uspořádaný svět se zakládá na nejednom omylu a bortí představy o stydlivě zahalených podrobených ženuškách." Jenže to odhalování nestydlivých a neporobených žen by nemělo pomíjet, že většina z nich – tedy aspoň v rámci monologů – zůstává zahalena, i když zahalením hned nemusí být burka, ale třeba právě "jen" sukně a šátek.

Idea vykladače, realita inscenace

Každopádně jsou Černé panny inscenací na diváka doléhající, atakující jeho vědomí, nutící jej ke konfrontaci. Co si z ní odnese? Řekl bych, že něco zcela jiného, než to, co píše politický filozof a v tomto případě i konzultant inscenátorů Pavel Barša v programu Černých panen. "Takřka vždy, když se v televizi mluví o islámu, vidíme litry krve. Sebevražedné útoky? Islám! Terorismus? Islám! Násilí na ženách? Islám! A pod tím vším ilustrační záběry žen, žen stojících na přechodech evropských velkoměst, žen spěchajících s taškami domů, žen hrajících si s dětmi. Mnoho muslimských žen, a také mnoho muslimských dětí, až příliš mnoho... Co s námi ubohými Evropany bude?" evokuje dramaticky atmosféru filozof.

"Nestojí před námi (zahalené ženy na ulicích evropských měst) v jedinečnosti svých individuálních osudů, ale zastupují celé jedno náboženství. Svou přítomností v našem středu nám připomínají, že to náboženství je – po nacismu a komunismu – další hrozbou naší civilizace. Tím je jejich role vyčerpána. Nepočítáme s tím, že by promluvíly, že by nám řekly, co si o tom všem myslí samy. Možná, že se toho bojíme. Vždyť pak by se nám mohlo narušit naše jasné rozdělení světa na ‚my‘ a ‚oni‘, Evropu a Orient, civilizaci a barbarství."

Ano, v inscenaci Černé panny nám postavy právě takových Baršou líčených žen říkají, co si "o tom všem" myslí. A v jasně převažující míře nesdělují, proč na Západ odjely nebo díky čemu se tam vyskytly, zato dávají neskrytě najevo svou nenávisť k Americe a k Američanům, k Izraeli a Židům, ke "žroutům prasat", a naopak dávají své sympatie k atentátníkům a ozbrojeným bojovníkům proti úpadkovému Západu.

Nevím, zda Pavel Barša psal svůj text do programu s vědomím celkového vyznění inscenace, nicméně to vyznění bohužel činí Baršou líčené "evropské" obavy pochopitelnými, ne-li oprávněnými. Monology těch žen vyznívají v jejich společensko-náboženské rovině ve většině tak, že ona generalizující "západácká" nahlížení na ně se ukazují být sice zjednodušená, ne však zásadně pomýlená. Vždyť nikoliv jen v podtextu, nýbrž přímo v textu Černých panen je obsaženo i přesvědčení o tom, že Západ musí ustoupit, že "si počkáme" a pak se věci chopíme. Žádná sebekritičnost na (západo)evropský způsob.

Rozhovor, k němuž vyzývá filozof Barša, je ze strany sexteta "černých panen" očividně limitován. Nevíme, jak je tomu "ve skutečnosti", ale v inscenaci Divadle Komédie se kdesi v koutech jevištní arény ozývá, že dny naší kultury a civilizace se začínají nacylovat.

Josef Chuchma, Kavárna on-line, 14. března 2010

ČERNÉ PANNY PŘESVĚDČÍ NENÁVISTÍ

Představení o islámu a západním vnímání muslimského světa u nás vzniklo už několik, většinou však mimo kamenné divadelní scény, spíš jako vnitřní potřeba tvůrců aktuální téma angažovaně komentovat.

Černé panny, které v režii Dušana Pařízka hrají v pražském Divadle Komédie, nabízejí zcela jiný pohled na islám. V monolozích muslimských žen shromážděných Feridunem Zaimogluem a Günterem Senkelem, které jsou dalším ze série představení Německé sezony, představují náboženství viděné zpod závoje. Pod ním nejsou podrobené slabé ženy, ale sebevědomé, radikální a silné bytosti, které mají jasný názor na svět kolem sebe i víru. Některé přišly do Německa s rodinami a drží se svých tradic, některé sem utekly a svou víru pak komplikovaně znovunalézaly. Jsou všechno, jen ne nerozhodné nebo anonymní.

A tváří v tvář jejich příběhům je nutné uznat, že mají v mnohém pravdu, i když často hovoří velmi protikřesťansky a protizápadně, velebí Usámu bin Ládina a nenávidí Američany či Židy. Rozhodně nejsou ani chudinkami, které by čekaly na záchranu od západních feministek, ani loutkami v rukou svých mužů.

Velmi dobré herecké výkony

V Komedii pojali Černé panny jako scénický přednes bez výrazných divadelních situací. Hraje se v komorním prostoru uprostřed diváků, tři herečky, které muslimky představují, sedí přímo mezi nimi. Jejich pohledy snímá kamera, která je přenáší na čtyři plátna, zmnožuje je a důmyslným nasvícením jim v určitých chvílích vytváří na obličejích světelnou skvrnu, jediné místo, které odkrývá nikáb, tedy štěrbinu pro oči.

Gabriela Míčová, Dana Poláková a Ivana Uhlířová jsou velmi přesvědčivé a textu evidentně rozumějí. Vznikl tak tvar na pomezí divadla a kulturologického scénického eseje, který vyvolává otázku, co je pod burkami. Černé panny neříkají hezké věci. Odhalují fanatismus, hloupost, ale i individualitu. Ale mluví. Což od nich většinou nečekáme. A pokud mluví, nestačí je už házet do jednoho pytle pověr o islámu. Je třeba s nimi začít dialog.

Klára Kubičková, Mladá fronta dnes, 15. března 2010

ČERNÉ PANNY: EVROPAN SE NESTAČÍ DIVIT

Divadlo Komédie naplňuje statut experimentálního divadla už tím, že namísto hraní na jistotu, jak je známe z obdobně velkých pražských i mimopražských scén, a namísto efektního předvádění artistické virtuozity, jež nekriticky omračuje českou kritickou obec, opravdu dramaturgicky hledá, riskuje a otevírá nová témata, a to mnohdy se značným předstihem.

Může se stát, že ten předstih dokonce „přežene“ natolik, že se s většinovým ohlasem mine: vzpomeňme nedocenené loňské Zajatce Davida Jařaba, kteří už tématem terorismu po česku nesou dosud nevyužitý potenciál provokativní rozbušky společenské debaty nad marasmem naší zastupitelské demokracie. Tohoto předjímavého rodu je i poslední „komedie o islámu“ Černé panny v režii Dušana Pařízka.

Nás to teprve čeká

Autoři Günter Senkel a Feridun Zaimoglu vyzpovídali v Berlíně padesát muslimek a sestavili z nich deset monologů, z nichž naši upravovatelé (kromě Pařízka i autorka kostýmů Kamila Polívková) použili šest, a ze tří dalších sestavili vstupní dialog tří žen. Z nich bohužel jen jedna hlásá našemu

vnímání přijatelný nenásilný postoj (který mimochodem i v Koránu, navzdory fašizujícím talibancům, Ahmadinežádům, i povrchnímu dojmu z inscenace, jasně převažuje, a to ve stejné, ne-li větší míře než v takovém Matoušově evangeliu). Monology jsou v Pařízkově minimalistické inscenaci čtyřnásobně zmnoženy nad hlavami diváků „video-kamerovým okem božím“. Překvapí drsnou otevřeností ve věcech náboženských i sexuálních, jež občas přerůstá v prudkou, živočišnou agresivitu vůči většinové – respektive zatím většinové – západní společnosti. Zatímco teď žije v Evropě kolem dvaceti milionů muslimů, v roce 2050 budou muslimové tvořit například v Rakousku většinu lidí mladších patnácti let, a Mohamed je už dnes nejčastější jméno novorozeňat v Bruselu i Amsterdamu. To, co je v Západní Evropě realitou, nás v Čechách teprve čeká. A vzhledem k tomu, že se v inscenaci jedná o autentické dokumentární výpovědi, se „sekularizovaný Evropan nestačí divit“ (Dušan Pařízek). Pařízkova slova platí dvojnásob o nás, národu bez Boha. Jakkoli se při některých výlevech muslimek (sympatie k Talibanu, Bin Ládínovi nebo ke krvavému 11.září) na sedadle ošíváte, je rozhodně lépe se takto divit v předstihu na divadle než být později zaskočen realitou tak, jako pan Povondra v Čapkově Válce s mloky.

Muslimky, jež k nám hovoří (jsou mezi nimi Arabky i rodilé Evropanky, tedy muslimky nikoli rodem, ale přesvědčením) věru nejsou žádné zakřiknuté puřky v burkách: jsou to kupodivu zralé, vášnivé ženy, z nichž některé budí svou otevřeností empatický smích (plebejsky smolařský monolog Ivany Uhlířové), jiné, například pragmatická mondéna Dany Polákové, jsou podávány s odstupem a po brechtovsku „vystaveny naší kritice“, ale z mnohých (Gabriela Míčová) na mě dýchla hrůza, jaká čiší z masy zfanatizovaných fašistek nebo komunistek. V jednom ze závěrečných „antiúkolů“ Uhlířová jedovatě zesměšňuje symboly křesťanství, trojjednost, kříž a Krista: přestože v Koránu je Ježíš považován za největšího proroka před Mohamedem.

Představme si, že by divadlo kdekoli ve většinovém muslimském prostředí takto zesměšnilo Mohameda: bylo by to to poslední, co by si herci v tomto svém životě zahráli. A hrát to u nás, museli bychom Divadlo Komédie obestavět transportéry a betonovými zátarasý. Rozdílnost v toleranci nemají však na svědomí knihy, ale jejich falešná interpreti.

Vladimír Just, Lidové noviny, 17. března 2010

ČERNÉ PANNY: MUSLIMSKÝ SVĚT V DIVADLE KOMEDIE

Stejně jako Goebbels/Baarová i nová hra v režii Dušana Pařízka vychází z autentických výpovědí skutečných postav. Diváci mají herce přímo na dotyk. Skvělé herecké výkony.

Nová inscenace Divadla Komédie Černé panny je výsledkem rozhovorů s padesáti muslimkami žijícími v Německu. Autoři hry pak vybrali deset nejzajímavějších z nich s cílem vyvrátit představu nás Evropanů o potlačovaných ženuškách zahalených v šátcích na popud svých manželů. Naopak, jedná se o ženy, které burku nosit chtějí, které jsou vzdělané, emancipované, toužící po sexu. A milují islám. Někdy až příliš.

V Divadle Komédie jsou diváci místo do hlediště usazeni společně se třemi herečkami (Gabrielou Míčovou, Danou Polákovou a Ivanou Uhlířovou) přímo na jeviště do čtyřstranné arény. Každá z hereček hraje tři postavy, celkem se tak diváci seznámí s devíti různými muslimkami.

Hra je vedena formou monologů. Nuda? V Komedii vás zbaví i tohoto předsudku. Všechny tři herečky vás svými výkony a těsným kontaktem s vámi vtáhnou do děje, rozesmějí vás, dojmou, naženou strach. Atmosféru pak umocňuje černobílá projekce na čtyřech plátnech kolem arény. Těžko vyzdvihovat výkon jedné herečky před ostatními. Komédie dokazuje, že má skvělé herce.

Ondřej Nekola, Metro, 19. března 2010

NESMIŘITELNÉ ČERNÉ PANNY

V Divadle Komedie měla nedávno premiéru nová inscenace Černé panny. Monology deseti muslimských žen provokují svou autentičností.

Sedmnáctiletá nekompromisní dívenka s velmi drsnou mluvou, zato však s o to puritánštějším způsobem života pod burkou. Bezdětná vdova, která bydlí s rodiči a jíž islám neumožňuje žít svobodně, a tak se utápí v beznaději. Studentka práv s fanatickým nadšením pro Usámu bin Ládina či „party girl“ vroucně se modlí k Alláhovi. To je jen několik příběhu muslimek žijících v Berlíně, které si autoři hry Günter Senkel a Feridun Zaimoglu vybrali pro svou hru. Ze zhruba padesáti skutečných rozhovorů jich deset zpracovali do divadelního textu a režisér Dušan Pařízek ho nastudoval jako úvodní dialog tří žen a následných šest monologů.

Diváci sedí na jevišti, v amfiteátrovitě uspořádaném hledišti okolo čtvercového parketu. Na něm se pak střídavě objevují představitelky jednotlivých žen - Ivana Uhlířová, Gabriela Míčová a Dana Poláková (všechny tři skvělé). Větší část svých výstupů však sedí v první řadě mezi diváky a do svých muslimek se vtělují v běžném oblečení Evropanek a bez kulis. Vše je tak civilní, že se můžete soustředit jen na slova samotná. Jedinou rekvizitou jsou knihy, mobil a virtuální burka - respektive stín objevující se chvílemi na obličejích hereček, promítaných v reálu na čtyřech plátnech nad hlavami publika.

V Komedii otevírají téma velmi současné: západ versus východ a vzájemný strach, který ze sebe tyto dva světy mají. Kdo je vlastně barbar, a kdo civilizovaný občan? „Když se zabíjejí křesťané, je to válka, ale když zaútočí muslim, hned je to terorismus,“ konstatuje jedna z postav. „Rouhavý“ pohled muslima zpochybňujícího neotřesitelné konstanty křesťana a dštícího síru na Američany je neustále přítomný. Jsme vůbec schopni vidět sami sebe očima někoho s odlišnými kořeny? Jsme ochotni se respektovat? Dlužno říct, že na tyhle otázky nedostanete zrovna smířlivou odpověď. Dostaví se spíš zdvižený prst. Nikoli kárající, ale pro západ varovný: ve smyslu „karta se může obrátit“. Díky formě autentických monologů nejsou Černé panny morálitou nebo litanií nad stavem světa, ale syrovým nahlédnutím do skutečnosti.

Petra Smítalová, Instinkt, 25. března 2010

ČERNÉ PANNY VERSUS ŽROUTI PRASAT

Divadlo Komedie jevištně zpracovalo deset monologů muslimských žen žijících v Německu sestavenou Günterem Senkelem a Feridunem Zaimoglu. Vznikla tak inscenace obdivuhodně strohá, sevřená a sugestivní.

Režisér Dušan D. Pařízek nechal v inscenaci Černé panny v Divadle Komedie jen promlouvat tři herečky. Ivanu Uhlířovou, Gabrielu Míčovou a Danu Polákovou. Publikum usadil do čtvercové arény na jeviště divadla a herečky do prvních řad. Jejich tváře dal v detailu snímat kamerou v ruku

herce Stanislava Majera a promítat na velká plátna nad hlavami diváků. Rezignoval na výrazné jevištní nápady. Sám sebe obdivuhodně upozadil.

Herečky vedou střídavě dlouhé monology muslimských žen žijících v současném Německu. Obracejí se v rámci nich také k dalším dvěma ženám a k divákům. Přesvědčují je o svých postojích. A ty často nejsou k západní společnosti nijak laskavé. Někdy z nich může i přeběhnout mráz po zádech.

Jediným výraznějším režijním a scénografickým vstupem je nasvícení očí hereček úzkým pruhem světla, což vytváří iluzi zahalených tváří muslimských žen. Děje se to vždy v úvodu jednotlivých částí inscenace oddělených rockovou písní znějící nejdříve z mobilu a posléze z reproduktorů.

Jinak téměř nic. Vše je vystavěno na síle výroků žen. A síle tématu. Což ještě podtrhují civilní kostýmy. Všechny tři herečky vystupují v běžných evropských oděvech. Žádné sukně, burky, šátky. Ale kalhoty a odhalené vlasy. Jakoby byly jedněmi z nás. A zároveň nejsou. Některé radikálně.

Jako bychom ani nebyli přítomni nějakému umění. A právě proto jsme. A je to umění provokativní a věcné až na kost. Hlavně zásluhou mimořádných výkonů tří hereček.

Inscenace i přesto, že se v ní jen mluví, nepostrádá na dramatičnosti. Ta ale vzniká hlavně mezi tím, co se na jevišti prohlašuje a postojí publika. Bez jevištních cavyků a nadbytečných nápadů se tak jde rovnou k podstatě. A nemusí se příliš diskutovat ani o kvalitách uměleckého tvaru jako rovnou o poselství, k němuž se v něm proniká s až chirurgickou úsporností. Zdali jsou muslimové pro Evropu nebezpečím, nebo nejsou. A třeba také, zdali jako civilizace jsme, nebo nejsme na odstřel.

Muslimské ženy ale pouze nepřesvědčují o zbytnosti existence západní kultury žroutů, prasat, Ameriky a Izraele. Jejich výpovědi jsou občas jen o hledání místa ve společnosti, v níž jsou schizofrenně doma a zároveň hosty. Jsou také o hledání lásky, někdy až adolescentním, v rámci něhož se kulturní odlišnosti projevují mnohem bolestněji.

Nejsou to ani trochu ženy zahalené. Jedna z nich si svou víru nese v sobě, aniž by ji musela projevovat vnějšími znaky. Většinou se ani nejedná o utáplé puťky, jak by si muslimské ženy ráda představovala značná část Evropanů, ale o sebevědomě myslící bytosti projevující své názory razantně. Někdy až příliš.

(...)

Nakonec jde ale přece jen o dialog. I když v mnoha směrech konfliktní. A jako příspěvek k němu je inscenace Divadla Komédie odvážná a zaslouží si uznání. Přinejmenším pro důslednost, s jakou se do žhavého tématu pouští. Ale také pro svou sevřenost, strohost a herecké výkony.

Roman Sikora, Deník Referendum, 26. března 2010

„CO VĚDÍ EVROPANÉ O ISLÁMU?“

...křičí hystericky Gabriela Míčová v jedné z rolí nejčerstvější inscenace uváděné v Divadle Komédie. V Černých pannách vystupují konkrétní muslimské ženy z všednosti ilustračních záběrů anonymních zahalených postav, o kterých si toho více myslíme, než skutečně víme.

Vznik hry Černé panny německého rodáka Güntera Senkela a jeho kolegy – v Německu žijícího Turka Feriduna Zaimoglua – je velmi podobný vzniku filmu Petera Kerekeše Jak se vaří dějiny.

Předcházel jí totiž důsledný faktografický průzkum, který posloužil hlavně jako sběr materiálu. Autoři důkladně vyzpovídali 50 muslimek žijících v Německu, aby pro účel své hry vybrali různorodé monology, respektive názory, postoje či životní zkušenosti pouze 10 z nich. Tento text, který se rozhodli inscenovat v Divadle Komédie, je vlastně sám o sobě (stejně jako Kerekešův film) výsostným dokumentem. Nepřináší přímočaré soudy a neodhaluje briskní sdělení, ale pomocí střihu konfrontuje odlišné přístupy k islámské víře, vyznávané v neislámském prostředí, rozdílné zážitky a zkušenosti muslimek žijících v dnešním Německu.

Proč vlastně autory přitahovaly osudy žen, a ne mužů, když několikrát do týdne se na nás z médií zubí tváře „nebezpečných vousatých islamistů“, zatímco zahalené muslimské ženy v černých hábitech tvoří spíš jakési výtvarné pozadí ilustračních záběrů? Odpovědí je asi sama otázka. Neexistují snad? Je pod burkou člověk, který má své touhy, nebo jen utlačovaná ženuška, která je podřízena svému muži a samozřejmě bohu? Umí ty černé panny vůbec mluvit? To je samo o sobě tajemství, pro které stálo režiséru Dušanu D. Pařízkovi se do projektu pustit. V Černých pannách vystupují postavy z nekonkrétní masy uplácené z našich představ a mediálních iluzí a polidšťují se. I když jim nemusíme a snad ani nemůžeme zcela rozumět, nemusíme s nimi souhlasit, jsou zde, mezi námi, čelí stejnému střetnutí kultur i náboženství.

Dušan D. Pařízek se ve své úpravě textu (společně s Kamilou Polívkovou) a následném inscenování rozhodl respektovat dokumentární linie, ba co víc – úpěnlivě je obtahovat. Hraje se v čtvercové aréně s několikařadovou elevací připomínající amfiteátr. Civilně oblečené herečky (Gabriela Míčová, Dana Poláková a Ivana Uhlířová) sedí přímo mezi diváky v nejnižších řadách, každá na jiné straně. Jejich oči jsou živě snímány kamerou a přenášeny na projekční plátna zavěšená nad všemi stranami arény. Intimní kamerové záběry samozřejmě nutně připomínají průzor na oči v tradiční islámské burce, jsou však rovněž využívány v rovině psychologie - náhlá zaostření, přiblížení v některé části osobní výpovědi apod.

Divák může být mírně zmaten ve chvíli, kdy diskuze o víře třech muslimek žijících v Německu, z nichž každá uchopila víru trochu jiným způsobem, přejde nečekaně do delších monologů. Nyní jsme vedeni osobní rovinou – příběhem každé z „reálných postav“ ospravedlňujícím právě takový přístup k islámu na pozadí evropské kultury, který si na začátku ženy obhajovaly. Seznamujeme se s emancipovanou muslimkou, jež prožřela k ortodoxní víře paradoxně skrze sex, politicky orientovanou fanatickou islamistkou nazývající nemuslimy žrouty prasat, pochybující vdovou, která jí bude muset zůstat do konce života i rodilou Němkou, která k islámu konvertovala.

V hereckém přístupu vyniká svým typickým civilním pojetím a nehereckým přivlastněním role Ivana Uhlířová v chaotickém monologu sedmnáctileté muslimky, jež dokola řeší nutnou sexuální zdrženlivost. Velká a rozmáchlá gesta sem nepatří, to raději čirá hysterie. Protože Černé panny hovoří samy za sebe. Netroufají si na psaní obecných receptů, jak se postavit k dilematu státu, jenž je liberální k přistěhovalcům, nebo k otázce ohrožení náboženských svobod. Dramatem je v tomto divadle holá pravda. Jeden konkrétní život s konkrétní vírou a v konkrétním místě. Žijeme jej také.

Tomáš Kůs, Český rozhlas, 6. dubna 2010

ŽÁDNÝ RECEPT NA MÍROVÉ LÉČENÍ

Hra Černé panny vznikla na podkladě autentických výpovědí muslimských žen žijících v Berlíně, z nichž dva němečtí spisovatelé – Feridun Zaimoglu (tureckého původu) a Günter Senkel sestavili deset monologů. Pro stále politicky angažovanější repertoár Divadla Komédie text upravili a redukovali Kamila Polívková a Dušan D. Pařízek, který tento útvar na pomezí divadla a publicistiky režíroval. Konfrontaci „západního“ a muslimského světa přinesla na

tuto scénu v svém způsobem už v roce 2007 scénická adaptace klasického hororu Nosferatu, kde byl aktuální problém pojat režisérem Davidem Jařabem v rovině podobenství ze záhrobních bájí. Pařízkova inscenace je naproti tomu dokumentaristicky věcná a ve scénickém minimalismu zachází do extrému, což překvapivě divácký zážitek umocňuje.

Hraje se v tzv. komoře: herci i diváci sdílejí společný prostor jeviště. Řady diváků se zvedají ze všech čtyř stran nad nevelkým čtvercovým pláckem. Nazývat tento plácek hracím prostorem není zcela přesné, neboť akcí na něm zaznamenáme minimum. Tři vynikající herečky, prezentující v monolozích šest muslimek, mají svá místa ve třech prvních řadách mezi diváky, ve zbylé první řadě sedí manipulátor „kamerového oka božího“ (Stanislav Majer), který umožňuje simultánní projekci tváří žen nad hlavami diváků. Scénicky velmi prosté, ovšem nedemokratické řešení, neboť každý divák má ve svém zorném poli jiné možnosti sledování „děje“, zabrat pohledem herečku i její tvář ve filmovém záběru současně se každému nezdaří.

Herečky na sobě nemají žádný náznak muslimského zahalení, ačkoliv je tento aspekt v textech zmiňován. Jejich evropský civil je až přehnaně nenápadný a „minimalistický“. Černé panny nejsou ani důsledně černé, jejich zbarvením je barevný útlum (džíny, jejichž barva se už nevnímá, černá košile, hnědá halena, šedomodré kalhoty). Pouze světelný zásah reflektoru vytvoří na obličejích hereček občas otvor nikábu – osvětlené oči září ze tmy. Spíše než připomínka reálií působí tento světelný design jako zdůraznění nepřístupnosti a vyhraněného pohledu na svět. Herečky nehrají postavy s rozvětveným psychologickým zázemím, představují právě pohled různých muslimských žen na svět, ovšem pohled intenzivně prožívaný konkrétní bytostí. Většinou při tom sedí, jejich pohyb se omezuje na výměnu sedadel.

Po prologu, v němž je ojedinělý hlas muslimky připouštějící toleranci k Západu (Dana Poláková) přeargumentován druhými dvěma nesmiřitelnými, začínají vlastní monologické zpovědi, a to zárodečným stádiem: nezralostí. Ivana Uhlířová, pěkně rozhorlené děvčátko s kanálním slovníkem a tradicionalistickými zásadami, nabíjí své vystoupení neohrabanou postpubertální umanutostí. Vyšívá anekdotický příběh muslimky zamilované do Němce, který už málem konvertoval, ale nakonec se zachránil útekem. Kromě spršky sprostých slov však zatím žádné větší nebezpečí civilizaci nehrozí. Nastupuje „islamistka, co vypadá jako partygirl“ blondatá Dany Polákové. Ještě stále lze herečky interpretovat a divácky vnímat situaci s humorem, ještě pořád lze chápat rozpoložení dívky prchající před mstou příbuzných do Berlína, kde si užívá světských radovánek a paralelně se navrácí ke svému náboženství (modlitby, půst), aniž by se uchylovala k předepsané pokrývce hlavy. Když se ujme slova Gabriela Míčová jako „fundamentalistka“, jde do tuhého, situace zvažní a zhoustne. Právě ona pronáší s chladem střelné zbraně slova Budoucnost? To jsme my! Herečka však nepřipustí ani náznak karikatury deformující motivy zjevného fanatismu. Herečky se plně odevzdává postoji intelektuálky, která věcně promyslela cestu k islamizaci světa. V tomto monologu zaznívá střízlivě, soustředěně pronášená obhajoba programu, už bez příběhu, bez humoru (nepočítáme-li vyhroceně pohrdavý sarkasmus vůči civilizaci „žroutů prasat“). Zklidnění a ústup od nenávisti přináší opět Dana Poláková s hluboce prožitou litanií ženy, které zemřel manžel a ona kvůli víře nemůže ani „zmizet“ ze světa. Po Míčové přebírá Uhlířová štafetu programové apologetiky úsilí muslimských extremistů. Ponechává si našťvanost ze zahajujícího monologu, obrací ji však nikoliv k nemožným mladíkům v okolí, ale k západní kultuře, jejíž symbol vidí ve svaté trojici (jedno z mála prostorových gest v centrálním čtverci: pohybová karikatura Krista na kříži). Na závěr je opět tlumen fanatismus, ale ke smíření nedochází. Míčová se zpovídá jako rodilá Němka, po rodičích katolička, ze své konverze k islámu. Prázdnotu po nesmyslné smrti kamarádky vyplnila novou vírou, která jí dodává sílu a pocit svobodné volby. Konvertitka nedochází k extrému, který by ji dohnal třeba k nenávisti vůči vlastní matce, své nové „duši“ se ovšem odevzdává bezvýhradně. Monolog končí doufajícím konstatováním, že Alláh snad není cizinec. Intonační náznak otazníku po závěrečné větě je nepatrným návratem k humoru, ale nikoliv happyendem. Na to byla předchozí bojující slova svou pádností příliš krutá a neodvolatelná.

Po zhlédnutí inscenace zůstává divák sám, bez jakéhokoliv pomocného impulsu možného řešení. Hlas, připouštějící přežití „naší“ civilizace, zde zazněl, ale bez síly a jaksi ztraceně. Znělé, živé slovo bylo dáno černým pannám, v jejichž srdci žhne láska k Všemohoucímu a uvědomělá nenávisť k megalomanské, sebestředné společnosti, k níž patříme. Herečky se propůjčily cele těmto hlasům, nepomrkávaly po nás stranou, že to tak není. Zaznělo svědectví o tom, že jsme nahlíženi nezanedbatelnou částí světové populace jako nádor, který je třeba odstranit. Tečka. Žádný recept na mírové léčení, žádný milosrdný pohlcovač strachu. Označit tuto inscenaci za znepokojivou je eufemismem, jen tak hned na ni nezapomenete.

Marie Zdeňková, Divadelní noviny, 20. dubna 2010

V DIVADLE KOMEDIE POSTAVILI PAVILÓN ŠELEM S KRÁSNOU A SVÝM ZPŮSOBEM NEVINNOU MLADOU LVICÍ LULU

„Když člověka okolnosti donutí být dospělý předčasně, mívá to většinou trvalé následky. Na vnější kráse to nebývá patrné, ale někde tam uvnitř se cosi důležitého ztrácí. Bylo jí teprve čtrnáct, když to začalo, a bylo jí dvacet, když to skončilo.“ Těmito slovy uvádí pražské Divadlo Komédie svoji inscenaci Lulu. Ta postava se po světových jevištích pohybuje již déle než sto let. Jaká je ta pražská Lulu s vročením 2010?

Na jevišti Komédie je umístěn rozměrný průhledný kvádr stojící na tenkých nohách. Přední stěna je až na jednu (tak šedesát centimetrů širokou) skleněnou příčku, naznačující okna, volná - aby se hlasy nesly do publika. Zadní stěna s vchodem, jímž herci do tohoto kvádru vstupují z hlubin jeviště, umožňuje při celkovém ztemnění scény promítání atmosférických, nálادتvorných projekcí posílených vynikající hudbou Ivana Achera (není to zdaleka poprvé, co Acherův hudební vklad je pro inscenaci absolutně nepominutelný). Strop kvádru je bílý a z horního světelného parku je podle nálady a významem scény barven.

Uvnitř tohoto příbytku, který při vstupu do sálu Divadla Komédie vyhlíží jako architektonický model funkcionalistického domu v měřítku bezmála 1:1, se vlevo (z pohledu diváka) nachází stůl s nápoji (víno, šampaňské), v pravé polovině se rozkládá luxusní bílá sedačka. A v tomhle akváriu, které navrhl autor divadelního scénáře a režisér inscenace David Jařab, se odehrává drama o mladinké ženě Lulu, kolem níž a ve spojitosti s ní ůřaduje smrt.

Ostré řezy

Průhledná a funkcionalisticky strohá scénografie kráčí zde v ruku v ruce s Jařabovou textovou redukcí příběhu Lulu, jejíž postava se objevila v dramatech Franka Wedekinda (1864-1918) Duch země (1895, původní verze 1892) a Skříňka Pandořina (1906, původní verze 1902). Dle literární teoretičky a historičky Růženy Grebeníčkové, která o Wedekindovi napsala v roce 1990 vynikající předmluvu pro Odeon, pro svazek autorových próz Flirt a jiné povídky, tvůrce v Lulu vytvořil to, co se podaří málokomu, totiž "postavu, která vystupuje z literárního rámce a stává se příslovečnou" a která se nevyčerpává "poplatností dobovému názorovému pozadí".

David Jařab obdobně jako v dramatisaci povídky Johannese Urzidila Weissenstein ztenčuje promluvy a jednání postav až na samu kostru, takže herci ztělesňují typy a postoje oholené bezmála na tezi, ovšem právě jen bezmála – Jařab si je vědom potenciálu, který v souboru Divadla Komédie má. Jeho herci minimalistickými, ne však loutkově trhavými či jinak chladně strojovými prostředky ztělesňují některé principy lidské existence moderního věku.

U Lulu má tento přístup své vnitřní oprávnění i proto, že Wedekind byl jedním z těch citlivých

tvůrců, kteří před zhruba sto lety rozpoznali zmechanizování a svázání existence moderního člověka. Dle Grebeníčkové můžeme nad Wedekindem hovořit o "vnímavosti k hrozbě, jakou přináší pouhé imitace všeho, co je ústrojně: neorganické výtvořiny z falešného, napodobivého materiálu, odchylování se všeho vzdělávaného od míry člověka, i když o tom člověk sám ani neví. (...) ... vychází najevo ničivá moc moderního společenskotechnického provozu, v němž má být, co je přírodou dané, institučně, kulturně spoutáno. Lze tak lépe rozumět mánii, jež je současně dramatikovým vítězstvím, uvádět na scéně postavy nedomestikovaných exemplářů, v nichž dříme a ožívá šelma."

Neposlušná cizinka

Vyjma polotajemné, neurčité postavy Escernyho (hraje ho Dan Dittrich) lze všech šest zbylých postav v Jařabově Lulu považovat – navzdory jejich uhlazenosti a vnějšíkové civilizovanosti - právě za takové šelmy. Kromě akvária získává onen průhledný kvádr na jevišti i význam klece, z níž nelze uniknout jinak než smrtí nebo – jako Lulu – odchodem do vězení, tedy do klece jiné, už zcela otevřeně a institucionálně dané. Lulu (hostující Tereza Voříšková) je cizinkou mezi muži, byť od nich se odvíjí její mondénní existence zajištěná, ze sociálního bahna majetným a majetnickým Schönem (Martin Finger) vytažená holčička. Lulu se přizpůsobila, tyje z uspořádání světa, které muži určují, ale protože je přirozeně inteligentní, má osobitou hrdost, odmítá přistoupit na úplně každou manipulaci, která je jí nabízena či do níž je tlačena. Naslouchá i svému tělu, ale nikoliv pouze ve smyslu jeho sexuální energie, nýbrž i tělesné a intuitivní energie jako takové. Nedokáže své přirozeně krásné a žádoucí tělo a celé Já srovnat do latě s rozumem. To vnáší do přehledných světů Schöna, fotografa Schwarze (Martin Pechlát) či podnikatele Golla (Jiří Štrébl) poryvy, chaos, vztek a - předčasnou smrt.

Lulu posedává, pokouje, občas se na sedačce přesune do polohy horizontální, ale to jsou pouze vnější gesta a pohyby; uvnitř sama sebe totiž zažívá nesnesitelně napjatou rozpolcenost - nedobrovolné, pilonovité zapuštění do poměrů, ale současně bystré, kritické nahlížení světa, kterým či nad ním jako by jen prolétala, protože nikdy nebyl a není její, ale nedokáže v sobě vydobýt sílu, která by ji odsud odvedla pryč. Vykázána a separována je teprve až nedobrovolně, represivními orgány společnosti – ač přímo nezabíjí, ta smrt kolem ní je jí připsána na vrub. Dá se říct, že nespravedlivě, ale pochopitelně – ten svět se brání tomu, co sám produkuje a co jej v takovém exempláři, který Lulu zosobňuje, hluboce ohrožuje...

Zatímco "své chlapy" ze souboru Komédie David Jařab vedl tam, kam potřeboval, s evidentní jistotou vyvěrající z mnohých předchozích inscenací, které s nimi nastudoval, dvacetiletá Tereza Voříšková byla pro inscenaci určitým oříškem, který se podařilo rozlousknout právě a ovšem díky tomu, že se do něho režisér nesnažil vehementně dostat. Aby mi bylo rozuměno: Jařab neformoval Voříškovou k jakési femme fatale, ani k Lolitě, ale ani někam k emancipované Hedě Gablerové. Lulu Terezy Voříškové je atraktivní zjev, u něhož muži zapomínají, že má vlastní vůli a duši. Herečka tenhle pocit cizince, jen formálního a vždy nějak vypočítavého přijímání figury Lulu okolím, dokázala věrohodně demonstrovat. Jeden detail na tom může někomu vadit, mně nepřekážel: ač je Voříšková pražská rodačka a v tomto městě vystudovala herectví, její přízvuk – netuším, zda úmyslně či nikoliv – se tu od ostatních herců liší, je měkčí, jakoby chycený z jiného kraje či dokonce zatažený sem z jiného rodného jazyka. To v důsledku postavu Lulu dále vyděluje a podtrhuje její nezařazenost.

Zcivilizované otroctví

Jařabovo pojetí vědomě a silně promlouvá k dnešku, k soudobé situaci člověka. "Redukovanost toho druhého se v novém století ještě zvýší," poznamenala Růžena Grebeníčková ve zmíněné předmluvě k Flirtu a jiným a povídkám. Myslela tím na proces redukce, k němuž došlo v průběhu 20. století. Za ty dvě desítky let, které uplynuly od napsání její předmluvy pro Odeon, se ten proces pochopitelně nezastavil, právě naopak, neboť nesouvisí primárně s konkrétní politickou konstelací,

nýbrž se silami, které v sobě probudila lidská společnost v éře kapitalizace, byrokratizace a technizace.

Na psaní Růženy Grebeníčkové (1925-1997) bylo úžasné, jak se v textech o konkrétních autorech a dílech organicky dotýkala obecnějších a přímo základních témat filozofických a sociálních. Tak je tomu i v textu o Wedekindovi, a to bude poslední citace, jež pro nás opět není bez vztahu k nynější inscenaci v Komedii, k jejímu smyslu a poselství: "Poukaz k faktu, že úspěšný a slavný muž – mocný ve sféře ducha – je ve skutečnosti bezmocný, závislý cele na moci propůjčované mu odjinud, že se stává jejím otrokem, neboť je mu odepřen jediný svobodný krok, je dlužno dnes uznat za obecně platný a mohl by být na kterémkoliv případě ilustrován, kdyby nechyběla vůle – svoboda – věci pojmenovat."

Jařabova Lulu je soustředěná, neokázalá, ale sebevědomá inscenace, která si z Wedekindova dramatického odkazu vyjímá páteř, již shledává a předává dnešnímu publiku jako myšlenkově neopotřebovanou a naléhavou.

Josef Chuchma, Mladá fronta dnes, 10. května 2010

SVŮDNÁ A NAPŮL NEVINNÁ TEREZA VOŘÍŠKOVÁ JAKO DOSPĚLÉ DÍTĚ LULU

Divadlo Komédie uvedlo premiéru hry německého dramatika Franka Wedekinda Lulu. Představení umocňuje skvělá hudba i scéna V hlavní roli Tereza Voříšková.

I když německý autor moderního dramatu napsal Lulu již více než před sto lety, v režii a scénické úpravě Davida Jařaba představuje i dnes stále aktuální a emoce vzbuzující téma: nedobrovolný osud v podobě předčasněho dozrání a vstupu do života dospělých mužů mladé-náctileté dívky. Ta se zpočátku nevědomky, postupem času již proti své vůli stává otrokem několika „milostných“ vztahů, ač ji mužský svět vždy nakonec vidí v roli naprosto opačné. Lulu, jak se hlavní hrdinka jmenuje, hraje mladá herečka Tereza Voříšková a za svůj výkon jistě sklídí v každé z repríz zasloužený aplaus. V roli jejího spasitele-otrokáře se představí Martin Finger a v další roli submisivního muže s profesí fotografa držitel Radoka Martin Pechlát. Životem Lulu však projde více mužů, a i když každý z nich v ní vzbuzuje různé emoce a od každého z nich získává novou roli, její život postupem času naplňuje víc a víc samota. A právě prázdnota, svůdnost a nedospělost jsou atributy, které se Voříškové podařily nejlépe vyjádřit.

Samotné představení umocňují také jednoduchá a zároveň velmi nápaditá scéna, tak jak bývá v Komedii zvykem, a velmi zdařilá, atmosféru vystihující hudba. Scény se ujal režisér Jařab, hudbu si vzal na starost Ivan Acher.

Ondřej Nekola, Metro, 10. května 2010

LULU UVÁDĚNÁ V DIVADLE KOMEDIE JE JINÁ. ALE POŘÁD DOBRÁ

Pražské Divadlo Komédie uvedlo poslední premiéru letošní sezony, adaptaci Wedekindovy Lulu v režii Davida Jařaba. Povedla se. Tohle není hra o lásce. To je hra o utrpení a temných vřídlech člověka. Německý dramatik Frank Wedekind napsal Lulu jako obhajobu sexuální svobody, ovšem s vědomím zruďných důsledků, které tahle svoboda může mít.

První díl – Duch země – je z roku 1895, druhý – Pandořinu skříňku – dokončil Wedekind o devět

let později. Dohromady bývají inscenovány pod jménem hlavní hrdinky Lulu, nedospělé loutky v rukou mnoha mužů, kolem které se točí nejdřív chtíč a možná i láska, pak vražda a jistá smrt.

Divadlo uvádí na závěr Německé sezony Lulu jako divadelní tvar vypreparovaný jen ze samé dřevě hry. Upravuje realie i konečné vyznění dramatu a činí z něj současnější apel. Lulu (v podání hostující Terezy Voříškové) je pořád mašinka na sex, zastihneme ji však až ve chvíli, kdy si neužívá jako femme fatale, ale je už zborcenou a vyprázdněnou tělesnou schránkou, sice přitažlivou, leč bez jiskry.

Ale právě to je na Jařabově koncentrátu z Wedekinda nejproblematičtější: divák, který čeká sexsymbol, vývoj postavy od nadpozemsky přitažlivé krásky po trosku, bude zklamán. Tereza Voříšková tu prostě "jen" existuje na jevišti. Je krásná, to ano, ale nepracuje s tím, jako by si toho už ani nebyla vědoma, je uzavřená do svého světa, nespokojená, protivná a přezíravá.

Pokud však tenhle režisérský přístup divák přijme a zapomene na všechny předchozí Lulu, jak je kde viděl nebo si představoval, zklamaný nebude.

Doktora Schöna hraje Martin Finger: už Wedekind si stěžoval, že Schönovu "brutální dravčí inteligenci" nedokáže nikdo z tehdejších divadelních herců zahrát. Finger je důstojným kandidátem na tuto roli. To on vytáhl Lulu z bahna, on je tím osudovým mužem, i když několik zmínek dává tušit, že nebyl první a zdaleka není jediný. A i on nakonec skončí v jejích poutech (jakkoli ji vlastně nejdřív spoutal on), nedokáže se jí zbavit a zaplatí životem.

Za tu jedinou smrt může nést Lulu odpovědnost a kvůli ní také končí ve vězení – což je možná horší konec, než když by, jak velí Wedekindova předloha, skončila jako jedna z obětí. Jařab si do inscenace přimyslel blíže neurčenou postavu Escernyho (Dan Dittrich), která může být jak autorem, tak osudem či andělem smrti. A je to jediný přítomný muž, který je vůči Lulu imunní.

Povedená sezona

Inscenace má ještě další dva výrazné klady: hudbu a scénu. Ivan Acher po předchozím vydařeném komponování pro uherskohradištský Bambiland opět potvrdil, že jeho hudba bývá v divadle víc než jen kulisou. A Jařab jako autor scény dokázal, jak efektivní je skloubení práce režiséra a scénografa.

Jeho funkcionalistická kukaň postavená uprostřed jeviště dodává představení na strohosti a naléhavosti, je funkční, bez ozdob a přívažků, umocněná zrcadly. Jako by na jevišti stálo terárium a pět hadů v něm štválo nevinnou myš. Poněkud sporné jsou však projekce promítané na zeď téhle kukaně, jež oddělují jednotlivé etapy v životě Lulu, tedy i jednotlivá úmrtí jejích mužů. Letící mraky jsou spíš lehce se drolicí kliše než stavební prvek inscenace.

Německá sezona v Komedii se zdařila – obsáhla několik kontroverzních témat a otázky vzbuzující období německých dějin, které se dotýkají jak Česka (Weissenstein, Hrdinové jako my), tak světa (Černé panny, Hosté). Za představení Goebbels/Baarová navíc získal Martin Pechlát Cenu Alfréda Radoka i Thálii. A v Radocích bodovalo i divadlo – stalo se po právu Divadlem roku 2009.

Klára Kubičková, Mladá fronta dnes, 16. května 2010

STO LET STARÁ SKANDÁLNÍ LÁTKA LULU JE ZHUŠTĚNOU PSYCHOLOGICKOU DETEKTIVKOU

Alva Schön (Jiří Černý) viní ze smrti svého otce jeho milenku a zároveň adoptivní dceru Lulu (Tereza Voříšková). Nevlastní sestru pošle Alva do vězení - aby alespoň sebe zachránil před láskou k ní.

Minimalistickou verzi slavné Lulu, díla Franka Wedekinda v přepisu a režii Davida Jařaba, uvedlo na závěr své "německé sezony" pražské Divadlo Komédie. Lulu je hrdinkou ve své době skandálního příběhu zneužívané dívky a osudové milenkou, jíž přitažlivost je pro muže zároveň smrtící. Wedekind jej původně vyprávěl ve dvou hrách s odstupem téměř deseti let (Duch země, 1895 a Pandořina skříňka, 1904).

Pod jménem hlavní postavy se později uváděly divadelní inscenace "shrnující" oba texty. Jařabova verze zhušťuje Lulu ještě více, do nějakých devadesáti minut silného divadelního koncentrátu. S ohledem na současný spíše intuitivní, obrazový způsob vnímání i na Jařabův aktualizací záměr, obsahuje jeho stylově vytríbená inscenace (je i jejím scénografem) to podstatné.

Děj téhle Lulu se formálně odvíjí jako retrospektivní, psychologická detektivka od rozhovoru Alvy (Jiří Černý), syna doktora Schöna, s Escernym (Dan Dittrich), záhadnou postavou mlčenlivého pozorovatele a svědka. Alva se vyrovnává se svým svědomím, se skutečností, že poslal Lulu do vězení, aby zachránil sebe před láskou k ní. V luxusním, proskleném penthousu, kam jeho otec "zavřel" svou mladinkou tajnou milenku a kde nešťastnou náhodou zemřel, si znovu vybavuje všechno, co zatčení Lulu předcházelo.

Pohled na jeviště je jako listování lifestylovými časopisy s pózujícími modelkami a jejich bohatými partnery, podnikateli či politiky. Bílá kožená pohovka, stůl se šampaňským a skleničkami. Čistota, vzdušnost, noblesa uprostřed ubíhajících oblaků za prosklenými zdmi bytu.

Šelma s bojem nespěchá

Formálně úhledný život ve společenském nebi kontrastuje se zkaženými, nemocnými vztahy, které se sbíhají k Lulu, jako k jejich osudovému katalyzátoru. Lulu je kolem dvaceti. Od čtrnácti žila s Alvou v rodině jako jeho adoptovaná sestra a zároveň byla milenkou jeho otce, který ji "zachránil" z problematického sociálního prostředí. Dr. Schön (Martin Finger) svůj vztah k mladé ženě maskuje s tváří pokerového hráče.

Vždycky šikovně a společensky nenapadnutelně najde cynického idiota (podnikatel Goll - Jiří Štrébl) nebo důvěřivého blbce (fotograf Schwarz - Martin Pechlát), který s Lulu rád uzavře manželství a poskytne mu společenské "krytí".

Tereza Voříšková působí v roli Lulu velmi autenticky. Půvabné dítě-žena s pomalou, mazlivou dikcí a vláčnými pohyby šelmy, která se nevyčerpává bojem, má-li dost jídla a necítí-li se ohrožena. Kdesi uvnitř je ale stále ve střehu a připravená všemi prostředky uhájit teritorium, na němž je závislá - vztah s doktorem Schönem.

Muži dohnání ke smrti

Lulu nepoužívá vykalkulované ženské figle, ona je, jaká je: bezprostřední, navenek matoucí, proměnlivá jako chameleon, ale vnitřně mnohem celistvější a silnější než její okolí. Muže, slabochy závislé na společenských konvencích a pokrytectví, přitahuje (a dohnání k smrti) svobodnou a otevřenou, pro ni přirozenou absencí morálního - ve smyslu společensky akceptovatelného - hodnocení svého chování. Na rozdíl od nich jedná instinktivně, čistě a v souladu se sebou samou. Z jejich úhlu pohledu vypadá jako viník, z našeho spíš jako oběť.

Na Jařabově inscenaci a všech hereckých výkonech je sympatická otevřenost výkladu, vědomá snaha nesoudit. Sledujeme, byť v maximálně zhuštěné zkratce, srozumitelné, psychologicky věrohodné a asociativně přesné obrazy.

Jako by inscenace chtěla nápadnou vizualitou a znepokojivým až iritujícím hudebním podkresem (Ivan Acher) podráždít naši citlivost a oživit tak naši schopnost vnímat skutečnost a rozlišovat v ní.

Marie Reslová, Hospodářské noviny, 31. května 2010

SPÍLÁNÍ PUBLIKU: TLESKAT NEBO NE?

Rané dílo rakouského spisovatele a dramatika Petera Handkeho, které ve své době dělalo ve světové dramatické revoluci, uvádí po 45 letech od jeho prvního uvedení Divadlo Komédie. I když se aktuálnost Spílání publiku - „mluvohry“ (jak nazývá své divadelní kusy sám autor) může zdát z dnešního pohledu sporná, po premiérovém uvedení se příjdu mile rád podívat znovu na reakce běžného publika...

Představte si situaci, kdy se divadlo neodehrává v obrazech, kdy scéna je prázdná a neexistuje jevištní prostor, kdy herecká gesta nic neznamenají, kdy pauzy nemají význam. Kdy divadelní prkna neznamenají svět, protože jsou sami o sobě světem! Kdy se stírají v zažitém vztahu divák - herec role, kdy „vy“ a „my“ může být za jistých okolností jenom „my“. Představte si situaci, kdy „my“ jako diváci jsme tématem, kdy jsme objeveni, kdy se na nás po celou dobu představení upírají světla, kdy si začínáme uvědomovat, proč se tak rádi noříme do tmy... V té chvíli totiž přestáváme existovat jako individualita, ztrácíme vlastnosti, stáváme se jednotou, množným číslem, stáváme se diváky. Neznamená to také, že jsme ke vnímání divadla vycvičení? Že se necháváme zaujmout, že prožíváme díky vzdálenosti jeviště a hlediště mrtvý čas? Že jsme se nechali spoutat? Takto a podobně znejistil v 60. letech existenci dramatického umění teprve čtyřřidvacetiletý Peter Handke v „mluvohře“ či „předmluvě“ Spílání publiku.

Autorský tým Pražského komorního divadla nemohl začít svoji Rakouskou sezónu asi výraznějším kusem. Málokdy se totiž můžete cítit v divadle vyloženě nepříjemně... Jenomže se cítíte nepříjemně proto, že ve Spílání publiku vám není programově předkládáno, ale najednou se s vámi počítá, autor se vás prostřednictvím herců nepříjemně ptá, útočí na vás a nebojí se tnout do živého. I samotná realizace v Divadle Komédie vám více než výrazně dokáže předhodit faleš, s kterou by se k vám jako divákům mohlo přistupovat. Slavnostní smutek ukrytý v opulentnosti divadla jako společenského fenoménu (vyjádřeno větou: „Už jsme dlouho, tatínku, nebyli v divadle...“) není ničím jiným než kusem syrového masa. Ovšem, to byste museli být asi úplně na jiné scéně než v Komédii, kde Handkeho hrou deklarují - tak takhle mi to dělat nebudeme, nic od nás nedostanete zadarmo. Jenomže ve finále dostanete daleko víc...

V Komédii si Spílání publiku upravili pro své potřeby. Herci (Martin Pechlát, Gabriela Míčová, Stanislav Majer a Martin Finger) vystupují pod svými jmény, pošťuchují se a zraňují na reálných základech vztahů „ze šatny“, s humorem se dívají shora sami na sebe, bilancují a také zpochybňují to, co se o jejich divadle v poněkud povrchních zkratkách traduje: „Chladné. Německé. Minimalistické - jen herec a text, prázdný prostor!“

Jaký může mít tedy dnes význam více než 40 let stará Handkeho hra pro samotné divadlo Komédie? „Za smysluplné považujeme jít do sebe, analyzovat (naši) současnou situaci, vrátit se k začátkům působení našeho souboru, snažit se uvažovat o práci posledních let s odstupem, přemýšlet nejen o městě, ve kterém a pro které pracujeme, ale i o sobě,“ vysvětluje režisér Dušan D. Pařízek, jenž ve

hře koneckonců zhmotní i sám sebe, to když se všichni herci v jednu chvíli převléknou do jeho typického outfitu, vtipně parodují jeho režijní vedení a možná i otvírají skryté komplexy.

Tak schválně, kdo z vás budoucích diváků, vydrží bez uzardění závěrečnou téměř patnáctiminutovou palbu nadávek směrem k publiku? V Pařízkově úpravě Spílání publiku se nachází snad všechno, co by nás jako „čecháčky“ mohlo pálit a to z pohledu historie i současnosti. Desítky, možná stovky nadávek: čumilové, hospodský kecalové, vy, co vždycky tiše souhlasíte, vy, co jste vyhnali sudetáky... Budete za to hercům na konci tleskat?

Tomáš Kůs, CityOut Prague, 14. září 2010

DÁT DIVADLU, CO JEHO JEST

Spílání publiku je jedna z nejproslulejších her moderního divadla. A také jedna z nejpreceňovanějších, nutno dodat jedním dechem. Rakouský dramatik Peter Handke rozředil do rozměrů celovečerní hry nápad, který by se hodil spíš na kratší jednoaktovku: čtveřice „mluvčích“ dlouze vysvětluje divákům, že nesledují žádné divadlo, že se před nimi neodvíjí žádný příběh, že nevzniká iluze a že předměty na scéně představují pouze samy sebe a nic nesymbolizují.

Herci zkrátka systematicky popírají to, co dělá tradičně chápané divadlo divadlem. A na závěr divákům několik minut spílají, spíš hravě než agresivně či nepřátelsky. Z teoretického hlediska je takovéto divadlo-nedivadlo docela zajímavý případ (...)

(...) nová inscenace Spílání publiku 2010 však naštěstí dokazuje, že si skupina kolem šéfrežiséra Dušana Pařízka zachovává zdravé divadelnické instinkty. K proslulému antidivadelnímu manifestu a pozdnímu ozvuku zklasičtělého „provokování měšťáka“ totiž přistupuje způsobem, který staví na hlavu téměř vše, o čem Handke ve své hře usiluje. Vzniká paradox, o který si tenhle text vyloženě říká: přestože účinkující opakují autorovy věty typu „Tady se divadlu nedává, co jeho jest“, dávají divadlu, co jeho jest, seč jim síly stačí.

Sebeironicky, spiklenecky, samožerně...

Martin Finger, Martin Pechlát, Gabriela Míčová a Stanislav Majer nepředvádějí nezúčastněné mluvčí, ale vytvářejí živé, téměř kabaretně pojaté divadelní postavy. S teoretizujícími větami si neuctivě pohrávají, přidávají vlastní repliky a odbočky, ironizují, rozehrávají vzájemné vztahy (třeba napětí mezi vtipkujícím komikem a prožívající herečkou), vyčítají si chyby a přeřeky, parodují sami sebe i režiséra. Objeví se i tak přímočaré žertíky, jako je házení (opravdového) hrachu na zed'.

Navzdory vznešeným slovům o otevřeném společenském diskurzu či kontaktu s realitou, která najdeme v divadelním programu, z jeviště číší především snaha nedopustit, aby se publikum třeba jen chvíli nudilo (což rozhodně není míněno jako výtko). Celá čtveřice přitom prokazuje, že s nadhledem zvládá širokou škálu komediálního herectví, od jemné ironie až po příslovečné spuštění kalhoty, a diváci se smějí i v těch inscenačně nejrazantnějších momentech: třeba když se Stanislav Majer svlékne, polije červenou barvou a coby kovaný alternativec pořvává vulgární nadávky na adresu svých „damáckých“ kolegů. (...) Všudypřítomným spodním proudem komediálního Spílání jsou interní odkazy, které vytvářejí kuriózní odraz zdejšího mnohaletého divadelního usilování.

(...)

Vladimír Mikulka, Lidové noviny, 14. září 2010

KDYSI SKANDÁLNÍ HRA SPÍLÁNÍ PUBLIKU JE ZNOVU PROVOKATIVNÍ

V inscenaci Handkeho dnes již klasického textu se režisér Dušan Pařízek pokusil o aktualizaci látky - a nutno říci, že se mu to povedlo. Hra je sebeironickým glosářem hereckých i inscenačních klišé, ale komentuje také naši sniženou schopnost rozlišovat skutečnost od manipulativní marketingové fikce.

Nadcházející sezonu v pražském Divadle Komedie otevřela slavná "mluvená komedie" Petera Handkeho Spílání publiku v režii Dušana Pařízka a s názvem doplněným o aktuální vročení 2010. Po sezonách německé a české v minulých dvou letech bude ta letošní rakouská. Nese název "Analýza rozkladu" a představí ještě texty Ödöna von Horvátha, Artura Schnitzlera, Josepha Rotha a Karla Krause. Autorů, kteří zachytili postupující zánik kosmopolitního, tolerantního středoevropského kulturního prostředí z konce Rakousko-Uherska a rodící se duchovní podhoubí nacismu.

Spisovatel a dramatik Handke, narozený v době druhé světové války, se z této vybrané společnosti vymyká. Přinejmenším generačně. Na počátku své kariéry, v polovině revoltujících šedesátých let, si to s diváky pořádně "vyříkal".

Jeho tehdy skandální hru Spílání publiku, poprvé inscenovanou Clausem Peymannem, dnes vnímáme jako přelomový, ale rovněž už zavedený, klasický text moderního divadla. Handke v kontextu tehdy se proměňujícího společenského myšlení vyhroceně pojmenoval nejruznější zmrtvující klišé ve vnímání divadelního umění a provokativně, s ironickou nadsázkou se pokusil "nově" vymezit vztah jeviště a hlediště.

Oběti i tvůrci reklamy

Vážně míněná, k autorovi pietní inscenace "Spílání" by dnes už přinejmenším trochu nudila. Ale Handkeho text je v Pařízkově inscenaci celkem vtipně převeden (mimo jiné díky překladu Jitky Bodlákové) do zdejšího jazykového kontextu a hlavně doplněn o drobné improvizace odkazující k práci Divadla Komedie.

Pro Dušana Pařízka a "jeho" čtyři herce je Spílání příležitostí k mírně provokativní, aktuální hře a dialogu se "svými" diváky (i kritiky). Je také sebeironickým glosářem vlastních ambicí, hereckých i inscenačních klišé. Využívá se tu i možnost komentovat "společenské divadlo" a naši stále více se vytrácející schopnost rozlišovat skutečnost od manipulativní marketingové fikce, jejímž jsme objektem i subjektem zároveň.

Obří krychle, již v prostoru vymezují dřevěné latě, je jevištěm světa i divadla. Stojí na prázdné, holé, od všeho oproštěné scéně Divadla Komedie. Mluví 1 až 4, tedy herci Gabriela Míčová, Martin Finger, Martin Pechlát a Stanislav Majer, do ní vstupují za zvuků fanfár, v plném osvětlení a do půl pasu nazí.

Zkoušejí na nás reklamní úsměvy z billboardů, líbivé pózy, jako ti, kdo chtějí získat pozornost. Nacvičená rétorika a umělá gesta se ale po chvíli rozpadají, herci se stávají sami sebou, potýkají se se svými pochybnostmi i nejistotami, aby zase časem přistupovali na exhibicionistickou divadelní hru, která je po svém způsobu i autentická a pravdivá. V rámci děkovačky je krychle okázale destruována a její úločky rozdávány jako suvenýry. Demontrace revolty, která se stala součástí showbyznysu.

Režisérova čtyři alter ega

Čas od času se herci na jevišti perou se ztrátou smyslu, propadají do deprese. Nejvýrazněji, když jsou všichni čtyři alter ega svého režiséra a uměleckého šéfa Dušana Pařízka. Není divu - po

grantových hrách pražského Magistrátu, které divadlo připravily o finanční podporu ze zahraničí, si jako blázni musejí připadat i nejsilnější povahy.

Spílání publiku 2010 v Divadle Komedie je inscenace živá, svobodná, umělecky suverénní. Je zřejmé, že vznikla z autentické vnitřní potřeby souboru, ale i to, že její vtip a skryté významy nejlépe ocení s kontextem obeznámení diváci. Spílání publiku lze vnímat jako dobré uvození nadcházející sezony, již charakterizuje úderné výtvarné logo - rakouský státní znak. Při pohledu na černou orlici si s úžasem uvědomíme, že mezi nohama dravce plandá řetěz přetržených okovů a pařáty, které za císaře pána třímaly žezlo, jablko a meč, svírají srp a kladivo.

Marie Reslová, Hospodářské noviny, 14. září 2010

HANDKE SPÍLÁ SPOLEČENSKÉMU ZMARU

Pražské komorní divadlo nemohlo zvolit k zahájení Rakouské sezóny autora kontroverznějšího, než je Peter Handke. Stěny Divadla Komedie, v němž dvojnásobné Divadlo roku hraje, rezonovaly prostřednictvím režiséra Dušana D. Pařízka přívalem Handkeho „mluvohry“ Spílání publiku.

Náš vztah k Handkemu je vlídný. Určitě také za jeho přesné včlenění poezie Jana Skácela do evropského kontextu, zejména v německy mluvících zemích. Dnešní pohled na meze možností antikomunikace divadla je jiný než v roce 1966, kdy premiéra Spílání vyvolala kolosální skandál ve Frankfurtu nad Mohanem.

Spílání publiku 2010 může povrchní divák vnímat jako nekontrolovatelný gejzír expresív ze zásobárny nadávek, při nichž by se i nejtřetější politikové červenali. Tím přívalem ovšem inscenace končí. Všechno před ním je jenom občasným atakem konfrontujícím herce s diváky v jejich světě iluzí, snů a navztekane životní reality.

Mnohem víc řeší Handke ve Spílání publiku názorové střety uvnitř divadla: neshody, sebeobviňování, vyloučení, zpovídání. Za hranice jeviště vystřelí autor šípy nejprve proti floskulím povrchních hodnotitelů divadla, vyzbrojených pro změnu frázemi bezobsažných klišé. Čtveřice herců je nejpřesvědčivější v několika výstupech, ve kterých argumentaci v zavilých polemikách neváhá podpořit expresivní nahotou – Martin Pechlát a Stanislav Majer úplnou, Gabriela Míčová střídmejší, náznakovou.

Nad věcí zůstává Martin Finger, jehož dominance v nadávání naplno propuká až ve výstupu závěrečného provokování publika všech sociálních vrstev. Handke ani Pařízek nejsou autory povrchnosti nebo laciného efektu. Jejich Spílání publiku 2010 je přesnou a závažnou společenskou alegorií ústící do totální destrukce kultury. Pražské komorní divadlo ji při existenčních střetech s Magistrátem zažívá na vlastní kůži. Divadla totiž vstoupila do fáze zápasu o holý život.

Jiří P. Kříž, Právo, 15. září 2010

SPÍLÁNÍ PUBLIKU JDE AŽ NA SAMOU MEZ DIVADLA

Uvedením legendární „mluvohry“ Petera Handkeho pod názvem Spílání publiku 2010 jako by divadelní režisér Dušan David Pařízek uzavíral jednu etapu své tvorby v pražském Divadle Komedie.

Text, který při prvním uvedení vyvolal jeden z největších skandálů poválečného evropského divadla a katapultoval autora mezi největší současné dramatiky, slouží pražským hercům k aktuálnímu postoji k dnešní době, k dnešnímu divákovi, k dnešnímu divadlu. Současně vyzývají i diváky k spoluúčasti a aktivitám.

Nevtahují je přímo do hry, byť mnohé části se hrají za plných světel v sále, spíš je svým nasazením a lidskou odvahou vyzývají k odkrytí autentických citů a emocí, vyvolávají v nich zcela nečekané, v kamenných divadlech neznámé divadelní zážitky. Diváci jsou vytahováni z ulit jistot a musejí k odehrávaným situacím a z jeviště „spílaným“ slovům zaujímat čitelné postoje. S takovou intenzitou a nasazením to u nás za posledních mnoho let dokázalo jen nemnohé profesionální divadlo.

Zpočátku na sebe jednotliví herci reagují, deklamují text, ironizují jej, náhle se ale láme. Z intelektuální komedie se mění v politické divadlo. Dávné Handkeho Spílání se stává manifestem současných tvůrců Divadla Komédie. Herci citují z Pařížkových inscenací, promítají na sebe obrazy minulých rolí, odhalují svůj styl a přístup k tvorbě, až – ve shodě s předlohou – vyspilají svůj vztek, zoufalství a zhnusení divákům přímo do tváří. Překročí jeviště a křičí. Svítí na sebe i na diváky. Stojí mezi nimi, řvou, cloumají celým prostorem.

Víc už divadlo nemůže. Po tomto spílání už lze jen spáchat sebevraždu, skončit, anebo začít znovu. S prázdným, čistým stolem. Z reproduktorů zní beatlesovské Come Together. Herci se vracejí na jeviště. Na závěr (anebo už po něm?) sekýrami, kladivy a motorovou pilou roztrhají „prázdný prostor“ a s diváky si dávají pivo a buřty. Nový začátek? Nová naděje?

Spílání publiku 2010 je nejvýznamnější inscenace na našich profesionálních jevištích. Takto ryze, intenzivně a neuhýbavě se u nás v divadle většinou nemluví. Inscenace je promyšleným, vážně míněným, kritickým občanským postojem zabývajícím se podstatou umění a lidské existence. Už teď je legendou, už nyní vstoupila do historie českého divadla.

Vladimír Hulec, E15, 16. září 2010

SPÍLÁNÍ PUBLIKU (V ROCE 2010)

Rakouskému autorovi Peteru Handkemu, celoživotnímu provokatérovi, bylo v roce premiéry (1966) Spílání publiku čtyřiaadvacet. Měl tedy nejvyšší čas si to vyříkat s konvenčním čtenářstvem a zurážet měšťanské publikum. Není těžké si to představit, jak nestravitelné sousto polykali diváci inscenace režiséra Clause Peymanna a jak se kritici museli radovat, že mají objev. Z dnešního pohledu představuje „mluvohra“ Spílání neurázlivý experiment, jehož popírání i zkoumání všemožných divadelních konvencí si od časů premiéry divadelníci převzali a vykládají dál po svém. Co může být pobuřujícího na tom, když v hledišti nezhasne, aby herci mohli divákům z očí do očí oznámit, že právě oni jsou tématem večera?

Nejnovější inscenace pražského Divadla Komédie ale dokazuje, že není starých textů, pokud se jich umíte zmocnit a vyložit tak jako režisér Dušan Pařízek se svým hereckým souborem. Známe už herecké skupiny, jež za vámi přijdou až domů anebo vás zaveleou na nějaké silně specifické místo, aby vám předvedly, že divadlo lze hrát všude. V Komedii zvolili přesně opačnou cestu: vtahují vás do intimity svého světa, do zákulisí hereckého řemesla, do koupelny a ložnice toho, čemu se šeredně říká tvůrčí proces. Nemám na mysli jen osvědčené triky, kdy herci jakoby vypadávají z role a říkají si křestními jmény, ty ostatně úspěšně využívají i bulvární scény. Myslím tím do detailu promyšlený postup, kdy se herec rozloží na součástky jako při rozborce samopalů a zase se před vámi složí do funkčního nástroje sloužícího ke komunikaci s diváky.

Zkrátka Gabriela Míčová, Martin Finger, Stanislav Majer a Martin Pechlát názorně předvádějí, kam až se jako herci za poslední roky dostali. Výrazová střídmost, celková uvolněná přirozenost a preciznost detailů, škála ironie do útočné až po sebeshazující, jemné střihy mezi nadhledem a prožíváním, případně jeho ironickým markýrováním: Míčové patos dramatické umělkyně. Pechlát s Fingerem představují sebevědomější herecká ega, Majer hraje toho upřímnějšího a popudlivějšího. Pohrávají si se synchronizací miniakce a vzápětí se pustí do naturalistického extempore nahoty. Utahují si z režiséra (všichni čtyři dorazí převlečení za intelektuála Pařízka), sami ze sebe i z divadelních recenzentů citováním Kritického žebříčku Divadelních novin.

Záhy se ukazuje, že Pařízek obrátil původní smysl Handkeho textu naruby jako kdysi dávno hozenou rukavici. Zatímco Handke úspěšně provokoval pohodlného diváka, Pařízkova grupa si získává diváky na svou stranu. „Tvoříte jednotu - už tím, že sedíte a díváte se jedním směrem,“ posmíval se Handke divákům: „Civíte na nás a my na vás. Tvoříme dialektickou jednotu.“ Jakkoli převažovali věrní diváci Komédie, kteří Spílání správně pochopili jako jakýsi Večer otevřených dveří či bonus za jejich vytrvalost. Nejde však o dezinterpretaci dříve provokativního textu, jen kontext, a především doba se změnila. Pařízkova úprava se nejcitelněji zadírá do současnosti závěrečným spíláním, jehož slovník je vyválen v dehtu a peří naší reality. Znovu jsem se rozhlédl a slyšel jen souhlasný smích. Ti, kteří by si nadávky mohli brát osobně, do Komédie nechodí.

Dnešní postavení Komédie patří mezi nejpozoruhodnější paradoxy české kultury. Na jedné straně umělecky vysoce hodnocené divadlo - podle mnohých nejlepší pražská scéna, rozhodně však nejprogresivnější -, na straně druhé ponížený žadatel o podporu. Vyšel jsem z pasáže na ulici a zapletl se do stádečka dívek cupitajících na vysokých podpatcích ze sousedního komerčního Divadla Kalich, před vstupem do metra Národní třída jsem se vyhýbal čpějícím lidem bez domova. Kdypak se úroveň pražského divadelnictví stane volebním tématem alespoň na komunální úrovni? Nejspíš až naprší a muzikálové divačky vyzvou k nočnímu tanci pražské bezdomovce.

Richard Erml, Reflex, 30. září 2010

OSTRÝ ŘEZ DIVADLA KOMEDIE DO SOUČASNOSTI

Druhá režie Kamily Polívkové v pražském Divadle Komédie, Víra, láska, naděje Ödöna von Horvátha je jednou z nejradikálnějších inscenací, jaké je možné na této scéně vidět. A to jak po stránce formální, tak tematické. (...)

Inscenace Víra, láska, naděje je v rámci současného českého divadla fenomenální. Bez zábran a otevřeně se staví na stranu těch, které bychom opět, po dvaceti letech cesty k dalším šťastným zítřkům mohli označit za utlačované. Na stranu lidí bez domova, bez práce, s minimálním nebo bez jakéhokoli zázemí, kteří se ale paradoxně stávají stále častějším terčem předvolebních kampaní. Co se jen před volbami navymetalo špíny, navyhánělo bezdomovců a narkomanů, jaká péče o společenskou hygienu na nás číselá z předvolebních billboardů. Nepřízřusobivost se u nás stala opět zločinem. A zcela bez ohledu na to, jakým vzrůstajícím nejistotám, hrůzám a odpornostem jsou lidé nuceni čelit.

Přesně na tyto problémy cílí svou inscenaci Polívková. A míří docela přesně, s přímočarostí až punkovou. Bez zbytečných kudrlin a ornamentů, bez těžkopádných intelektuálních metafor, na něž by divák a nejen v Komedii někdy potřeboval výkladový slovník. Za pomoci zásadních škrťů ve hře, zmenšením počtu postav a také navýšením míry zoufalství hlavní hrdinky prerůstající občas v agresivitu. A také posunem Horváthovy tragikomedie na území pochmurné grotesky, v rámci níž se političtí tluchubové a jejich měšťáctí poskoci mohou v závěru snadno proměnit v malebné skupení

krvežíznivých upírů rdousících protestní hlas nevhodně zaznívající ve chvíli, kdy jsou na ně namířeny hledáčky médií. Zardousí ho nenápadně, skoro bezděčně, a jakoby se vlastně nic nestalo. Upíří šou totiž musí běžet nerušeně dál.

Polívková si na scéně vystačí jen s vysokým plotem z vlnitého plechu, který se v úhlopříčce vine napříč scénou. Do ní hned v úvodu hlavní postava, Alžběta neschopná uplatnit se ve společnosti trapných nároků a hokynářských hodnot zuřivě kope. A vykřikuje svou nenávist ke státu, který ji odsoudil k přebývání na dně. Můžeme sledovat její bloudění nepřátelským světem, v němž pro ni a mnoho ostatních prostě není místo a který je schopen člověka zavrhnout jen kvůli tomu, že se nedokáže přizpůsobit obludnostem.

Inscenace ovšem nemá jen polohu obhajující chudobu a periferii. Je také, jak už bylo řečeno, výpadem proti současné tváři a dikci nejen české politiky. Přebírá její floskule a vysmívá se jim. Také ovšem odhaluje, co ve skutečnosti skrývají: prázdnotu, zkorumpovanost, konformismus a až rodinnou propojenost zainteresovaných. Z názvu hry, který má už u Horvátha hořce ironickou příchuť, nedělá nic menšího, než prolhaný předvolební slogan bezcharakterního, ostentativně se usmívajícího politika. Bez ohledu na to, jakými otázkami ho z grémia obtěžují. A není toho málo, protože Polívková do hlediště usadila také několik skutečných lidí ze společenského dna a nechala je, aby na postavu politika na jeho předvolebním mítinku ve jménu Víry, lásky a naděje z hlediště chrtili své skutečné problémy. A nepůsobí to uměle nebo strojeně. Působí to jako děsuplný chaos, který mezi měšťansky usedlé diváky Komédie vtrhl zvenčí a obklopil je. Aby divadelnost nekompromisně konfrontoval s realitou. A pohltil do ní také hlediště. Ať už se mu to líbí, nebo ne.

Roman Sikora, Český rozhlas, 29. října 2010

V PRAŽSKÉ KOMEDII HRAJÍ PŘÍMOČAROU POLITICKOU SATIRU

Hra Víra, láska, naděje, kterou v pražském Divadle Komédie nastudovala režisérka Kamila Polívková, je otevřené politicky laděné gesto. Inscenace zároveň těží z hereckých výkonů - postavy tady jsou jedinečné kreatury bez citu.

Pražské Divadlo Komédie se svou loňskou "německou sezonou" začalo otevírat politicky laděnému divadlu. Inscenace Goebbels/Baarová a Hrdinové jako my mířily k tématům jedince v krizových dobách 20. století - za druhé světové války a v roce 1989. Letošní "rakouskou sezonou" jdou režiséři Divadla Komédie - dobou i svými postoji - o kus dál.

Úvodní Spílání publiku 2010 nadávalo politikům, jejich stranám a situaci u nás. Aktuální hra Ůdöna von Horvátha Víra, láska, naděje je ještě přímější. Text z roku 1932 oklestila režisérka Kamila Polívková až na syrové jádro. Některé postavy propojila, mnohé scény vypustila. Soustředila se na jediné téma: trpký osud Alžběty, již malé životní omyly a chyby, k nimž je víceméně nucena, dovedou nejprve do kriminálu a později doženou k smrti.

Svět jako by se proti ní spiknul. Všechny postavy jsou kreatury bez citu, jimž záleží jen na nich samých. Ať už jde o Patologa (až s přebujelou groteskností hrající Petr Vaněk), který jí půjčí peníze, ale pak ji udá a pošle do kriminálu. Nebo její šéfovou, respektive Soudcovou (pitoreskně paničkovsky "nesnesitelná" Dana Poláková), která ji vyhodí z práce. Či Policistu (dojemně monštrózní Stanislav Majer), který se do ní nejprve zamiluje, když však zjistí, že by mohl přijít o profesní kariéru, opustí ji.

Vrcholem lidské arogance je Soudce Jiřího Štrébela. Interpretuje jej jako karikaturu současného

politického lídra, který populisticky žvaní, aby se dostal k moci. Je schopen podvádět, je schopen cokoli slíbit, je schopen i zabít. A stále se při tom usmívá. Co kdyby jej zabírali fotografové?

Při jeho volebním projevu, který je opulentní politickou parodií, vstupují do děje bezdomovci, kteří s ním živě diskutují. Jsou to herci souboru Ježek a čížek, divadla lidí bez domova, skuteční bezdomovci a lidé sociálního okraje rozsazení v hledišti mezi diváky. Oponují mu, řvou na něj, pískají, bučí. Vstupují na jeviště, perou se s ním. Inscenace tak získává rozměr autenticity a politické konfrontace.

Jedna dvě oběti. A pak jen šelmy číhající na kořist

Kvality nastudování však nejsou jen v otevřeně politicky laděném gestu. Podstatnou rovinu tvoří herecké výkony. Ivana Uhlířová hraje Alžbětu s maximálním osobním nasazením. Její úvodní vztek, kdy nepřičetně kope do kovového plotu, symbolu rozdělené společnosti, její křik na zemi během souboje s Policistou, její zoufalství v dialogích se Soudcovou, její rozpaky v mileneckém setkání, její závěrečný skok do řeky jsou fyzicky i emotivně bytostným projevem zoufalství člověka dohnaného za okraj propasti.

Uhlířová překonává obvyklou "chladnou" stylizovanost herců Divadla Komédie a přichází s otevřenou expresivitou, málokdy – nejen v Komedii - vídanou. Skvěle ji doplňuje Stanislav Majer jako Policista. Jeho proměna z naivního zamilovaného prostáčka, který ji v souboji láskyplně objímá a později přináší chlebičky a květiny, v chladně uvažujícího "bezbranného" cynika je podaná neobyčejně citlivě a dojemně. I on je vlastně obětí, která je nucena kopat, aby mohla žít.

Všichni ostatní jsou lidské zrůdy. Šelmy, jež číhají na kořist.

Polívková vytváří v podstatě přímočarou politickou agitku. Jasně, bez úhybů a šifer říká: Tato doba, tato politika a její představitelé jsou nehumánní, arogantní, zrůdní. Vládnou nám barbaři, blíží se obrovský sociální konflikt, hrozí proměna republiky v policejní stát.

Nemusíme s Polívkovou a jejími herci souhlasit, nemusíme vidět současnost v tak temných barvách, je to však umělecky silný, důsledný a z konkrétní reality vycházející varovný postoj, který nelze jen tak přehlížet.

Vladimír Hulec, Mladá fronta dnes, 2. listopadu 2010

VÍRA BEZ NADĚJE, NADĚJE BEZ VÍRY, LÁSKY MÁLO...

Víra, láska, naděje – tato trojice podle Svatého Pavla vždy zůstává. Autor stejnojmenné hry, datované rokem 1932, Ödön von Horváth tento pozitivní názor sice zpochybňuje, ale tak, že volá ironizující kritikou po jeho naplnění. Sociálně citící dramatik a prozaik, narozen jako občan rakouské monarchie, přebývajících v různých fázích svého života v různých koutech střední Evropy, sleduje ve svých hrách s humorem i bolem boj jedinců o přežití, znemožňované tlakem zdánlivě solidního společenského prostředí.

Takovýmto jedincem, balancujícím bezradně na okraji společnosti, je i Alžběta, hrdinka dalšího příspěvku k rakouské sezoně Divadla Komédie, který uvedla na scénu jako svou druhou režii v tomto divadle scénografka Kamila Polívková. Herečka Ivana Uhlířová má pro roli Alžběty všechny předpoklady. Vyráží na scénu útočit proti zdi – se sprškou vulgarismů (přidavek dramaturgické úpravy) kope zuřivě a zoufale do plechu pouličních zátarasů, sestavených v bariéru, která je jediným scénografickým prvkem jeviště. Dívka není na scéně sama, z uliček hlediště se sem vytrousí a přetrvává ve voyeurském postávání řada postav, jejichž vybledlé béžové pláště, neblahé znaky pouličního fyzlovství, z nich činí všudypřítomné stíny lhostejnosti a skryté agrese. Z těchto

postávajících baloňáků se rekrutují jednotlivé postavy dramatu, zároveň však jejich tichá přítomnost tvoří pomyslnou mlhu studeného skrytého nepřátelství. A Alžběta kope a řve až do vysílení. Uhlířová, herečka stále dětského typu, není v této roli křehká, zranitelná však ano, charakterizuje svou postavu postpubertální zvilostí i zmateným zajíkávaním polapeného ptáče, kterému se však nechce zobat z ruky. Alžběta je ubíjena nejen okolím, ale i svou existenciální nezakotveností.

Co se konkrétního příběhu týče, jde o holku bez prostředků a s narůstajícími dluhy, které z ní učinily společenského vyvrhele. Kamila Polívková ještě konkrétněji aktualizuje zvolená témata než její režijní kolegové na této scéně. V tomto případě míří do řad předvolebních kampaní, která devalvují slova označující původně potřebné hodnoty. (Kupříkladu na jednom z plátů bariéry je promítán ve formě předvolebního plakátu příznačně usměvavý portrét Jiřího Štrébla v roli Soudce, doprovázený slovy titulu hry). Nešťastná dívka představuje přebytečný a pouze dočasný rozruch, který je snadné umlčet a odsunout. Po jejím neštěstí (které si přece sama „zavinila“!) však zůstává nepříjemný pocit, tak jako po narkomanech a bezdomovcích. Režisérka se spojila s bezdomoveckým souborem Ježek a čížek a přivedla jeho část na scénu i do hlediště Divadla Komédie, aby zde v epizodě policejního zásahu proti pouličním nepokojům vykřičeli svou nespokojenost. Tento závan ulice sice (ne) herecky příliš nesouzněl s profesionály, byl však pro svou narušitelskou živost vítaný. Bezdomovci nepatří za ohradu, ale na scénu, neboť jsou svého druhu naším zrcadlem (dnes bohužel víc než třeba Hamlet). (...)

Inscenace se odvíjí jako příběh jedné nešťastné dívky, jednoho pokaženého milostného vztahu a promarněného života. (...) Třeba scéna v dešti (přiznaný zdroj scénické techniky), kdy Policista (Stanislav Majer) nabízí Alžbětě plášť, aby jí ho vzápětí odepřel a zase daroval a nechal ji nakonec stát osamělou a promočenou pod proudem vody. Dokonalá, působivá nemá etuda s rekvizitou demonstruje ve zkratce podstatu opatrného ochránitelství: je těžké se rozhodnout chránit a ještě těžší je setrvat. Jevištní dění prostupuje ironická rovina, v níž se všichni herci umějí dobře pohybovat. Milenci Alžběta a Policista oslavují a hodují (chlebíčky přežijí jako znak hojnosti oslavy komunismu i kapitalismu) nikoliv v nějakém hnízdečku, ale „na ulici“ před bariérou. Zde prožívají na prostřeném chodníku první trhliny vztahu a posléze jeho rozpad, zaviněný prozrazenou minulostí dlužnice Alžběty. Nešťastnice páchá sebevražedný skok z bariéry. Přeživší je přinesena opět na oči diváků, ale v křečovité úsměvném objetí zachránců, pózujících čelně k publiku jako skupinka slibných uchazečů o veřejný post, dokonává zadušením (oproti Horváthovu originálu je situace tragického konce zhuštěna a hyperbolizována). Soudce, Soudcová, Inspektor: Štrébl, Poláková, Finger – přes nevelký rozsah svých rolí pečlivě pracují s lehkým náznakem karikatury, kterou nekonturují mechanickou rutinou, ale nuancují se smyslem pro situaci a téma. Vytvářejí ten známý neosobní, neutuchající tlak, válčující ve vší počestnosti nepřizpůsobivé životy. Během sladce likvidátorského vraždění konzumuje rezignovaný milenec, zcela pohlcený veřejným míněním, na „prostřené“ ulici poslední chlebíček. Stanislav Majer nesáhá po karikaturním zabarvení, hraje střízlivě obyčejného slabocha, jehož nevýraznost je vražedná. – Možná, že režisérka příliš okatě aktualizuje, vůbec však nemíří mimo Horváthovo téma člověka drceného společenským soukolím. Druhá inscenace rakouské sezony, „analýzy rozkladu“, nepatří k nejkompaktnějším počínům Divadla Komédie, disponuje však oním životaschopným základem, v němž se vzájemně umocňují herecké nasazení a suverenita s občanskou naštvaností a smutkem (bez pláče) nad rozkladem morálky naší doby.

Marie Zdeňková, Divadelní noviny, 12. listopadu 2010

TANEC DOBY BEZNADĚJE

V rámci rakouské sezony uvádí divadlo Komédie kritické dílo Ödöna von Horvátha.

Jeviště je rozdělené plechovým plotem. Na jeho pozadí se procházejí šedé, lhostejné postavy. Mezi nimi i mladá žena – Alžběta. Potkáváme ji ve chvíli, když se zoufale snaží prodat své tělo Patologickému ústavu, k čemuž ji přivedla tíživá finanční situace (musí zaplatit velkou pokutu za podnikání bez živnostenského listu). Její následující osudy se stanou tragikomickým pásmem zdrcujících porážek střídaných zdánlivými úspěchy. Na své cestě potká množství postav: bezohlednou zaměstnavatelku, naivního patologa, který ji bude lákat do svého bytu na sbírku motýlů, hodného policistu recitujícího první epištolu Korintským či soudce kandidujícího ve volbách.

Requiem za solidaritu

Pesimistické drama Víra, láska, naděje z pera rakouského spisovatele Ödöna von Horvátha bývá dnes považováno za literární klasiku. Vzniklo údajně na základě skutečného příběhu, z podnětu autora známého Lukase Kristla, který se při setkání s Horváthem pozastavoval nad tím, že se tématem divadelních her téměř nikdy nestávají malé kriminální kauzy. Víra, láska, naděje není však pouhou rekonstrukcí právního případu ani prostým příběhem o těžkém životě sociálně vyloučené ženy. V několika obrazech hořkých interakcí Alžběty s ostatními lidmi uzavřel Horváth metaforu současné společnosti jako takové. Závěry z jeho analýzy jsou depresivní: žijeme ve světě, v němž nezbylo místo pro solidaritu či vstřícnost vůči jinakosti. Všichni mají plná ústa frází o morálce a správném chování, ve skutečnosti ale titulní víra, láska i naděje nejsou ničím víc než abstraktními, knižními pojmy.

Příznačný je i původní podtitul dramatu – Malý tanec smrti. Pozorujeme několik osudových okamžiků ze života hrdinky, který mimoděčně spěje k tragickému konci. Není ale vlastně Alžbětino zmatené balancování na okraji života a sebezničení předzvěstí něčeho mnohem horšího? Nejsou její zoufalé výkřiky jistým requiem za svět, který bral ohled na slabého jedince? Drama Víra, láska, naděje vzniklo v Německu v roce 1932. Inscenace Divadla Komédie je uvádí v moderních dekoracích a doplňuje o přímé narážky na aktuální dění (mimo jiné na pražský „akční plán“). Je pozoruhodné, jak dobře tyto asociace s Horváthovým dílem ladí.

Bez vydírání

Bezpochyby hlavní hodnotou představení Kamily Polívkové je právě jeho aktualizace. Původní text byl sice za tímto účelem částečně proškrtán, ovšem konečný poměr námětů z Horváthovy předlohy a současných narážek je dostačující pro vydobytí nejpodstatnějších myšlenek dramatu. Vynikajícím nápadem je zapojení herců z bezdomoveckého divadla Ježek a čížek a úryvků z jednoho z autorských představení souboru. I když se oba nápady dají považovat za poněkud riskantní – snadno si dokážeme představit, že by podobná kombinace mohla sklouznout k laciné publicistice a jakémusi citovému vydírání diváků, nakonec právě tyto postupy rozhodují o údernosti inscenace. Scéna rozvráceného soudcova volebního mítinku je v celém představení nejlepší. Pochvalu si určitě zaslouží Ivana Uhlířová. Obsazení role Alžběty právě touto herečkou velmi přispělo ke kvalitě inscenace: její originální a hodně přirozený styl hry je zcela věrohodný a vždy upoutá pozornost. Zaujmu i Stanislav Majer jako Policista a Petr Vaněk v charakteristické roli Patologa. Celek vkusně doplňuje hudba Ondřeje Švandrlíka. (...)

Marta Harasimowicz, Nový Prostor č. 364, 15. listopadu 2010

VÍRA, LÁSKA, NADĚJE ČILI MÍRNÁ ALŽBĚTA ROZKLOVANÁ LIDSKÝMI SUPY

(...) Silící inklinace k politice má v Komedii nejspíš trojí příčinu. Jednou bude vnitřní vývoj uměleckého vedení, které si během let vyzkoušelo a odžilo své "hermetické" záliby a zredukovalo a "očistilo" svoji zprvu vnitřně rozbujelou poetiku, jakkoliv navenek výsledek často působil minimalisticky, skoro fakířsky. Druhou příčinou zřejmě bude existenční situace souboru, jenž sice sklízí kritické i divácké uznání, ale nedostává se mu ze strany pražského magistrátu té finanční podpory, kterou by si podle Pařízka a Jařaba zasloužil – ti srovnávají výši přidělených dotací s obdobnými pražskými scénami a cítí se být poškozováni. A třetí pravděpodobná příčina s tou druhou těsně souvisí a lze ji označit za ztrátu trpělivosti a tolerance Pařízka, Jařaba & spol. vůči stavu tuzemských věcí veřejných.

Zcela zřetelnými, nejhlasitějšími projevy této politizace (a radikalizace) Divadla Komédie byly a jsou hra Davida Jařaba Zajatci (premiéra 4. dubna 2009, režíroval autor), aktualizační inscenace proslulé hry Petera Handkeho Spílání publiku 2010 (premiéra letos 10. září, režie Dušan D. Pařízek) a nejnověji inscenace hry jiného rakouského dramatika – protože v Komedii je stávající sezona označena jako rakouská – Ödöna von Horvátha (1901-1938) Víra, láska, naděje.

Člověk člověku vlkem

Původně kostýmní výtvarnice, divadelní grafička a fotografka Kamila Polívková (1975) ve své první, loňské režii v Komedii, v adaptaci románu Němce Thomase Brussiga Hrdinové jako my, promlouvá k české přítomnosti nepřímo, prostřednictvím monologu někdejšího příslušníka východoněmecké bezpečnostní služby Stasi. Inscenace je vážným, ironií i groteskou maskovaným příspěvkem k diskusím o účtování s komunistickou minulostí. Scénické uchopení von Horváthovy hry se cele a razantně obrací k aktuálnímu dnešku, i když představení explicitně nehovoří o nynějších českých realitách a má obecnější "dostřel". Horváth hru napsal roku 1932, v čase velké hospodářské krize, hluboké deprese a vzrůstající se inklinace k radikalismu. Civilizační slupka pukala, v lidech se s novou silou probouzela k akci pudovost. Kamila Polívková má ambici ukázat tuto třaskavou konstelaci dílem v její obecné platnosti, a to se jí daří - díky scénografické oprostěnosti (jedinou kulisu je přes jeviště diagonálně běžící masivní plot složený ze železných segmentů) a redukcí jednání a rozložení postav až na modelovou konstrukci. Kromě dvou – ústředních – figur se žádná další nevyvíjí, každý je hotovým prototypem, zapojeným do systému, jenž nemá s druhým člověkem slitování. (...)

Herečka a její život

Do středu dění, do soukolí sociální a psychologické mlýnice je vhozena mladá žena Alžběta. Nedaří se jí, zadlužila se, není schopna peníze splácet, získá sice práci, ale je z ní vyhozena. Sblíží se s Policistou. Zprvu se zdá, že ranaře láska polidštila, avšak ochránce zákona ze vztahu vycouvá, jakmile by jej známost s podivínkou mohla uvést v kariérní nepříjemnost. Je-li vůbec možné pro Alžbětu udržet si hrdost, pak za cenu odchodu z takového světa. Víra, láska, naděje je tedy v Komedii postavena coby sociální drama, respektive sociálně-politické drama, neboť Soudce ztéká i politickou dráhu a při předvolební kampani slibuje vytlačení nepřizpůsobivých občanů do bezpečné zóny, kde o ně bude "řádně" postaráno. V těchto okamžicích inscenace přímočaře reaguje na nedávné populistické úmysly činitelů pražského magistrátu ohledně "vyčištění" středu metropole od bezdomovců nebo na jarní "hlídkové" aktivity Věcí veřejných.

Aktuální realistickou strunu o to víc rozezvučí výstup členů divadla lidí bez domova Ježek a čížek, kteří při Soudcově výstupu postupně vstávají ze svých míst v hledišti a dostávají se s ním do konfliktu. Bezdomovečtí herci vykřikují věty opřené o své vlastní autentické osudy, které jsou u každého tohoto účinkujícího ve zkratce načrtnuty v programu k inscenaci. Ale nejdelší z těchto životopisně-informačních odstavců v programu náleží Ivaně Uhlířové, kmenové herečce Divadla

komedie, která ztělesnila roli Alžběty. Můžeme vyčíst, že Uhlířová (nar. 1980) prošla od svého absolutoria Janáčkovy konzervatoře v Ostravě (1998) drsnou životní anabází včetně bezdomoveckých epizod. Zatímco ovšem u členů souboru Ježek a Čížek jsou doplňující, autenticitu stvrzující informace zajímavé a funkční, u Ivany Uhlířové to jednoznačně není; je už uznávanou profesionálkou a míra přesvědčivosti výkonu (jakékoliv) takové herečky vůbec nemusí záviset na tom, zda ve svém osobním životě strádala obdobně, jako nyní trpí na jevišti coby určitá postava. (Ostatně herečka a pěvkyně Soňa Červená odpovídala v minulých dnech, v souvislosti s premiérou Čapkovy Věci Makropulos v Národním divadle Praha, že své osobní problémy nikdy nepromítá do role, že na jeviště výhradně ztělesňuje postavu, kterou studovala.)

Ivana Uhlířová nadto nepotřebuje zveřejnění svých osobní patálií coby oporu pro svůj výkon, nemusíme brát ohledy a dělat pardony kvůli její nelehké soukromé minulosti. Předvádí výkon excelentní, možná jím bude kandidovat na nějakou tu hereckou cenu roku, ale pro spravedlnost dodejme, že je to logické a kontinuální pokračování její herecké dráhy, že to není zjevení, nýbrž průběžné umělecké zhodnocení. Její postava, pochopitelně v souhře s ostatními členy souboru, hmatatelně a naléhavě dává pocítit ten beznadějný stav cizoty a opuštěnosti mezi dravci. Policajtvův příklon k Alžbětě a posléze odtah od ní podává Stanislav Majer s velikou odstíněností, která stav Alžbětiny nepatřičnosti dále prohlubuje. Alžběta v podání Ivany Uhlířové je expresivně a přitom uvěřitelně podanou obranou ponížených a uražených, zřídka na českých jevištích nějaká postava vyvolává tolik soucitu. V tomto bodě je Víra, láska, naděje inscenací absolutní. (...)

Josef Chuchma, iDnes.cz / Kavárna on-line, 23. listopadu 2010

ROMAN ZACH TOUŽÍ A VYČÍTÁ

„Takže za tvou zvědavost zaplatili životem dva lidi?“ Divadlo Komédie uvedlo Touhy a výčitky podle rakouského ironika a pitvala mezilidských vztahů Arthura Schnitzlera.

Unavený manželský pár středního věku versus energie mladistvé láky. Setkání po letech se spolužákem z medicíny, který sice nedostudoval, ale přesto není žádný zkrachovec. Marné setkání s línou prostitutkou. Smrt pacienta a ničivá láska jeho dcery. Otrávená a možná i nevěrná manželka. To vše nakonec dovede úspěšného lékaře (Roman Zach), aby se zapojil do nebezpečných hrátek v jednom soukromém nočním klubu. Nakonec to skončí tragicky, i když ne pro něj.

Režisér a scenárista David Jařab se německy píšícími autory z přelomu století ze středoevropského prostoru zabývá dlouhodobě, bylo tedy jen otázkou času, kdy po Wedekindovi či Urzidilovi sáhne také po Arthuru Schnitzlerovi. Jeho ironické a elegantní hry a prózy, popisující s nadhledem především rozpad starého světa a erotické dusno přítomné v konci konzervativní společnosti rakousko-uherského mocnářství nemusí být českému divákovi neznámé. V Národním se hrála Duše - krajina širá, dvojice Hybnerová - Rašilov řadu let provozovali Omámený kolotoč a Švandovo divadlo uvádí Casanovu v lázních.

Jařab přistupuje, jak je jeho zvykem, k látce s minimalismem, ironií a jistou lapidárností. Scéna evokuje luxusní interiér snad z devadesátých let, hojně využívá barevných světél - u Jařaba, respektive v Komedii vůbec, příjemné novum. Přinejmenším je tedy po celou dobu na co se dívat, Touhy a výčitky jsou přinejmenším vizuálním a také hudebním zážitkem. Zatímco pod výpravou je podepsán Jařab osobně, hudbu složil jeho dvorní spolupracovník Ivan Acher (který se postaral též o ilustrativní videoprojekce).

Herci jsou jako obvykle precizní - zejména Ivana Uhlířová jako znuděná prostitutka, Stanislav Majer jako pohodový buran Nachtigall, a Gabriela Míčová v roliče vášnivě zamilované dcery

pacienta. Právě jejich výstupy v interakci s Romanem Zachem v hlavní roli patří k vrcholům večera, charakterizují je přesně dávkované lakonické dialogy, úsporná gesta, vtip. Úvodní pasáž, která poněkud zdlouhavě, byť ne bez jistého humoru zobrazuje manželskou ani ne krizi, jako spíš únavu ústředního páru (manželku hraje Dana Poláková) zaujme konfrontací s mladou dvojicí (Tereza Voříšková a Jiří Černý), možná toutéž manželskou dvojicí v mládí, možná jen mladým párem, který samozřejmě tuší, že taky tak nějak jednou skončí.

Závěrečná třetina odehrávající se v klubu může být zklamáním pro toho, kdo čeká dramatickou gradaci nebo erotické napětí - hravý intelektuál Jařab vytváří spíše chladnou voyerskou atmosféru za hojného užití červeného světla a masek prasat. Zde ostatní vystupují jako anonymní postavy, Tereza Voříšková se převtěluje do mladé dívky, která se snad ze špatného svědomí či okamžitého poblouznění za hlavního hrdinu obětuje a zachrání mu život.

Je trochu zvláštní vidět představení, které vrcholí uprostřed. Touhy a výčitky mají vše, čím potěší věrné příznivce Divadla Komédie a Davida Jařaba zvláště - těm ostatním můžou nabídnout uhlazenou, elegantní podívanou, ač zasazenou vlastně do současnosti, přeci jen evokující onen klidný starý svět rakouského mocnářství.

Vojtěch Varyš, Týden, 1. prosince 2010

SNĚNÍ V APARTNÍM DESIGNU

Přijde-li divák na Touhy a výčitky do Divadla Komédie, projde dle instrukcí uvaděček vyprázdněným hledištěm a pokračuje do hloubky jeviště, kde je upozorněn, aby nešlápl na bílé linoleum se vzorem znaků snad japonského písma. Poté, až u zdi jeviště, zasedne před jednoduchou scénou připomínající minimalisticky naaranžovaný pokoj v prodejně nábytku. Není v něm nic osobního, žádné rekvizity, které by cokoliv prozradily o lidech, kteří prostor obývají, jsou tu jen čtyři černé pohovky poskládané tak, že uprostřed vznikl čtvercový prostor, žhnoucí červeným polstrováním. Také herec, který přichází na jeviště, Roman Zach, jako by si byl vědom sterility místa, do něhož vstupuje, a tak si nejdříve sundá botky, než vkročí mezi černé znaky písma, ba dokonce se zdá, že se zpočátku snaží mezi nimi prokličkovat.

Tak zvláště, v moderním designu a zároveň chladně a opatrně začíná jevištní verze Snové novely Arthura Schnitzlera z roku 1926, kterou zdramatizoval, scénicky navrhl i nastudoval David Jařab v rámci tzv. Rakouské sezony. Schnitzlerův příběh, odehrávající se na pomezí snu a reality, proniká do hlubin vědomí a podvědomí takřka ideálního manželského páru ve středních letech. Muž se věnuje povolání lékaře, žena domácnosti a všechno obstojně klape, dokud manželský klid nenaruší návštěva večírku s maskami, po němž vyjde najevo, že dlouholetý vztah najednou připadá mdlý, bez vzrušení, které každodenním spořádaným životem jaksi vyprchalo. Vrcholem příběhu je také rej masek, tentokrát už ne koketní hra na večírku s nádechem neznáma, ale tajná erotická mše, které se lékař později „neoprávněně“ zúčastní díky svému příteli ze studií, je odhalen jako vetřelec a byl by i potrestán, kdyby jej jedna z žen tajemného společenství nevykoupila svým životem. Režisér Stanley Kubrick právě této mši dodal posvátné i démonické kouzlo erotiky ve svém posledním filmu *Eyes Wild Shut* natočeném podle Schnitzlerovy novely.

(...) Režisérovo zalíbení ve hře s introspekci a vzpomínkami jde tak daleko, že inscenaci ozvláštnil ještě jedním párem, tentokrát mladých milenců, kteří jsou jakýmsi živým zrcadlem tužeb ústřední dvojice. (...)

Náladové momentce odpovídají i herecké kreace. Vesměs všichni herci, (...), našli věrohodnou

civilní hereckou polohu pro své role, v níž setrvávají do konce příběhu. Roman Zach působí jako muž, kterého manželka svými otázkami a prapodivnými sny znepokojuje stejně jako jeho vlastní představy milostných dobrodružství. Dana Poláková vytvořila v roli paní doktorové usměvavě vyrovnanou ženu vládnuoucí svým sexappealem, který ještě zvýrazňuje kostým, když po většinu času promenuje po jevišti jen v blůze, vystavujíc na odív své krásné nohy. Před tajemným rejem masek přitvrzuje erotickou atmosféru Stanislav Majer coby dávný doktorův kamarád, který jej přivede na myšlenku zúčastnit se tajemného obřadu. Původně pianista živící se po barech se v inscenaci proměnil v muže s naturelem hýřivého pasáka a horkou krví, jemuž se dívčí vnady staly osudem.

Jařabovo čtení a dramatisace Snové novely reprezentuje typ vážnějšího, avšak méně náročnějšího divadla, které opatrně měří divákovi rozumnou míru emocí i psychoanalytických hlubin. Režisérův pokus vytrhnout inscenaci ze společensky konformní a obsahově nevýrazné polohy tím, že vrcholné scéně – erotické mši – dodal patologický nádech společnosti deviantů, působí sice moderně, ale poněkud účelově. (...)

Jiří Erml, Divadelní noviny, 6. ledna 2011

5. Soustavní spolupracovníci PKD ve sledovaném období

Herecký soubor:

Vanda Hybnerová, Daniela Kolářová, Jana Krausová, Gabriela Míčová, Dana Poláková, Ivana Uhlířová;

Jiří Černý, Martin Finger, Stanislav Majer, Martin Pechlát, Karel Roden, Marian Roden, Jiří Štrébl, Roman Zach

Hosté:

Ivan Acher (scénická hudba), Pavel Borák (scénograf), Dan Dittrich (herec), Lenka Dusilová (zpěvačka), Petr Haas (scénická hudba), Viktorie Knotková (dramaturgie), Magdalena Komárová (herečka), Kajetán Písařovic (herec) Kamila Polívková (kostýmy, fotografická dokumentace, grafika), Petr Vaněk (herec), Tereza Voříšková (herečka); Ježek a čížek (občanské sdružení)

6. Administrace a provoz prostor Divadla Komedie v období leden - prosinec 2010

Zaměstnanci (stav k 31.12.2010):

Umělecké vedení (2 úvazky):

Dušan D. Pařízek (ředitel/1)

David Jařab (umělecký šéf/1)

Produkční a organizační tým PKD (6,875 úvazků):

Alena Davidová (personalistika/0,625

Anna-Marie Maxerová (inspice 0,5)

Zdeněk Kučera (inspice 0,75)

Michaela Korcová (propagace a PR/1)

Veronika Němcová (referentka obchodního oddělení/1)

Anna Hrnečková (produkce/0,5)

Jana Hakenová (vedoucí pokladny/0,875)

Hana Sotáková (pokladní/0,625; leden až listopad 2010)

Viktorie Knotková (dramaturgie 1)

Technika a správa pronajatých prostor (7,375 úvazků):

Petr Calda (šéf UTP a správa pronajatých prostor/0,5)

Jiří Kufř (osvětlovač/0,75)

Tomáš Javora (osvětlovač/0,75)

Petr Hudák (zvukař/0,75)

Jolana Prodancová (garderoba/0,75)

Jan Svašek (rekvizitář/1)

Max Hutar (vrátný/0,5)

Věra Nová (vrátná/0,875)

Kristýna Damaškovičová (vrátná/1)

Eva Macháčková (inspektorka hlediště/dle potřeby, cca 0,5)

Dohody o pracovní činnosti (stav k 31.12.2010):

Obchodní oddělení a zvuk:

Eva Dryjová (referentka obchodního oddělení)

Radomír Šrámek (zvukař)

Dohody o provedení práce (stav k 31.12.2010):

Hledištní personál

Distribuce propagačních materiálů

Umělecko-technický personál (maskérna, garderoba atd.)

Příloha č. 2

Pražské komorní divadlo, s.r.o., Erbenova 1030/6, 150 00 Praha 5

IČO: 26505240

DIČ: CZ26505240

Účetní závěrka v plném rozsahu včetně cashflow

období: od 1.1.2010 - 31.12.2010

ÚČETNÍ ZÁVĚRKA V PLNÉM ROZSAHU

ke dni 31. prosince 2010

(údaje jsou vyčísleny v celých tisících Kč)

sestavená v souladu s vyhláškou č. 500/2002 Sb. ve znění pozdějších předpisů

Obchodní firma nebo jiný název účetní jednotky

Pražské komorní divadlo s.r.o.

IČO : 26505240

DIČ : CZ26505240

Sídlo, bydliště nebo místo podnikání účetní jednotky

Erbenova 1030/6

Praha 5

150 00

ČR

Právní forma účetní jednotky : s.r.o.

Předmět podnikání nebo jiné činnosti : umělecká činnost

Běžným účetním obdobím se rozumí účetní období od 1.1.2010 do 31.12.2010
Minulým účetním obdobím se rozumí účetní období od 1.1.2009 do 31.12.2009

Obsah účetní závěrky :	strana	počet stran
Rozvaha	2	4
Výkaz zisků a ztrát	6	2
Příloha v plném znění	8	5
Výkaz Cash flow	13	1
Výkaz o změnách vlastního kapitálu	14	1

Okamžik sestavení	Podpisový záznam osoby odpovědné za sestavení účetní závěrky	Podpisový záznam statutárního orgánu nebo fyzické osoby, která je účetní jednotkou
20. červen 2011	Florentina Švehlíková	Dušan D. Pařízek, jednatel

ROZVAHA

(BILANCE)

ke dni 31. prosince 2010

(v celých tisících Kč)

IČ
26505240

Obchodní firma nebo jiný
název účetní jednotky

**Pražské komorní
divadlo s.r.o.**

Sídlo, bydliště nebo místo
podnikání účetní jednotky

Erbenova 1030/6

Praha 5

150 00

označ a	AKTIVA b	řád c	Běžné účetní období			Minulé úč. období
			Brutto 1	Korekce 2	Netto 3	Netto 4
	AKTIVA CELKEM (ř. 02 + 03 + 31 + 63)	001	4 478	-992	3 486	2 492
A.	Pohledávky za upsaný základní kapitál	002	0	0	0	0
B.	Dlouhodobý majetek (ř. 04 + 13 + 23)	003	-1 106	-869	237	196
B. I.	Dlouhodobý nehmotný majetek (ř.05 až 12)	004	0	0	0	0
B. I. 1	Zřizovací výdaje	005	0	0	0	0
2	Nehmotné výsledky výzkumu a vývoje	006	0	0	0	0
3	Software	007	0	0	0	0
4	Ocenitelná práva	008	0	0	0	0
5	Goodwill	009	0	0	0	0
6	Jiný dlouhodobý nehmotný majetek	010	0	0	0	0
7	Nedokončený dlouhodobý nehmotný majetek	011	0	0	0	0
8	Poskytnuté zálohy na dlouhodobý nehmotný majetek	012	0	0	0	0
B. II.	Dlouhodobý hmotný majetek (ř.14 až 22)	013	1 106	-869	237	196
B. II. 1	Pozemky	014	0	0	0	0
2	Stavby	015	0	0	0	0
3	Samostatné movité věci a soubory movitých věcí	016	1 106	-869	237	196
4	Pěstitelské celky trvalých porostů	017	0	0	0	0
5	Dospělá zvířata a jejich skupiny	018	0	0	0	0
6	Jiný dlouhodobý hmotný majetek	019	0	0	0	0
7	Nedokončený dlouhodobý hmotný majetek	020	0	0	0	0
8	Poskytnuté zálohy na dlouhodobý hmotný majetek	021	0	0	0	0
9	Oceňovací rozdíl k nabytému majetku	022	0	0	0	0
B. III.	Dlouhodobý finanční majetek (ř. 24 až 30)	023	0	0	0	0
B. III. 1	Podíly v ovládaných a řízených osobách	024	0	0	0	0
2	Podíly v účetních jednotkách pod podstatným vlivem	025	0	0	0	0
3	Ostatní dlouhodobé cenné papíry a podíly	026	0	0	0	0
4	Půjčky a úvěry - ovládající a řídicí osoba, podstatný vliv	027	0	0	0	0
5	Jiný dlouhodobý finanční majetek	028	0	0	0	0
6	Pořizovaný dlouhodobý finanční majetek	029	0	0	0	0
7	Poskytnuté zálohy na dlouhodobý finanční majetek	030	0	0	0	0

označ a	AKTIVA b	řad c	Běžné účetní období			Minulé úč. období
			Brutto 1	Korekce 2	Netto 3	Netto 4
C.	Oběžná aktiva (ř. 32 + 39 + 48 + 58)	031	3 289	-123	3 166	2 143
C. I.	Zásoby (ř.33 až 38)	032	130	0	130	42
C. I. 1	Materiál	033	130	0	130	42
2	Nedokončená výroba a polotovary	034	0	0	0	0
3	Výrobky	035	0	0	0	0
4	Mladá a ostatní zvířata a jejich skupiny	036	0	0	0	0
5	Zboží	037	0	0	0	0
6	Poskytnuté zálohy na zásoby	038	0	0	0	0
C. II.	Dlouhodobé pohledávky (ř. 40 až 47)	039	0	-123	-123	-123
C. II. 1	Pohledávky z obchodních vztahů	040	0	-123	-123	-123
2	Pohledávky - ovládající a řídicí osoba	041	0	0	0	0
3	Pohledávky - podstatný vliv	042	0	0	0	0
4	Pohledávky za společníky, členy družstva a za účastníky sdružení	043	0	0	0	0
5	Dlouhodobé poskytnuté zálohy	044	0	0	0	0
6	Dohadné účty aktivní	045	0	0	0	0
7	Jiné pohledávky	046	0	0	0	0
8	Odložená daňová pohledávka	047	0	0	0	0
C. III.	Krátkodobé pohledávky (ř. 49 až 57)	048	2 178	0	2 178	1 665
C. III. 1	Pohledávky z obchodních vztahů	049	971	0	971	862
2	Pohledávky - ovládající a řídicí osoba	050	0	0	0	0
3	Pohledávky - podstatný vliv	051	0	0	0	0
4	Pohledávky za společníky, členy družstva a za účastníky sdružení	052	0	0	0	0
5	Sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	053	0	0	0	0
6	Stát - daňové pohledávky	054	230	0	230	186
7	Krátkodobé poskytnuté zálohy	055	910	0	910	583
8	Dohadné účty aktivní	056	52	0	52	21
9	Jiné pohledávky	057	15	0	15	13
C. IV.	Krátkodobý finanční majetek (ř. 59 až 62)	058	981	0	981	559
C. IV. 1	Peníze	059	14	0	14	11
2	Účty v bankách	060	967	0	967	548
3	Krátkodobý cenné papíry a podíly	061	0	0	0	0
4	Požizovaný krátkodobý finanční majetek	062	0	0	0	0
D. I.	Časové rozlišení (ř. 64 až 66)	063	83	0	83	153
D. I. 1	Náklady příštích období	064	83	0	83	153
2	Komplexní náklady příštích období	065	0	0	0	0
3	Příjmy příštích období	066	0	0	0	0

označ a	PASIVA b	řád c	Běžné účetní období 5	Minulé účetní období 6
	PASIVA CELKEM (ř. 68 + 86 + 119)	067	3 486	2 492
A.	Vlastní kapitál (ř. 69 + 73 + 79 + 82 + 85)	068	268	-210
A. I.	Základní kapitál (ř. 70 až 72)	069	200	200
1	Základní kapitál	070	200	200
2	Vlastní akcie a vlastní obchodní podíly (-)	071	0	0
3	Změny základního kapitálu	072	0	0
A. II.	Kapitálové fondy (ř. 74 až 77)	073	0	0
A. II. 1	Emisní ážio	074	0	0
2	Ostatní kapitálové fondy	075	0	0
3	Oceňovací rozdíly z přecenění majetku a závazků	076	0	0
4	Oceňovací rozdíly z přecenění při přeměnách	077	0	0
5	Rozdíly z přeměn společností	078	0	0
A. III.	Rezervní fondy, nedělitelný fond a ostatní fondy ze zisku (ř. 80 + 81)	079	20	20
A. III. 1	Zákonný rezervní fond / Nedělitelný fond	080	20	20
2	Statutární a ostatní fondy	081	0	0
A. IV.	Výsledek hospodáření minulých let (ř. 83 + 84)	082	-430	-252
A. IV. 1	Nerozdělený zisk minulých let	083	0	0
2	Neuhrazená ztráta minulých let	084	-430	-252
A. V.	Výsledek hospodaření běžného účetního období (+/-) <i>/ř.01 - (+ 69 + 73 + 79 + 82 + 86 + 119)/</i>	085	478	-178
B.	Cizí zdroje (ř. 87 + 92 + 103 + 115)	086	2 908	2 365
B. I.	Rezervy (ř. 88 až 91)	087	0	0
B. I. 1	Rezervy podle zvláštních právních předpisů	088	0	0
2	Rezerva na důchody a podobné závazky	089	0	0
3	Rezerva na daň z příjmů	090	0	0
4	Ostatní rezervy	091	0	0
B. II.	Dlouhodobé závazky (ř. 93 až 102)	092	0	0
B. II. 1	Závazky z obchodních vztahů	093	0	0
2	Závazky - ovládající a řídicí osoba	094	0	0
3	Závazky - podstatný vliv	095	0	0
4	Závazky ke společníkům, členům družstva a k účastníkům sdružení	096	0	0
5	Dlouhodobé přijaté zálohy	097	0	0
6	Vydané dluhopisy	098	0	0
7	Dlouhodobé směnky k úhradě	099	0	0
8	Dohadné účty pasivní	100	0	0
9	Jiné závazky	101	0	0
10	Odložený daňový závazek	102	0	0

označ a	PASIVA b	řád c	Běžné účetní období 5	Minulé účetní období 6
B. III.	Krátkodobé závazky (ř. 104 až 114)	103	2 908	2 365
B. III. 1	Závazky z obchodních vztahů	104	1 048	1 225
2	Závazky - ovládající a řídící osoba	105	0	0
3	Závazky - podstatný vliv	106	0	0
4	Závazky ke společníkům, členům družstva a k účastníkům sdružení	107	150	150
5	Závazky k zaměstnancům	108	2	3
6	Závazky ze sociálního zabezpečení a zdravotního pojištění	109	180	132
7	Stát - daňové závazky a dotace	110	58	20
8	Krátkodobé přijaté zálohy	111	52	21
9	Vydané dluhopisy	112	0	0
10	Dohadné účty pasivní	113	1 076	526
11	Jiné závazky	114	342	288
B. IV.	Bankovní úvěry a výpomoci (ř. 116 až 118)	115	0	0
B. IV. 1	Bankovní úvěry dlouhodobé	116	0	0
2	Krátkodobé bankovní úvěry	117	0	0
3	Krátkodobé finanční výpomoci	118	0	0
C. I.	Časové rozlišení (ř. 120 + 121)	119	310	337
C. I. 1	Výdaje příštích období	120	28	21
2	Výnosy příštích období	121	282	316

VÝKAZ ZISKU A ZTRÁT

ke dni 31. prosince 2010

(v celých tisících Kč)

Obchodní firma nebo jiný název účetní jednotky

**Pražské komorní divadlo
s.r.o.**

Sídlo, bydliště nebo místo podnikání
účetní jednotky

Erbenova 1030/6

Praha 5

150 00

IČ
26505240

Označení a	TEXT b	Číslo řádku c	Skutečnost v účetním období	
			běžném 1	minulém 2
I.	Tržby za prodej zboží	01	20	0
A.	Náklady vynaložené na prodané zboží	02	18	0
+	Obchodní marže (ř. 01-02)	03	2	0
II.	Výkony (ř. 05+06+07)	04	4 832	6 441
II. 1	Tržby za prodej vlastních výrobků a služeb	05	4 815	6 455
2	Změna stavu zásob vlastní činnosti	06	17	-14
3	Aktivace	07	0	0
B.	Výkonová spotřeba (ř. 09+10)	08	13 566	13 672
B. 1	Spotřeba materiálu a energie	09	1 875	1 712
B. 2	Služby	10	11 691	11 960
+	Přidaná hodnota (ř. 03+04-08)	11	-8 732	-7 231
C.	Osobní náklady	12	5 382	5 205
C. 1	Mzdové náklady	13	4 170	4 125
C. 2	Odměny členům orgánů společnosti a družstva	14	0	0
C. 3	Náklady na sociální zabezpečení a zdravotní pojištění	15	1 212	1 080
C. 4	Sociální náklady	16	0	0
D.	Daně a poplatky	17	0	0
E.	Odpisy dlouhodobého nehmotného a hmotného majetku	18	93	66
III.	Tržby z prodeje dlouhodobého majetku a materiálu (ř. 20+21)	19	0	0
III. 1	Tržby z prodeje dlouhodobého majetku	20	0	0
2	Tržby z prodeje materiálu	21	0	0
F.	Zůstatková cena prodaného dlouhodobého majetku a materiálu (ř. 23+24)	22	0	0
F. 1	Zůstatková cena prodaného dlouhodobého majetku	23	0	0
F. 2	Prodaný materiál	24	0	0
G.	Změna stavu rezerv a opravných položek v provozní oblasti a komplexních nákladů příštích období	25	0	0
IV.	Ostatní provozní výnosy	26	14 826	12 530
H.	Ostatní provozní náklady	27	22	4
V.	Převod provozních výnosů	28	0	0
I.	Převod provozních nákladů	29	0	0
*	Provozní výsledek hospodaření <i>/(ř.11-12-17-18+19-22-25+26-27+(-28)-(-29))</i>	30	597	24

Označení a	TEXT b	Číslo řádku c	Skutečnost v účetním období	
			sledovaném 1	minulém 2
VI	Tržby z prodeje cenných papírů a podílů	31	0	0
J.	Prodané cenné papíry a podíly	32	0	0
VII.	Výnosy z dlouhodobého finančního majetku (ř. 34 + 35 + 36)	33	0	0
VII. 1	Výnosy z podílů v ovládaných a řízených osobám a v účetních jednotkách pod podstatným vlivem	34	0	0
VII. 2	Výnosy z ostatních dlouhodobých cenných papírů a podílů	35	0	0
VII. 3	Výnosy z ostatního dlouhodobého finančního majetku	36	0	0
VIII.	Výnosy z krátkodobého finančního majetku	37	0	0
K.	Náklady z finančního majetku	38	0	0
IX.	Výnosy z přecenění cenných papírů a derivátů	39	0	0
L.	Náklady z přecenění cenných papírů a derivátů	40	0	0
M.	Změna stavu rezerv a opravných položek ve finanční oblasti	41	0	0
X.	Výnosové úroky	42	0	0
N.	Nákladové úroky	43	0	0
XI.	Ostatní finanční výnosy	44	62	0
O.	Ostatní finanční náklady	45	161	139
XII.	Převod finančních výnosů	46	0	0
P.	Převod finančních nákladů	47	0	0
*	Finanční výsledek hospodaření <i>/(ř.31-32+33+37-38+39-40-41+42-43+44-45-(-46)+(-47))/</i>	48	-99	-139
Q.	Daň z příjmů za běžnou činnost (ř. 50 + 51)	49	20	0
Q. 1	-splatná	50	20	0
Q. 2	-odložená	51	0	0
**	Výsledek hospodaření za běžnou činnost (ř. 30 + 48 - 49)	52	478	-115
XIII.	Mimořádné výnosy	53	0	0
R.	Mimořádné náklady	54	0	63
S.	Daň z příjmů z mimořádné činnosti (ř. 56 + 57)	55	0	0
S. 1	-splatná	56	0	0
S. 2	-odložená	57	0	0
*	Mimořádný výsledek hospodaření (ř. 53 - 54 - 55)	58	0	-63
T.	Převod podílu na výsledku hospodaření společníkům (+/-)	59	0	0
***	Výsledek hospodaření za účetní období (+/-) (ř. 52 + 58 - 59)	60	478	-178
****	Výsledek hospodaření před zdaněním (+/-) (ř. 30 + 48 + 53 - 54)	61	498	-178

PŘEHLED O PENĚŽNÍCH TOCÍCH
(výkaz cash-flow)
ke dni 31. prosince 2010
(v celých tisících Kč)

Obchodní firma nebo jiný název
účetní jednotky

Pražské komorní divadlo :

Sídlo, bydliště nebo místo
podnikání účetní jednotky

Erbenova 1030/6

Praha 5

150 00

P. Stav peněžních prostředků a peněžních ekvivalentů na začátku účetního období		559
Peněžní toky z hlavní výdělečné činnosti (provozní činnost)		
Z.	Účetní zisk nebo ztráta z běžné činnosti před zdaněním	498
A. 1	Úpravy o nepeněžní operace	93
A. 1 1	Odpisy stálých aktiv a umořování opravné položky k nabytému majetku	93
A. 1 2	Změna stavu opravných položek, rezerv	0
A. 1 3	Zisk z prodeje stálých aktiv	0
A. 1 4	Výnosy z dividend a podílů na zisku	0
A. 1 5	Vyúčtované nákladové úroky s výjimkou kapitalizovaných a vyúčtované výnosové úroky	0
A. 1 6	Případné úpravy o ostatní nepeněžní operace	0
A. *	Čistý peněžní tok z prov.činnosti před zdaněním, změnami prac. kapitálu a mim.položkami	591
A. 2	Změny stavu nepeněžních složek pracovního kapitálu	-15
A. 2 1	Změna stavu pohledávek z provozní činnosti, přechodných účtů aktiv	-443
A. 2 2	Změna stavu krátkodobých závazků z provozní činnosti, přechodných účtů pasiv	516
A. 2 3	Změna stavu zásob	-88
A. 2 4	Změna stavu krátkodobého finančního majetku nespádajícího do peněžních prostř. a ekvivalentů	0
A. **	Čistý peněžní tok z provozní činnosti před zdaněním a mimořádnými položkami	576
A. 3	Vyplacené úroky s výjimkou kapitalizovaných	0
A. 4	Přijaté úroky	0
A. 5	Zaplacená daň z příjmů za běžnou činnost a doměrky daně za minulá období	-20
A. 6	Příjmy a výdaje spojené s mimořádným hospodářským výsledkem včetně daně z příjmů	0
A. ***	Čistý peněžní tok z provozní činnosti	556
Peněžní toky z investiční činnosti		
B. 1	Výdaje spojené s nabytím stálých aktiv	-134
B. 2	Příjmy z prodeje stálých aktiv	0
B. 3	Půjčky a úvěry spřízněným osobám	0
B. ***	Čistý peněžní tok vztahující se k investiční činnosti	-134
Peněžní toky z finančních činností		
C. 1	Dopady změn dlouhodobých, resp. krátkodobých závazků	0
C. 2	Dopady změn vlastního kapitálu na peněžní prostředky a ekvivalenty	0
C. 2 1	Zvýšení peněžních prostředků z důvodů zvýšení základního kapitálu, emisního ážia atd.	0
C. 2 2	Vyplacení podílů na vlastním jmění společníkům	0
C. 2 3	Další vklady peněžních prostředků společníků a akcionářů	0
C. 2 4	Úhrada ztráty společníky	0
C. 2 5	Přímé platby na vrub fondů	0
C. 2 6	Vyplacené dividendy nebo podíly na zisku včetně zaplacené daně	0
C. ***	Čistý peněžní tok vztahující se k finanční činnosti	0
F.	Čisté zvýšení resp. snížení peněžních prostředků	422
R.	Stav peněžních prostředků a pen. ekvivalentů na konci účetního období	981

PŘEHLED O ZMĚNÁCH VLASTNÍHO KAPITÁLU

ke dni 31. prosince 2010

(v celých tisících Kč)

Obchodní firma nebo jiný název
účetní jednotky

Pražské komorní divadlo s.

Sídlo, bydliště nebo místo
podnikání účetní jednotky

Erbenova 1030/6

Praha 5

150 00

	Počáteční zůstatek	Zvýšení	Snížení	Konečný zůstatek
A. Základní kapitál zapsaný v obchodním rejstříku	200	0	0	200
B. Základní kapitál nezapsaný v obchodním rejstříku	0	0	0	0
C. Součet A +/- B	200	XX	XX	XX
D. Vlastní akcie a vlastní obchodní podíly	0	0	0	0
* Součet A +/- B +/- D	XX	XX	XX	200
E. Emisní ážio	0	0	0	0
F. Rezervní fondy	20	0	0	20
G. Ostatní fondy ze zisku	0	0	0	0
H. Kapitálové fondy	0	0	0	0
I. Rozdíly z přecenění nezahrnuté do hospodářského výsledku	0	0	0	0
J. Zisk minulých účetních období	0	0	0	0
K. Ztráta minulých účetních období	-430	0	0	-430
L. Zisk/ztráta za účetní období po zdanění	XX	478	XX	478
* Celkem	-210	478	0	268

Příloha k účetní závěrce společnosti k 31.12.2010

Příloha je zpracována v souladu s Vyhláškou 500/2002 Sb., kterou se stanoví obsah účetní uzávěrky pro podnikatele. Údaje přílohy vycházejí z účetních písemností účetní jednotky (účetní doklady, účetní knihy a ostatní účetní písemnosti) a z dalších podkladů, které má účetní jednotka k dispozici. Hodnotové údaje jsou vykázány v celých Kč, pokud není uvedeno jinak.

Příloha je zpracována za účetní období počínající dnem 1.1. 2010 a končící dnem 31.12.2010.

O B S A H :

- 1. Obecné údaje**
- 2. Účetní metody**
- 3. Doplnující údaje k Rozvaze a Výsledovce**
 - Dlouhodobý majetek
 - Zásoby
 - Finanční účty
 - Krátkodobé pohledávky
 - Krátkodobé závazky
 - Časové rozlišení
 - Kapitálové účty
 - Výsledek hospodaření
 - Zaměstnanci
 - Doplňující údaje

Obecné údaje:

Obchodní firma: Pražské komorní divadlo

Sídlo: Erbenova 1030/6, 150 00 Praha 5

Právní forma: společnost s ručením omezeným

IČO: 26505240

Rozhodující předmět činnosti: provozování kulturních zařízení

Datum vzniku společnosti: zápis do OR 8.2.2002

Zahájení činnosti: 1.8.2005

Podíl na základním kapitálu – 100%: Dušan Pařízek, Erbenova 1030/6, Praha 5

Členové statutárních orgánů: Dušan Pařízek, jednatel

Účetní metody:

Účetnictví je vedeno v soustavě podvojného účetnictví, které je zpracováváno výpočetní technikou.

Způsob oceňování:

- Nakupovaný materiál , případný drobný majetek , hmotný i nehmotný majetek je oceňován v souladu se zákonem o účetnictví v pořizovacích cenách.
- zásoby vlastní výroby (programy na představení)- jejich cenu tvoří náklady na tisk, osvit, grafiku

Způsob odpisování:

- dlouhodobý hmotný majetek, který je majetkem dle § 26 Zákona o daních z příjmu, je odepisován zrychleně. Účetně je majetek odepisován dle původního plánu, tj. bez přepočtu na zkrácenou dobu odepisování

Došlé faktury v cizí měně jsou přepočteny platným kursem ČNB ke dni účetního případu.

Opravné položky byly vytvořeny k pohledávkám již v roce 2006.

D o p l ň u j í c í i n f o r m a c e k R o z v a z e a V ý k a z u z i s k u a z t r á t (uváděno v celých CZK)

Dlouhodobý majetek:

Stav k 31.12.2010	236.844,-
Z toho: majetek v pořizovacích cenách	1.105.928,-
oprávky	869.084,-

V průběhu roku 2010 byla pořízena dekorace do nové inscenace LULU v poř. Ceně Kč 134.080,-.

Zásoby

Stav k 1.1.2010	41.929,-
Stav k 31.12.2010.....	130.282,-
Rozdíl	88.353,-
Z toho: programy na aktuální divadelní představení – po vyřazení programů dernierovaných představení	16.643,-
trička s potiskem symbolu představení.....	71.710,-

- :

Finanční účty

Stav k 31.12.2010.....	980.871,-
z toho: bankovní účty	966.770,-
pokladna	14.101,-

Krátkodobé pohledávky

Stav neuhrazených krátkodobých pohledávek celkem k 31.12.2010.....	2,179.568,-
z toho: pohledávky z obch. styků – odběratelé.....	933,757,-
poskytnuté provozní zálohy	910.280,-
ostatní pohledávky	37.717,-
stát – daňové pohledávky	230.199,-
dohad.účet aktivní	52.436,-
jiné pohledávky	15.179,-

O d b ě r a t e l é:

V neuhrazených pohledávkách za odběrateli představuje markantní část pohledávka za firmou Vinotéka Zlatý had ve výši CZK 512.096,91,-. Záležitost byla předána Městskému soudu v Praze a dále postoupena na příslušný soud Prahy 5.

Na část této nesplacené pohledávky ve výši 363.122,- byla vytvořena zákonná opravná položka ve výši CZK 72.624,- již v roce 2006. V roce 2009 byla dotvořena zákonná položka i na zbývající část pohledávky Vinotéka Zlatý had a zároveň byla vytvořena zákonná opravná položka i na ostatní pohledávky, které k 31.12.2009 nebyly uhrazeny a asi uhrazeny nebudou nikdy i přes naše ustavičné upomínky.

Celková výše neuhrazených pohledávek, ke kterým byla vytvořena zákonná opravná položka, představuje částku ve výši Kč 616.163,-.

P o s k y t n u t é p r o v o z n í z á l o h y:

Jedná se o zálohy na nájemné a služby s ním spojené, jako otop, ohřev teplé vody, vodné, stočné, které budou vyúčtovány až v polovině roku 2011.

O s t a t n í p o h l e d á v k y:

Jedná se o pohledávky vůči Ticketpro za prodané vstupenky v měsíci prosinci 2010. V měsíci lednu 2011 bylo již uhrazeno.

S t á t - d a ň. p o h l e d á v k y:

Jedná se o nadměrný odpočet DPH za měsíc prosinec 2010, resp. 4. Q 2010. FÚ pro Prahu 5 uhradil 26.2.11

D o h a d. ú č t y a k t i v n í:

Vytvořený dohad na fakturaci služeb spojených s pronájmem kavárny v roce 2010 ve výši Kč 52.436,-.

Faktura za služby v souvislosti s pronájmem kavárny bude vystavena až v roce 2011 na základě vyúčtování energií a ohřevu teplé vody.

Krátkodobé závazky

Stav neuhrazených krátkodobých závazků celkem k 31.12.2010.....	2,889.690,-
z toho: závazky z obch. styků	1,047.685,-

závazky ze soc. zabezp. a zdr. poj.	180.485,-
stát-daň. záv. a dotace	38.130,-
přijaté zálohy	52.436,-
dohad.účty pasivní	1,076.135,-
jiné závazky	342.039,-
závazky ke společníkovi	150.310,-
závazky-zaměstnanci exekuce Šrámek.....	2.470,-

Z á v a z k y z o b c h . s t y k ů :

Jedná se zejména o závazky vůči dodavatelům ve výši CZK 690.578,-, které byly průběžně hrazeny v lednu 2011 a dále závazky za herecké a autorské honoráře ve výši CZK 356.825,-, které byly rovněž uhrazeny v lednu 2011.

Z á v a z k y z e s o c . z a b e z p . a z d r . p o j . , a j i n é z á v a z k y :

Jedná se o závazky, vyplývající z vyúčtování mezd za prosinec 2010, které byly uhrazeny v lednu 2011

S t á t - d a ň . z á v a z k y :

Jedná se o daň ze mzdy za prosinec 2010 – úhrada v lednu 2011, a předpis daně z příjmu za rok 2010 ve výši Kč 19.570,-, která byla uhrazena do 31.3.2011.

P ř i j a t é z á l o h y :

Záloha za pronájem kavárny, která se nachází v divadelních prostorách. V aktivech vytvořena Dohadná položka na tržby roku 2010 – faktura bude vystavena až v roce 2011 na základě vyúčtování tepla a ohřevu teplé vody.

D o h a d n é ú č t y p a s i v n í :

Jedná se zejména o dohadnou položku za služby spojené s nájmem za rok 2010, které budou vyúčtovány až v polovině roku 2011 (souvislost i se zaplacenými zálohami) v celkové částce CZK 738.792,-.

Zbývající částka ve výši 337.343,- CZK ,- je dohad na nevyfakturované náklady za rok 2010.

J i n é z á v a z k y

Jedná se o předpis z vyúčtování mezd za prosinec 2010, které byly vyplaceny až v lednu 2011

Z á v a z e k k e s p o l e č n í k o v i

Jedná se o Cenu Max - festival německého jazyka za rok 2007 ve výši CZK 150.000,- kterou jednatel na přechodnou dobu půjčil divadlu k překlenutí finančních problémů v závěru roku 2007, který byl náročný na úpravy jeviště a hlediště..

Časové rozlišení

Náklady příštích období	83.197,-
jedná se zejména o pojištění na rok 2011	

Výnosy příštích období	280.729,-
- jedná se o prodané vstupenky v roce 2010 na představení roku 2011	

Výdaje příštích období 28.493,-
- jedná se zejména o tantiemy pro zahr. autory za představení roku 2010, které budou uhrazeny až v následujícím roce

Kapitálové účty:

Vlastní kapitál k 1.1.2010 - 209.667,-
Vlastní kapitál k 31.2.2010 269.049,-
Změna 478.716,-

Výsledek hospodaření za rok 2010

Výsledek hospodaření za rok 2010 představuje zisk před zdaněním ve výši CZK 498.286,- , zisk po zdanění Kč 478.716,-

Zaměstnanci

Průměrný přepočtený stav zaměstnanců : 16 osob
z toho: řídicí pracovníci 1

Osobní náklady na zaměstnance: CZK 5,381.845,-
z toho: řídicí pracovníci 443.825,-

Odměny statut. a dozorčím orgánům – nebyly

Doplňující údaje:

Pražské komorní divadlo dostalo v roce 2010 celkem dotace ve výši CZK 14,800.000,-
-z toho: od Magistrátu hl.města Prahy 14,500.000,-
ostatní příspěvky 300.000,-

Pražské komorní divadlo nemá závazky z titulu záruk.

Pražské komorní divadlo nemá v jiné společnosti žádný podíl na základním kapitálu.

*Dušan Pařízek
jednatel*

Než začnete vyplňovat tiskopis, přečtěte si, prosím, pokyny.

Finančnímu úřadu v, ve, pro

Praha 5

01 Daňové identifikační číslo

CZ26505240

02 Identifikační číslo

26505240

otisk podacího razítka finančního úřadu

03 Daňové přiznání¹⁾

řádné xxxxx xxxxx

Počet podílových fondů, jejichž majetek je obhospodařován xxx

Důvody pro podání dodatečného daňového přiznání zjištěny dne

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Pořadové číslo podílového fondu xxx

04 Kód rozlišení typu přiznání

1 A

Počet příloh II. oddílu 1

Zdaňovací období podle § 17a písm. a) zákona

Počet zvláštních příloh⁸⁾ 3

Počet samostatných příloh⁹⁾

PŘIZNÁNÍ

k dani z příjmů právnických osob

podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon")

za zdaňovací období nebo za období, za které se podává daňové přiznání

od 1.1.2010 do 31.12.2010

I. ODDÍL - údaje o poplatníkovi (podílovém fondu)⁶⁾

05 Název právnické osoby

Pražské komorní divadlo, s.r.o.,

06 Sídlo právnické osoby

a) ulice a číslo orientační, část obce a číslo popisné

Erbenova 1030/6

b) obec

Praha 5

c) PSČ

150 00

d) stát / kód státu

ČR

e) číslo telefonu

f) číslo faxu

07 Bankovní spojení

700341009 / 2700

08 Přiznání zpracoval a předložil daňový poradce¹⁾

XXX | NE

09 Plná moc daňového poradce k zastupování uložena u finančního úřadu dne²⁾

10 Zákonná povinnost ověření účetní závěrky auditorem¹⁾

XXX | NE

11 Účetní závěrka nebo přehledy o majetku a závazcích a o příjmech a výdajích, přiloženy^{1), 7)}

ANO | XX

ANO | NE²⁾

12 Spojení se zahraničními osobami¹⁾

XXX | NE

13 Hlavní (převažující) činnost

umělecká činnost

Kód klasifikace CZ-NACE²⁾

Formulář zpracovala ASPEKT HM, daňová, účetní a auditorská kancelář, www.danovapriznani.cz, business.center.cz

II. ODDÍL - daň z příjmů právnických osob (dále jen "daň ")

Řádek	Název položky	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
10 ⁸⁾	Výsledek hospodaření (zisk +, ztráta -) ³⁾ nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji ³⁾ ke dni 31.12.2010	498 286	

20 ⁸⁾	Částky neoprávněně zkracující příjmy (§23 odst. 3 písm. a) bod 1 zákona) a hodnota nepeněžních příjmů (§23 odst. 6 zákona), pokud nejsou zahrnuty ve výsledku hospodaření nebo v rozdílu mezi příjmy a výdaji na ř. 10	0	
30 ⁸⁾	Částky, o které se podle § 23 odst. 3 písm. a) bodů 3 až 12 zákona zvyšuje výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji na ř. 10	0	
40	Výdaje (náklady) neuznávané za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů (§ 25 nebo 24 zákona), pokud jsou zahrnuty ve výsledku hospodaření nebo v rozdílu mezi příjmy a výdaji na ř. 10	89 482	
50	Rozdíl, o který odpisy hmotného a nehmotného majetku (§ 26 a § 32a zákona) uplatněné v účetnictví převyšují odpisy tohoto majetku stanovené podle § 26 až 33 zákona	0	
61 ⁸⁾	Úprava základu daně podle § 23 odst. 8 zákona v případě zrušení poplatníka s likvidací	0	
62 ⁸⁾		0	
70	Mezisoučet (ř. 20 + 30 + 40 + 50 + 61 + 62)	89 482	

100	Příjmy, které nejsou předmětem daně podle § 18 odst. 2 zákona, pokud jsou zahrnuty ve výsledku hospodaření nebo v rozdílu mezi příjmy a výdaji (ř. 10)	0	
101	Příjmy, jež u poplatníků, kteří nebyli založeni nebo zřízeni za účelem podnikání, nejsou předmětem daně podle § 18 odst.4 a 13 zákona, pokud jsou zahrnuty ve výsledku hospodaření nebo v rozdílu mezi příjmy a výdaji (ř. 10)	0	
110 ⁸⁾	Příjmy osvobozené od daně podle § 19 zákona, pokud jsou zahrnuty ve výsledku hospodaření nebo v rozdílu mezi příjmy a výdaji (ř. 10)	0	
111 ⁸⁾	Částky, o které se podle §23 odst. 3 písm. b) zákona snižuje výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji (ř. 10)	0	
112 ⁸⁾	Částky, o které lze podle §23 odst. 3 písm. c) zákona snížit výsledek hospodaření nebo rozdíl mezi příjmy a výdaji (ř. 10)	0	
120	Příjmy nezahrnované do základu daně podle § 23 odst. 4 písm. a) zákona	0	
130	Příjmy nezahrnované do základu daně podle § 23 odst. 4 písm. b) zákona	0	
140 ⁸⁾	Příjmy a částky podle § 23 odst. 4 zákona, s výjimkou příjmů podle § 23 odst. 4. písm. a) a b) zákona, nezahrnované do základu daně	0	
150	Rozdíl, o který odpisy hmotného a nehmotného majetku stanovené podle § 26 až 33 zákona převyšují odpisy tohoto majetku uplatněné v účetnictví	15 947	
160 ⁸⁾	Souhrn jednotlivých rozdílů, o které částky výdajů (nákladů) vynaložených na dosažení, zajištění a udržení příjmů převyšují náklady uplatněné v účetnictví	0	
161 ⁸⁾	Úprava základu daně podle § 23 odst. 8 zákona v případě zrušení poplatníka s likvidací	0	
162 ⁸⁾		0	
170	Mezisoučet (ř. 100 + 101 + 110 + 111 + 112 + 120 + 130 + 140 + 150 + 160 + 161 + 162)	15 947	

Příloha č. 1 II. oddílu

Identifikační číslo; u podílového fondu se tento údaj nevyplňuje

Daňové identifikační číslo ; u podílového fondu se uvede daňové identifikační číslo investiční společnosti obhospodařující jeho majetek

Pořadové číslo podílového fondu

26505240

CZ26505240

XXXXX

A. Rozdělení výdajů (nákladů), které se neuznávají za výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů, uvedených na řádku 40 podle účtových skupin účtové třídy - náklady

Řádek	Název účtové skupiny (včetně číselného označení)	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1	účet 501900 - mater.náklady daň. neuznatelné	13 635	
2	účet 513010 - reprezentace	41 981	
3	účet 518900 - služby daň. neuznatelné	12 041	
4	účet 543000 - dary	21 825	
5		XXXX	
6		XXXX	
7		XXXX	
8		XXXX	
9		XXXX	
10		XXXX	
11		XXXX	
12		XXXX	
13	Celkem	89 482	

B. Odpisy hmotného a nehmotného majetku

a) Daňové odpisy hmotného a nehmotného majetku uplatněné jako výdaj (náklad) na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 2 písm a) zákona

Řádek	Název položky	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1	Odpisy hmotného a nehmotného majetku zařazeného do odpisové skupiny 1	XXXX	
2	(neobsazeno)	X	X
3	Odpisy hmotného a nehmotného majetku zařazeného do odpisové skupiny 2	109 157	
4	Odpisy hmotného a nehmotného majetku zařazeného do odpisové skupiny 3	XXXX	
5	Odpisy hmotného majetku zařazeného do odpisové skupiny 4	XXXX	
6	Odpisy hmotného majetku zařazeného do odpisové skupiny 5	XXXX	
7	Odpisy hmotného majetku zařazeného do odpisové skupiny 6	XXXX	
8	Odpisy hmotného majetku podle § 30 odst. 4 zákona, ve znění účinném do 31. prosince 2007	XXXX	
9	Odpisy hmotného majetku podle § 30 odst. 4 až 6 zákona	XXXX	
10	Odpisy nehmotného majetku podle § 32a zákona, zaevidovaného do majetku poplatníka ve zdaňovacích obdobích započatých v roce 2004 a později	XXXX	
11	Daňové odpisy hmotného a nehmotného majetku celkem	109 157	

b) Účetní odpisy hmotného a nehmotného majetku uplatněné jako výdaj (náklad) na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů podle § 24 odst. 2 písm v) zákona

12	Účetní odpisy, s výjimkou uvedenou v § 25 odst. 1 písm. z) zákona, u hmotného majetku, který není vymezen pro účely zákona jako hmotný majetek, a nehmotného majetku, který se neodepisuje podle tohoto zákona, uplatněné podle § 24 odst. 2 písm. v) zákona jako výdaj (náklad) k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Pro nehmotný majetek zaevidovaný do majetku poplatníka do 31. prosince 2000, se použije zákon ve znění platném do uvedeného data, a to až do doby jeho vyřazení z majetku poplatníka	0	
----	--	---	--

C. Odpis pohledávek zahrnovaný do výdajů (nákladů) k dosažení, zajištění a udržení příjmů a zákonné rezervy a zákonné opravné položky vytvářené podle zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách pro zjištění základu daně z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o rezervách)

a) Odpis neuhrazených pohledávek zahrnovaný do daňových výdajů (nákladů) a zákonné opravné položky k pohledávkám, mimo bankovních opravných položek podle § 5 zákona o rezervách - vyplňují všichni poplatníci

Řádek	Název položky	Vyplni v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1	(neobsazeno)	X	X
2	(neobsazeno)	X	X
3	Opravné položky k pohledávkám za dlužníky v insolvenčním řízení vytvořené podle § 8 zákona o rezervách v daném období, za které se podává daňové přiznání	XXXXX	
4	Stav zákonných opravných položek k pohledávkám za dlužníky v insolvenčním řízení (§ 8 zákona o rezervách) ke konci období, za které se podává daňové přiznání	XXXXX	
5	Stav nepromlčených pohledávek splatných po 31. prosinci 1994, k nimž lze tvořit zákonné opravné položky (§ 8a zákona o rezervách) ke konci období, za které se podává daňové přiznání	616 163	
6	Opravné položky k nepromlčeným pohledávkám vytvořené podle § 8a zákona o rezervách v daném období, za které se podává daňové přiznání	XXXXX	
7	Stav zákonných opravných položek k nepromlčeným pohledávkám splatným po 31. prosinci 1994 (§ 8a zákona o rezervách) ke konci období, za které se podává daňové přiznání	123 232	
8	Opravné položky k pohledávkám z titulu ručení za celní dluh vytvořené podle § 8b zákona o rezervách v daném období, za které se podává daňové přiznání	XXXXX	
9	Stav zákonných opravných položek k pohledávkám z titulu ručení za celní dluh (§ 8b zákona o rezervách) ke konci období, za které se podává daňové přiznání	XXXXX	
10	Opravné položky k nepromlčeným pohledávkám, vytvořené podle § 8c zákona o rezervách v daném zdaňovacím období	XXXXX	
11	Stav zákonných opravných položek k neupromlčeným pohledávkám vytvořených podle § 8c zákona o rezervách ke konci zdaňovacího období	XXXXX	
12	Úhrn hodnot pohledávek nebo pořízovacích cen pohledávek nabytých postoupením, uplatněných v daném zdaňovacím období, za které se podává daňové přiznání, jako výdaj (náklad) na dosažení, zajištění a udržení příjmů podle § 24 odst. 2 písm. y) zákona	XXXXX	

b) Bankovní rezervy a opravné položky podle § 5 zákona o rezervách - vyplňují pouze banky

13	Průměrný stav rozvahové hodnoty nepromlčených pohledávek z úvěrů podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o rezervách	XXXXX	
14 ^{b)}	Opravné položky k nepromlčeným pohledávkám z úvěrů, vytvořené podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o rezervách za dané zdaňovací období	XXXXX	
15	Stav zákonných opravných položek k nepromlčeným pohledávkám z úvěrů (§ 5 odst. 2 písm. a) zákona o rezervách) ke konci zdaňovacího období	XXXXX	
16	Průměrný stav poskytnutých bankovních záruk za úvěry podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o rezervách	XXXXX	
17 ^{b)}	Rezervy na poskytnuté bankovní záruky za úvěry, vytvořené podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o rezervách za dané zdaňovací období	XXXXX	
18	Stav zákonných rezerv na poskytnuté bankovní záruky za úvěry (§ 5 odst. 2 písm. b) zákona o rezervách) ke konci zdaňovacího období	XXXXX	

c) Opravné položky podle § 5a zákona o rezervách - vyplňují pouze spořitelni a úvěrní družstva a ostatní finanční instituce

19	Průměrný stav rozvahové hodnoty nepromlčených pohledávek z úvěrů poskytnutých fyzickým osobám na základě smlouvy o úvěru, bez příslušenství, v ocenění nesníženém o opravné položky již vytvořené (§ 5a odst. 3 zákona o rezervách)	XXXXX	
20	Výše základního kapitálu k poslednímu dni zdaňovacího období (§ 5a odst. 4 zákona o rezervách)	XXXXX	
21 ^{b)}	Opravné položky k nepromlčeným pohledávkám z úvěrů poskytnutých fyzickým osobám na základě smlouvy o úvěru, vytvořené podle § 5a odst. 4 zákona o rezervách za dané zdaňovací období	XXXXX	
22	Stav zákonných opravných položek k nepromlčeným pohledávkám z úvěrů poskytnutých fyzickým osobám na základě smlouvy o úvěru (§ 5a odst. 4 zákona o rezervách) ke konci zdaňovacího období	XXXXX	

d) Rezervy v pojišťovnictví - vyplňují pouze pojišťovny

23	Rezervy v pojišťovnictví vytvořené podle § 6 zákona o rezervách v daném období, za které se podává daňové přiznání	XXXXX	
24	Stav rezerv v pojišťovnictví (§ 6 zákona o rezervách) ke konci období, za které se podává daňové přiznání	XXXXX	

e) Rezerva na opravy hmotného majetku - vyplňují všichni poplatníci

25	Rezerva na opravy hmotného majetku vytvořená podle § 7 zákona o rezervách v daném zdaňovacím období	XXXXX	
26	Stav rezerv na opravy hmotného majetku (§ 7 zákona o rezervách) ke konci zdaňovacího období	XXXXX	

f) Ostatní zákonné rezervy - vyplňují pouze poplatníci oprávnění k jejich tvorbě a použití

27	Rezerva na péstební činnost vytvořená podle § 9 zákona o rezervách v daném období, za které se podává daňové přiznání	XXXXX	
28	Stav rezervy na péstební činnost (§ 9 zákona o rezervách) ke konci období, za které se podává daňové přiznání	XXXXX	
29 ⁸⁾	Ostatní rezervy vytvořené podle § 10 zákona o rezervách v daném zdaňovacím období	XXXXX	

D. (neobsazeno)

E. Odečet daňové ztráty od základu daně podle §34 odst. 1 až 3 zákona⁵⁾ nebo snížení základu daně podílového fondu o záporný rozdíl mezi jeho příjmy a výdaji podle §20 odst. 3 zákona (vyplní se v celých Kč)

Řádek	Zdaňovací období nebo období, za které se podává daňové přiznání, v němž daňová ztráta vznikla od-do		Celková výše daňové ztráty vyměřené nebo přiznávané za období uvedené ve sl. 1	Část daňové ztráty ze sl. 2		
				odečtená v předcházejících zdaňovacích obdobích	odečtená v daném zdaňovacím období	kterou lze odečíst v následujících zdaňovacích obdobích
0	1		2	3	4	5
1	1.1.2010	31.12.2010	0	0	0	0
2	1.1.2009	31.12.2009	116 820	0	116 820	0
3	1.1.2007	31.12.2007	636 364	290 285	346 079	0
4						0
5						0
6						0
7						0
8						0
9	Celkem				462 899	0

F. Odečet podle § 34 odst. 9 až 12 a 4 až 8 zákona⁵⁾

a) Odečet podle § 34 odst. 3 až 10 a 12 zákona, ve znění platném do 31. prosince 2004

Řádek	Název položky	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1	(neobsazeno)	x	x
2	(neobsazeno)	x	x
3	(neobsazeno)	x	x
4	Částka odečtu uplatněná v daném zdaňovacím období z nevyužitého nároku, vzniklého v předchozích zdaňovacích obdobích podle § 34 odst. 3 až 10 a 12 zákona, ve znění platném do 31. prosince 2004	0	
5	(neobsazeno)	x	x

b) Odečet výdajů (nákladů) při realizaci projektů výzkumu a vývoje od základu daně podle § 34 odst. 4 až 8 zákona (vyplní se v celých Kč)

Řádek	Zdaňovací období nebo období, za které je podáváno daňové přiznání, v němž byly vynaloženy výdaje (náklady) při realizaci projektů výzkumu a vývoje od-do	Celková výše výdajů (nákladů) vynaložených v období uvedeném ve sl. 1 při realizaci projektů výzkumu a vývoje	Část výdajů (nákladů) ze sl. 2		
			odečtená v předcházejících zdaňovacích obdobích	odečtená v daném zdaňovacím období	kterou lze odečíst v následujících zdaňovacích obdobích
0	1	2	3	4	5
1					0
2					0
3					0
4					0
5	Celkem			0	0

G. Celková hodnota poskytnutých darů, z níž lze na ř. 260 uplatnit odečet podle § 20 odst. 8 zákona ⁵⁾

Řádek	Název položky	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1	Celková hodnota darů poskytnutých na účely vymezené v § 20 odst. 8 zákona pro odečet ze základu daně sníženého podle § 34 zákona	21 825	
2	Ze ř. 1 hodnota darů poskytnutých vysokým školám a veřejným výzkumným institucím	0	

H. Rozčlenění celkového nároku na slevy na dani (§ 35 odst. 1 a § 35a nebo a § 35b zákona), který lze uplatnit na ř. 300 ⁵⁾

Řádek	Název položky	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1	Sleva podle § 35 odst. 1 písm. a) zákona	0	
2	Sleva podle § 35 odst. 1 písm. b) zákona	0	
3 ⁸⁾	Sleva podle § 35 odst. 1 písm. c) zákona	0	
4	Úhrn slev podle § 35 odst. 1 zákona (ř. 1 + 2 + 3)	0	
5 ⁹⁾	Sleva podle § 35a ¹⁾ nebo § 35b ¹⁾ zákona	0	

I. Zápočet daně zaplacené v zahraničí⁵⁾
Počet samostatných příloh

Řádek	Název položky	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1 ⁸⁾	Úhrn daní zaplacených v zahraničí, o které lze snížit daňovou povinnost metodou úplného zápočtu	0	
2 ⁹⁾	Úhrn daní zaplacených v zahraničí, u nichž lze uplatnit metodu prostého zápočtu (úhrn částek z ř. 3 samostatných příloh k tabulce I)	0	
3 ⁹⁾	Úhrn částek daní zaplacených v zahraničí, o které lze snížit daňovou povinnost metodou prostého zápočtu (úhrn částek ze ř. 7 samostatných příloh k tabulce I)	0	
4	Výše daní zaplacených v zahraničí, kterou lze započíst metodou úplného a prostého zápočtu (součet částek ze ř. 1 a 3)	0	
5	Výše daní zaplacených v zahraničí, kterou nelze započíst (kladný rozdíl mezi částkami na ř. 2 a 3, zvýšený o kladný rozdíl mezi částkami na ř. 4 a na ř. 320 II. oddílu)	0	

J. Rozdělení některých položek v případě komanditní společnosti⁴⁾ (vyplní se v celých Kč)

Řádek	Název položky a číslo řádku II. oddílu, případně číslo řádku vyznačené tabulky přílohy č. 1 II. oddílu, s nímiž souvisí částka ze sloupce 2 nebo 3 této tabulky	Částka připadající na komplementáře	Částka připadající na komandisty	Částka za komanditní společnost jako celek (sl. 2 + 3)
0	1	2	3	4
1	Základ daně nebo daňová ztráta z ř. 200 (ř. 201)	0	0	0
2	Úhrn vyňatých příjmů (základů daně a daňových ztrát) podléhajících zdanění v zahraničí (ř. 210)	0	0	0
3	(neobsazeno)	X	X	X
4	Odečet podle § 34 odst. 4 zákona (příslušný řádek sl. 2 tabulky F/b)	0	0	0
5	Hodnota darů poskytnutých na účely vymezené v § 20 odst. 8 zákona (ř. 1 tabulky G)	0	0	0
6	Z ř. 5 hodnota darů poskytnutých vysokým školám a veřejným výzkumným institucím (ř. 2 tabulky G)	0	0	0
7	Celkový nárok na slevy na dani podle § 35 odst. 1 a § 35a nebo § 35b zákona (ř. 4 + ř. 5 tabulky H)	0	0	0
8	(neobsazeno)	X	X	X
9	Úhrn daně zaplacené v zahraničí, kterou lze započíst metodou úplného a prostého zápočtu (ř. 4 tabulky I)	0	0	0

K. Vybrané ukazatele hospodaření

Řádek	Název položky	Měrná jednotka	Vyplní	
			poplatník	finanční úřad
1	Roční úhrn čistého obratu	Kč	19 740 292	
2	Průměrný přepočtený počet zaměstnanců, zaokrouhlený na celé číslo	osoby	16	

Řádek		Vyplni v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
200	Základ daně před úpravou o část základu daně (daňové ztráty) připadající na komplementáře a o příjmy podléhající zdanění v zahraničí, u nichž je uplatňováno vynětí, a před snížením o položky podle § 34 a § 20 odst. 7 nebo odst. 8 zákona, nebo daňová ztráta před úpravou o část základu daně (daňové ztráty) připadající na komplementáře a o příjmy podléhající zdanění v zahraničí, u nichž je uplatňováno vynětí (ř. 10 + 70 - 170) ³⁾	571 821	
201	Část základu daně nebo daňové ztráty připadající na komplementáře ^{3),4)}	0	
210 ⁸⁾	Úhrn vyňatých příjmů (základů daně a daňových ztrát) podlehajících zdanění v zahraničí ^{3),5)}	0	
220	Základ daně po úpravě o část základu daně (daňové ztráty) připadající na komplementáře a o příjmy podléhající zdanění v zahraničí, u nichž je uplatňováno vynětí, před snížením o položky podle § 34 a § 20 odst. 7 nebo odst. 8 zákona ⁵⁾ nebo daňová ztráta po úpravě o část základu daně (daňové ztráty) připadající na komplementáře a o příjmy podléhající zdanění v zahraničí, u nichž je uplatňováno vynětí (ř. 200 - 201 - 210) ³⁾	571 821	
230	Odečet daňové ztráty podle § 34 odst. 1 zákona ⁵⁾	462 899	
240	Odečet dosud neuplatněného nároku na odečet, vzniklého v předchozích zdaňovacích obdobích podle §34 odst. 3 až 10 a 12 zákona, ve znění platném do 31. prosince 2004	0	
241		0	
242	Odečet podle § 34 odst. 4 až 8 zákona	0	
250	Základ daně po úpravě o část základu daně (daňové ztráty) připadající na komplementáře a o příjmy podléhající zdanění v zahraničí, u nichž je uplatňováno vynětí, snížený o položky podle § 34, před snížením o položky podle § 20 odst. 7 nebo odst. 8 zákona ⁵⁾ (ř. 220 - 230 - 240 - 241 - 242) ³⁾	108 922	
251	Částka podle § 20 odst. 7 zákona, o níž mohou poplatníci, kteří nejsou založeni nebo zřízení za účelem podnikání (§18 odst. 3 zákona), dále snížit základ daně uvedený na ř. 250, zvýšený o částku vykázanou na ř. 241	0	
260	Odečet darů podle § 20 odst. 8 zákona (nejvýše 5 %, a v úhrnu s dary poskytnutými vysokým školám a veřejným výzkumným institucím, nejvýše 10 % z částky na ř. 250, zvýšené o částku vykázanou na ř. 241) ⁵⁾	5 446	
270	Základ daně po úpravě o část základu daně (daňové ztráty) připadající na komplementáře a o příjmy podléhající zdanění v zahraničí, u nichž je uplatňováno vynětí, snížený o položky podle § 34 a částky podle § 20 odst. 7 nebo odst. 8 zákona, zaokrouhlený na celé tisícikoruny dolů ⁵⁾ (ř. 250 - 251 - 260)	103 000	
280	Sazba daně (v %) podle § 21 odst. 1 nebo odst. 2 anebo odst. 3 zákona, ve spojení s § 21 odst. 6 zákona	19%	
290	Daň (ř. 270 x ř. 280) / 100	19 570	
300	Slevy na dani podle § 35 odst. 1 a § 35a nebo § 35b zákona (nejvýše do částky na ř. 290) ⁵⁾	0	
301		0	
310	Daň upravená o položky uvedené na ř. 300 a 301 (ř. 290 - 300 - 301) ⁵⁾	19 570	
320	Zápočet daně zaplacené v zahraničí na daň uvedenou na ř. 310 ⁵⁾ (nejvýše do částky uvedené na ř. 310)	0	
330	Daň po zápočtu na ř. 320 (ř.310 - 320), zaokrouhlená na celé Kč nahoru ⁵⁾	19 570	
331 ⁸⁾	Samostatný základ daně podle § 20b zákona, zaokrouhlený na celé tisícikoruny dolů ⁵⁾	0	
332	Sazba daně (v %) podle § 21 odst. 4 zákona, ve spojení s § 21 odst. 6 zákona	15%	
333	Daň ze samostatného základu daně, zaokrouhlená na celé Kč nahoru (ř. 331 x ř. 332 / 100)	0	
334 ⁸⁾	Zápočet daně zaplacené v zahraničí na daň ze samostatného základu daně (nejvýše do částky uvedené na ř. 333)	0	
335	Daň ze samostatného základu daně po zápočtu (ř. 333 - 334), zaokrouhlená na celé Kč nahoru	0	
340	Celková daňová povinnost (ř. 330 + 335)	19 570	
360	Poslední známá daňová povinnost pro účely stanovení výše a periodicity záloh podle § 38a odst. 1 zákona (ř. 340 - 335 = ř. 330)	19 570	

III. ODDÍL - výsledná daň investiční společnosti obhospodařující majetek v podílových fondech

Řádek	Název položky	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1	Celková daňová povinnost za podílové fondy	0	
2	Celková daňová povinnost (ř. 1 + ř. 340 II. oddílu)	0	
3	Poslední známá daňová povinnost pro účely stanovení záloh podle § 38a zákona	0	

IV. ODDÍL - dodatečné daňové přiznání

Řádek	Název položky	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1	Poslední známá částka daně	0	
2	Nově zjištěná částka daně (ř. 340 II. oddílu, resp. ř. 2 III. oddílu)	0	
3	Zvýšení (+), snížení (-) částky daně (ř. 2 - ř. 1)	0	
4	Poslední známá daňová ztráta	0	
5	Nově zjištěná daňová ztráta (ř. 220 II. oddílu)	0	
6	Zvýšení (+), snížení (-) daňové ztráty (ř. 5 - ř. 4)	0	

V. ODDÍL - placení daně

Řádek	Název položky	Vyplní v celých Kč	
		poplatník	finanční úřad
1	Na zálohách (§ 38a zákona) zaplacené	0	
2 ⁸⁾	Na zajištění daně sraženo plátcem (§ 38e zákona)	0	
3 ⁹⁾	Uplatňovaný zápočet daně vybrané srážkou (§ 36 odst. 7 zákona)	0	
4	Nedoplatek (-) (ř. 1 + ř. 2 + ř. 3 - ř. 340 II. oddílu, resp. ř. 2 III. oddílu) < 0 Přeplatek (+) (ř. 1 + ř. 2 + ř. 3 - ř. 340 II. oddílu, resp. ř. 2 III. oddílu) > 0	-19 570	

PROHLAŠUJI, ŽE VŠECHNY MNOU UVEDENÉ ÚDAJE V TOMTO PŘIZNÁNÍ JSOU PRAVDIVÉ A ÚPLNÉ A STVRZUJI JE SVÝM PODPÍSEM

Údaje o zástupci :

Kód zástupce :

Jméno(-a) a příjmení / Název právnické osoby

Datum narození / Evidenční číslo osvědčení daňového poradce / IČ právnické osoby

Fyzická osoba oprávněná k podpisu (je-li daňový subjekt či zástupce právnickou osobou),

s uvedením vztahu k právnické osobě (např. jednatel, pověřený pracovník apod.)

Jméno(-a) a příjmení / Vztah k právnické osobě

Dušan D. Pařízek MgA - jednatel

Vlastnoruční podpis daňového subjektu / osoby oprávněné k podpisu

Datum

20.6.2011

Otisk razítka

Za finanční úřad přiznanou daňovou povinnost vyměřil¹⁾ - dodatečně vyměřil¹⁾ podle § 46 odst. 5 zákona ČNR č. 337/1992 Sb.,

o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, dne

 ke dni

Vysvětlivky :

Podpis odpovědného pracovníka

1) Nehodící se škrtněte

2) Vyplní finanční úřad

3) V případě vykázání ztráty nebo daňové ztráty se uvede částka se znaménkem minus (-)

4) Vyplní pouze poplatník, který je komanditní společností.

5) Pokud poplatníkem daně je komanditní společnost, uvede pouze částky připadající na komandisty.

6) Zákon č. 189/2004 Sb. o kolektivním investování, ve znění pozdějších předpisů

7) Účetní závěrka nebo přehled o majetku a závazcích a přehled o příjmech a výdajích, jako příloha vyznačená pod položkou 11 v I. oddílu, je součástí daňového přiznání (§72 odst. 2 zákona 280/2010 Sb. daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Za podílové fondy předkládá účetní závěrku investiční společnost, která obhospodařuje jejich majetek. Pro účely elektronického podání daňového přiznání se Účetní závěrkou rozumí elektronické přílohy Vybrané údaje z Rozvahy a Vybrané údaje z Výkazu zisků a ztráty, popřípadě Vybrané údaje z Přehledu o změnách vlastního kapitálu, které jsou součástí programového vybavení aplikace, a Opis Přílohy účetní záběrky, vkládaný s použitím E-přílohy jako samostatný soubor typu .doc, .txt, .xls, .rtf, .pdf nebo .jpg.

Přehledy o majetku a závazcích a příjmech a výdajích a Účetní závěrky, pro které nejsou v programovém vybavení aplikace Elektronické podání pro daňovou správu k dispozici elektronické přílohy se závazně stanoveným uspořádáním údajů, lze účinně elektronicky podat prostřednictvím E-příloh umožňujících vložení souboru typu .doc, .txt, .xls, .rtf, .pdf nebo .jpg.

8) Bude-li vyplněn některý z takto označených rádků, je nutné ve smyslu dílčích pokynů pro jejich vyplnění, rozvést na zvláštní příloze věcnou náplň částky vykazané na příslušném řádku, popřípadě její propočet. Při elektronickém podání daňového přiznání jsou textová pole pro vyplnění zvláštních příloh součástí programového vybavení aplikace.

9) Výpočet částky vykazané na takto označeném řádku se provede na samostatné příloze. Tiskopisy samostatných příloh vydává Ministerstvo financí. Pro účely elektronického podání daňového přiznání jsou elektronické verze těchto tiskopisů součástí programového vybavení aplikace Elektronické podání pro daňovou správu.

10) Při podání dodatečného daňového přiznání podle § 141 odst. 2 nebo 4 zákona č. 280/2010 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, budou na zvláštní příloze uvedeny důvody pro jeho podání. Při elektronickém podání těchto dodatečných daňových přiznání je součástí programového vybavení aplikace textové pole pro vyplnění zvláštní přílohy.

Splatnost záloh na daň z příjmu v letech 2010 - 2011

Obchodní firma poplatníka :	Pražské komorní divadlo, s.r.o.,
Celková daňová povinnost :	19 570,00 Kč
Zaplacené zálohy :	0,00 Kč
Počet měsíců existence společnosti*):	12
Poslední známá daňová povinnost :	19 570,00 Kč
Termín pro odevzdání daňového přiznání*):	31.3.2011

**) tato políčka je potřeba vyplnit ručně, nejsou-li uvedené údaje v pořádku*

Měsíc	Výše platby
31.3.2011	19 570,00 Kč
15.6.2011	0,00 Kč
15.9.2011	0,00 Kč
15.12.2011	0,00 Kč
15.3.2012	0,00 Kč

Formulář zpracovala ASPEKT HM, daňová, účetní a auditorská kancelář, www.danovapriznani.cz, business.center.cz

Příloha č. 3

Pražské komorní divadlo, s.r.o., Erbenova 1030/6, 150 00 Praha 5

IČO: 26505240

DIČ: CZ26505240

Přehled finančního majetku získaného v r. 2010

období: od 1.1.2010 - 31.12.2010

hodnoty uváděné v celých Kč

řádek	označení	skutečnost
1.	A. Dotace a granty z veřejných fin. prostředků z toho: dotace od Magistrátu hl. města Prahy	14 500 000 14 500 000
2.	B. Dary a jiné příspěvky z toho: příspěvek Rakouské kulturní forum příspěvek Čs.něm.fondu budoucnosti ost.přísp.kult.institutí	300 000 300 000
3.	C. Vlastní činnost v oblasti kultury a umění z toho: tržby za programy a trička tržby za představení tržby ze zájezdů pronájem zařízení vč. služeb ostatní služby	4 940 305 61 735 3 086 738 535 201 790 453 466 178
4.	D. Celkem	19 740 305

Poznámka: Položkový přehled příjmů a výdajů ve formě Výsledovky přiložen

Příloha č. 4

Pražské komorní divadlo, s.r.o., Erbenova 1030/6, 150 00 Praha 5

IČO: 26505240

DIČ: CZ26505240

Položkový přehled příjmů a výdajů v kalendářním roce

období: od 1.1.2010-31.12.2010

hodnoty uváděné v Kč

Příloha: Výsledovka za rok 2009

Členění: Náklady
Výnosy

str. 1, 2

str. 3

Výsledovka za období

Pražské komorní divadlo s.r.o.

IČ: 26505240

účetní rok 2010

Nastavení výběru (☒ = filtrovat dle..., ☒ = negace) :				
☒ Dle data úč. případu:	od	01.01.2010	do	31.12.2010
Dle data plnění DPH:	od		do	
Dle střediska:				
Dle zakázky:				
Dle činnosti:				
Výsledovka v tisících				
☒ Procházet i analytickou část účtu				
Tisknout součty analytické části				

Účet	Název účtu	Počáteční stav	Obrat	Koncový stav
Náklady				
501010	Kancelářské potřeby, filmy	0,00	100 019,57	100 019,57
501020	Odborná literatura, nosiče	0,00	6 340,02	6 340,02
501030	Majetek 3-40 tis.	0,00	260 324,76	260 324,76
501040	Ost.evid.majetek /1 - 3 tis./	0,00	88 115,87	88 115,87
501050	Materiál+mat.na údržbu, náhradní díly	0,00	201 309,58	201 309,58
501060	Propagační materiál,ceny do soutěží	0,00	200,00	200,00
501080	Úklidové, čistící,sanit.,zdravot.prostředky	0,00	827,49	827,49
501090	Kosmetické přípravky, drog.zb.	0,00	32 875,08	32 875,08
501100	Spotřební rekvizity	0,00	320 273,97	320 273,97
501120	Drobné předměty /do 1 000/	0,00	1 158,34	1 158,34
501130	Kostýmy - oblečení, obuv	0,00	146 719,49	146 719,49
501131	Trička s logem	0,00	17 040,00	17 040,00
501140	Materiál scéna	0,00	119 808,25	119 808,25
501160	Voda Crystalis	0,00	9 185,58	9 185,58
501900	Daňově neuznatelné mater. náklady	0,00	13 634,67	13 634,67
501xxx		0,00	1 317 832,67	1 317 832,67
502010	Spotřeba energie - elektřina	0,00	501 487,32	501 487,32
502020	Spotřeba energie - vodné stočné	0,00	55 978,76	55 978,76
502xxx		0,00	557 466,08	557 466,08
50xxxx		0,00	1 875 298,75	1 875 298,75
511010	Opravy a udržování	0,00	76 858,16	76 858,16
511020	Revize stroj zařízení, pravid.prohlídky	0,00	47 134,50	47 134,50
511xxx		0,00	123 992,66	123 992,66
512020	Cestovné-jízdné	0,00	13 118,11	13 118,11
512030	Cestovné-stravné, nocležné	0,00	84 739,83	84 739,83
512xxx		0,00	97 857,94	97 857,94
513010	Náklady na reprezentaci	0,00	41 981,00	41 981,00
513xxx		0,00	41 981,00	41 981,00
518010	Nájem prostor	0,00	1 010 036,60	1 010 036,60
518020	Služby spojené s nájemným	0,00	765 239,41	765 239,41
518030	Nájem movitých věcí, půjčovné	0,00	33 177,10	33 177,10
518040	Úklid	0,00	277 800,00	277 800,00
518050	Energetik	0,00	30 800,00	30 800,00
518060	Požární technik, bezpečnost	0,00	151 790,00	151 790,00
518070	Právní,ekon. služby, zprac. mezd	0,00	387 450,00	387 450,00
518080	Software	0,00	58 490,76	58 490,76
518090	Práce výpočetní techniky	0,00	62 710,00	62 710,00
518100	Inzerce	0,00	292 977,95	292 977,95
518110	Propagace,	0,00	742 038,60	742 038,60
518120	Informace, výstřížková služba	0,00	89 232,23	89 232,23
518140	Polygrafické práce, graf. práce, tisk,xerox,billboard	0,00	383 394,89	383 394,89
518150	Fotopráce, video, audio	0,00	10 000,00	10 000,00

Výsledovka za období

Pražské komorní divadlo s.ro.

IČ: 26505240

účetní rok 2010

Účet	Název účtu	Počáteční stav	Obrat	Koncový stav
518160	Poštovné	0,00	16 838,00	16 838,00
518170	Telefon, fax	0,00	108 785,43	108 785,43
518180	Provize, zprostředkování, poplatky	0,00	90 049,55	90 049,55
518190	Překlady, jazyková spolupráce	0,00	10 064,02	10 064,02
518200	Doprava, kurýr, parkovné, distribuce letáků	0,00	288 816,74	288 816,74
518210	Honoráře - autorské	0,00	845 162,44	845 162,44
518220	Honoráře - herecké	0,00	3 369 340,00	3 369 340,00
518230	Provozovací honoráře /tantiemy/	0,00	403 585,22	403 585,22
518240	Služby divadelní techniky, provozu	0,00	1 193 935,67	1 193 935,67
518250	Obsluha technol.zařízení	0,00	64 000,00	64 000,00
518260	Rekvizitářské práce, produkce	0,00	38 800,00	38 800,00
518270	Drobné opravy, údržba, čistírna	0,00	54 780,18	54 780,18
518280	Ostatní služby	0,00	344 743,87	344 743,87
518290	Představení	0,00	64 244,00	64 244,00
518300	Výroba scény, dekorací	0,00	245 104,00	245 104,00
518900	Služby daňově neuznatelné	0,00	12 041,17	12 041,17
518xxx		0,00	11 445 427,83	11 445 427,83
51xxxx		0,00	11 709 259,43	11 709 259,43
521010	Mzdy zaměstnanců	0,00	3 004 955,00	3 004 955,00
521020	DPP	0,00	571 062,00	571 062,00
521030	DPČ	0,00	262 248,00	262 248,00
521040	DNP-dávky nemoc. pojištění	0,00	492,00	492,00
521xxx		0,00	3 838 757,00	3 838 757,00
522000	Příjmy společníků a členů družstva ze závislé činnosti	0,00	331 213,00	331 213,00
522xxx		0,00	331 213,00	331 213,00
524010	Zákonné sociální pojištění	0,00	888 020,00	888 020,00
524020	Zákonné zdravotní pojištění	0,00	323 855,00	323 855,00
524xxx		0,00	1 211 875,00	1 211 875,00
52xxxx		0,00	5 381 845,00	5 381 845,00
543000	Dary	0,00	21 825,00	21 825,00
543xxx		0,00	21 825,00	21 825,00
54xxxx		0,00	21 825,00	21 825,00
551030	Odpisy hmot.dlouh.majetku-odpis.sk.2	0,00	93 210,00	93 210,00
551xxx		0,00	93 210,00	93 210,00
55xxxx		0,00	93 210,00	93 210,00
563000	Kurzové ztráty	0,00	2 685,82	2 685,82
563xxx		0,00	2 685,82	2 685,82
568010	Bankovní poplatky	0,00	75 113,02	75 113,02
568020	Pojištění proti škodám	0,00	62 300,00	62 300,00
568030	Zákonné pojištění odp.	0,00	19 938,00	19 938,00
568040	Pojištění osob - služ.cesta	0,00	544,00	544,00
568xxx		0,00	157 895,02	157 895,02
56xxxx		0,00	160 580,84	160 580,84
591000	Daň z příjmů z běžné činnosti - splatná	0,00	19 570,00	19 570,00
591xxx		0,00	19 570,00	19 570,00
59xxxx		0,00	19 570,00	19 570,00
5xxxxx		0,00	19 261 589,02	19 261 589,02
xxxxxx		0,00	19 261 589,02	19 261 589,02

Výnosy

Výsledovka za období

Pražské komorní divadlo s.ro.

IČ: 26505240

účetní rok 2010

Účet	Název účtu	Počáteční stav	Obrat	Koncový stav
601010	Tržba za programy	0,00	41 735,80	41 735,80
601xxx		0,00	41 735,80	41 735,80
602010	Tržba za představení v div.Komedie	0,00	3 086 737,84	3 086 737,84
602020	Tržba za představení - zájezdy	0,00	535 201,16	535 201,16
602040	Pronájem divadla k hostování cizích souborů	0,00	418 616,42	418 616,42
602050	Pronájem ost. prostor	0,00	263 653,02	263 653,02
602060	Reklamní služby	0,00	340 900,06	340 900,06
602070	Služby k pronájmu	0,00	108 183,90	108 183,90
602080	Ostatní služby - tech.zaj.předst.	0,00	3 135,00	3 135,00
602090	Tržby - průkazky	0,00	17 010,95	17 010,95
602xxx		0,00	4 773 438,35	4 773 438,35
604010	Tržby za zboží - trička	0,00	19 999,20	19 999,20
604xxx		0,00	19 999,20	19 999,20
60xxxx		0,00	4 835 173,35	4 835 173,35
613010	Programy na div.představení	0,00	16 643,32	16 643,32
613xxx		0,00	16 643,32	16 643,32
61xxxx		0,00	16 643,32	16 643,32
644000	Smluvní pokuty a úroky z prodlení	0,00	25 000,00	25 000,00
644xxx		0,00	25 000,00	25 000,00
648010	Haléřové vyrovnání	0,00	833,80	833,80
648020	Dotace od Magistrátu	0,00	14 500 000,00	14 500 000,00
648040	Příspěvky	0,00	300 000,00	300 000,00
648xxx		0,00	14 800 833,80	14 800 833,80
64xxxx		0,00	14 825 833,80	14 825 833,80
663000	Kurzové zisky	0,00	0,56	0,56
663xxx		0,00	0,56	0,56
668000	Ostatní finanční výnosy	0,00	62 654,00	62 654,00
668xxx		0,00	62 654,00	62 654,00
66xxxx		0,00	62 654,56	62 654,56
6xxxxx		0,00	19 740 305,03	19 740 305,03
xxxxxx		0,00	19 740 305,03	19 740 305,03

Hospodářský výsledek (počáteční stav): **0,00**

Hospodářský výsledek: **478 716,01**

Hospodářský výsledek (koncový stav): **478 716,01**